NUMMER 3 - MEI 1981 - FL. 3,95

Vinyl

JOSEF K

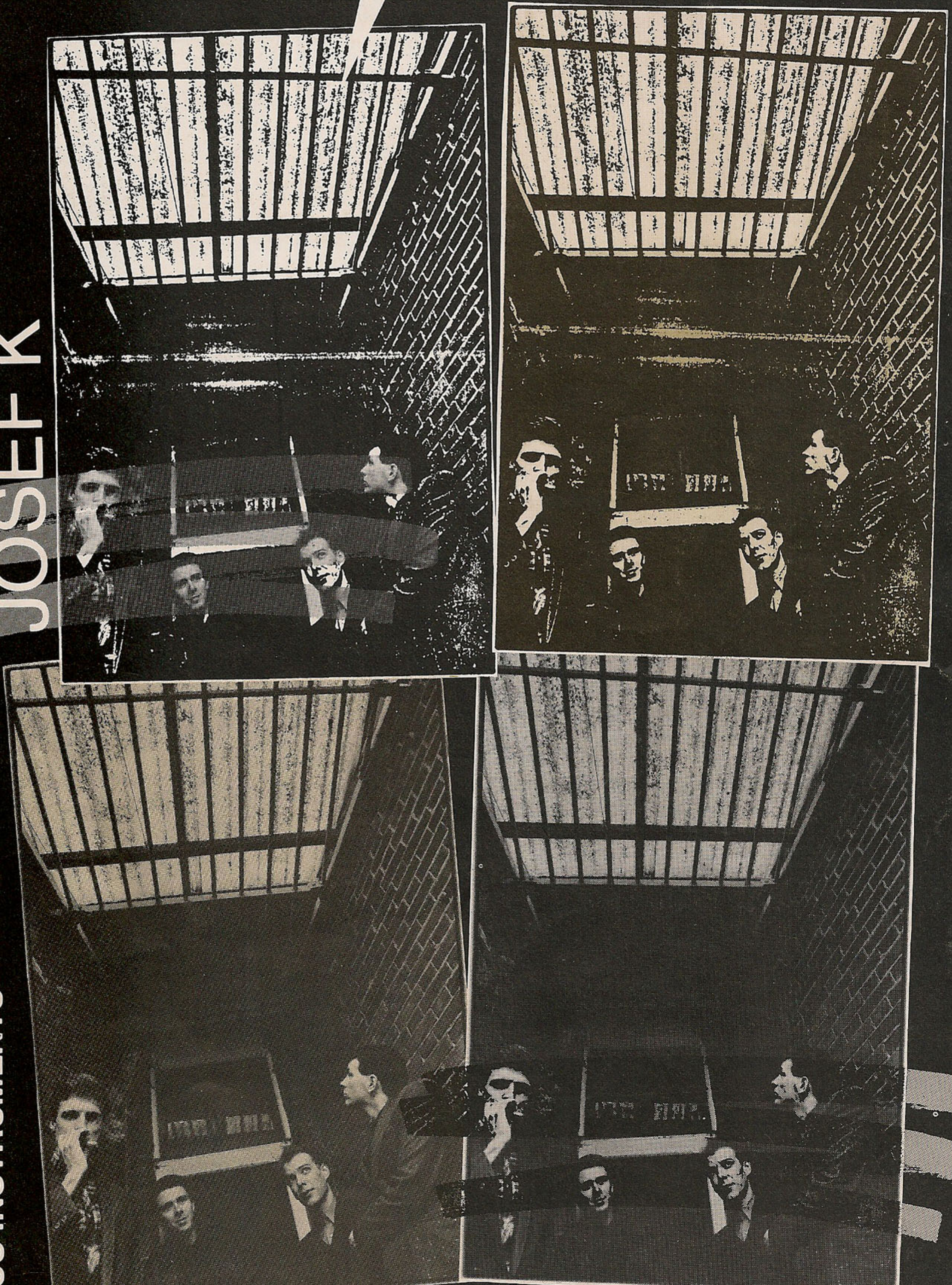

THE SOUND
BONGO'S BUSH TETRAS Y PANTS
SIMPLE MINDS
TOX MODELL
MODERN KLASSIEK
PLUS INSTRUMENTS

INCLUSIEF FLEXIDISC

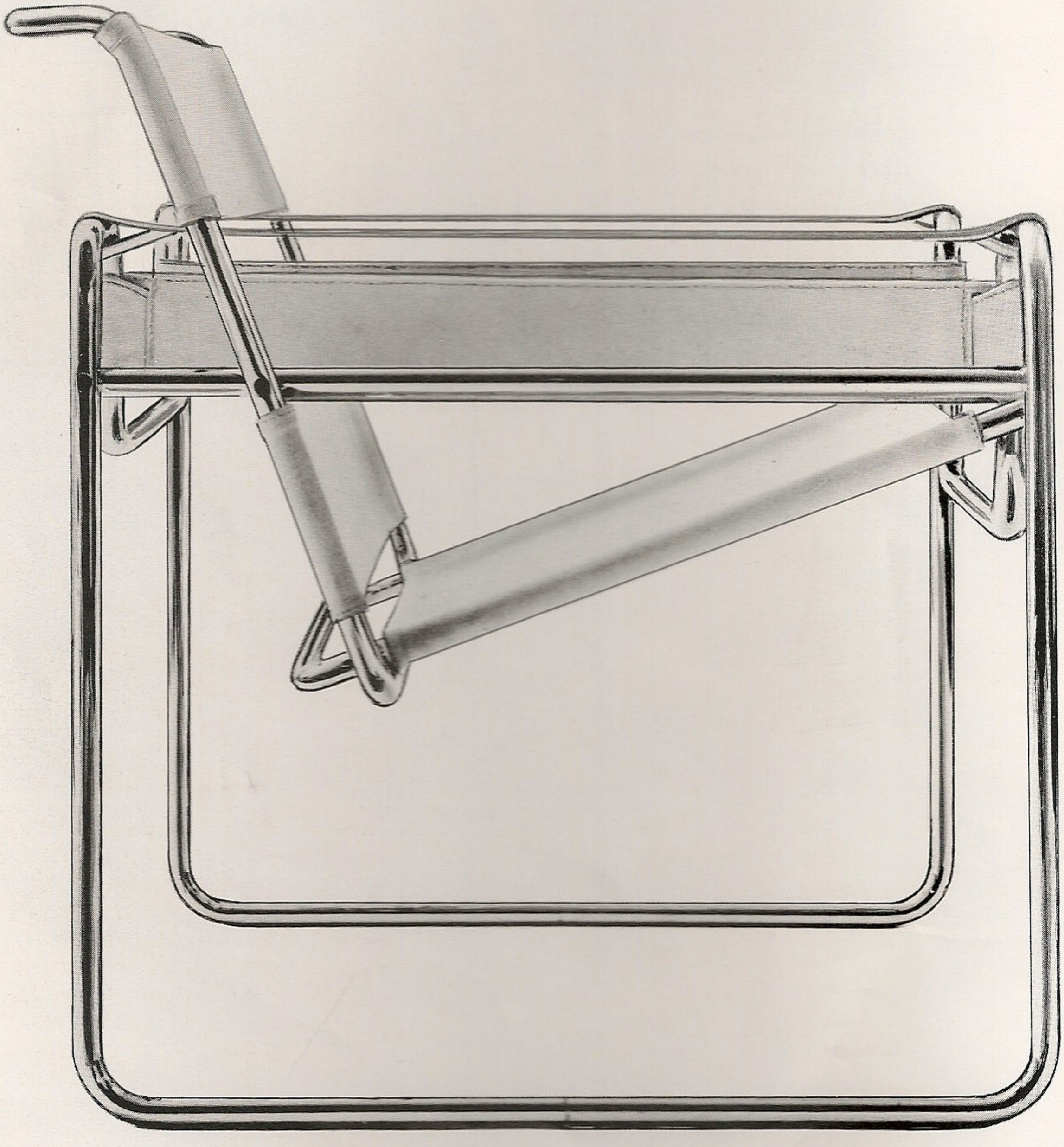

b+s wonen bv kruisstraat 13
2011 pv haarlem
telefoon 023 - 31 51 51

COLOFON
Vinyl is een uitgave van
Stichting Vinyl
Kleine Gartmanplantsoen 14
Amsterdam
telefoon 020-935127

postbus 43030
1009 ZA Amsterdam

Vinyl verschijnt maandelijks
REDAKTIE
Stephen Emmer
Ann Bouwma
Frans Hemelaar

Dick Koopman
Harold Schellinckx
Oscar Smit
Frans Hagenaars
Arjen Schrama
Rob van Middendorp
MEDEWERKERS
André Bach
Frits Molenaar
Jacqueline Buys
Willem de Ridder
Joost Niemöller
Andy Gill
H. W. Targowski
Hester van Gelder
Ton van Gool
Michael Pickering
Geart de Wijert
Rafaël
Sander Jonkergouw
Mark Honingh
Hans Schot
Mathilde Eleveld
George Itsnine
FOTOGRAFIE
Peter Cox
Fran van der Hoeven
Anton Corbijn
Arjen Schrama
Roy Tee
Maarten Corbijn
VORMGEVING
Rob van Middendorp
Toni Mulder
Hans Meeusen
PLATENCOÖRDINATIE
Oscar Smit
ADVERTENTIES
Frans Hagenaars (020-739181)
Frans Hemelaar (020-226821)
Wouter Steiner (020-721114)
Inge Rieval (020-732419)
DRUK EN ZETWERK
SSP, Amsterdam
OPLAGE
8000 stuks

Niets uit deze uitgave mag op welke wijze dan ook worden verveelvuldigd zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

VINYL CONCERTEN

08.05
DER JUNGE HUND
MEKANIK KOMMANDO
TOX MODELL
UNLIMITED SYSTEMS
REMCO SCHA
effenaar-eindhoven

30.05
STENO
THE GAP
ACTIVE MOVEMENTS
NASMAK
eksit-rotterdam

the Sound	4
Cabaret Futura	8
der Junge Hund	9
subsidie voor pop	10
burengerucht en straatlawaai	11
Paul Weller	13
Plus Instruments	14
Simple Minds	18
Tox Modell	20
Josef K.	24
Bongo's \ Pants Bush Tetra's	28
Medium Medium	31
de Fabriek	32
Promo Promo	32
Modern Klassiek	34
Reggae	36
Platen	38
Signalement	44

Vinyl laat het niet bij schrijven alleen. De volgende Vinylconcerten staan gepland: 8 mei de Effenaar Eindhoven met Der Junge Hund, Tox Modell, Unlimited Systems en Mekanik Kommando. 30 mei Eksit Rotterdam met o.a. Nasmak

Andere plaatsen volgen, let op aankondigingen in kranten en affiches.

Oude nummers van Vinyl zijn nog te bestellen door storting van 4,50 per exemplaar op postgiro 4306590. Vermelden welk nummer en hoeveel exemplaren worden gewenst.

Vinyl is een muziekblad, dat maandelijks verschijnt, en zich richt op moderne en experimentele muziek, met extra aandacht voor kleine beginnende bands.

Bands die in aanmerking willen komen voor het maken van een flexidisc, en hun muziek binnen het kader van het blad zien, kunnen schrijven of een demo (liefst cassette) opsturen naar postbus 43030-1009 ZA Amsterdam.
De aanloopkosten à 300 gulden zijn voor de band.

Voor de opbouw van een archief willen we gebruik maken van de jaargangen (of nummers) van Sounds en New Musical Expres, Zigzag, the New York Rocker, vanaf 1977. Schrijf ons een briefje als je denkt ons hierbij te kunnen helpen.

Een jaarabonnement (12 nummers) is mogelijk door storting van 41 gulden op postgiro 4306590 of op Rabobank rekeningnummer 3936.86.620 t.n.v. Vinyl, 3e Oosterparkstraat 84, Amsterdam.

THE SOUND

IN DE VERHEVIGDE OPMARS VAN TRENDS ST... DUS HOKJES MOET JE THE SOUND HAAST ... VOELENS ONTVANGEN. HUN PLAATWERK ... HEID VAN DE PUNK ALS DE INGETOGEN ... MUZIEK, ALSOOK DE DIRECTE HERKENBAA... POPMUZIEK, DIT ALLES GESAUSD MET EEN PHYSICAL SWING.
JE BENT DAAROM GEMAKKELIJK GENEIGD T... HIER MET EEN STEL HANDIGE JONGENS TE ... VERSCHILLENDE STROMINGEN DE ESSENTIE ... VERVOLGENS TE MIXEN TOT EEN SOUND DI... PENDE SOORTEN MUZIEKFANS AANSPREEKT ... HAAST NIET.

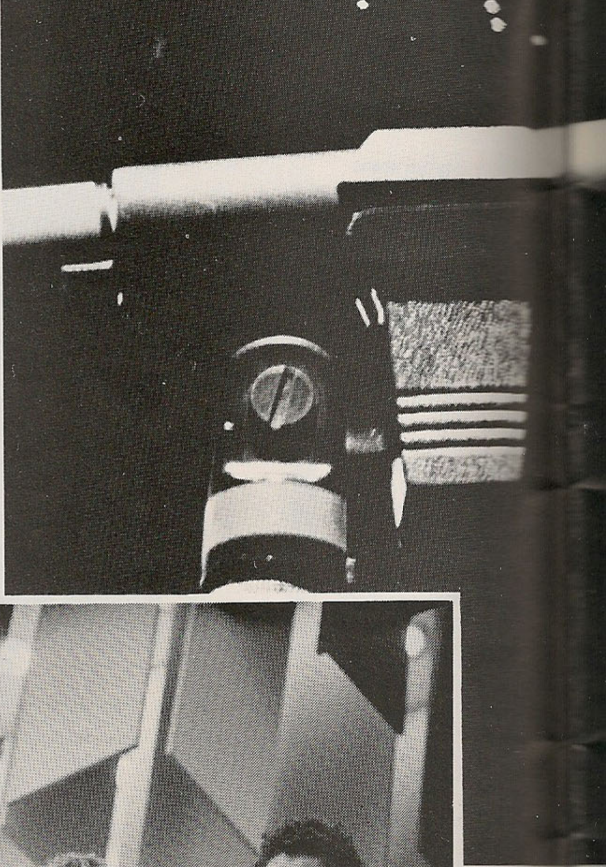

Uitgekiend? Verbroedering? Commerciëel? Of misschien gewoon toeval, wat toch doorgaans niet meer is dan een gunstige uitzondering op een samenloop van omstandigheden . . . *'We're an atmospheric-dance-rock-pop-group'* luidt de samenvatting van bassist Graham Greene. Bij de eerste aanblik van dit gezelschap uit Londen, broedplaats van escapistische trends, kunnen we alvast met zekerheid een hokje schrappen: mode. Behalve de normale dosis menselijke ijdelheid is er hoegenaamd geen sprake van uiterlijke opsmuk. En over hokjes in het algemeen zal de wat mollige Adrian Borland (zanger/gitarist) later zeggen: *'Je kunt best een bepaalde trend volgen en toch een individu blijven'.*

Kleur

The Sound is in 1979 opgericht door Adrian en Graham, nadat hun vorige band The Outsiders ter ziele was gegaan. In de persoon van Michael Dudley als drummer was de eerste versie van The Sound compleet, wat resulteerde in de EP 'Physical World/Unwritten Law/Cold Beat' op Torch Records, het label dat voor deze gelegenheid werd opgericht door manager Steve Budd. Het trio vond het geluid echter wat al te mager en trok toetseniste Bi Marshall aan, die echter sinds twee maanden het veld heeft geruimd voor Max Mayers.
The Sound ontpopt zich sympathiek, Max en Mike als bedachtzame toehoorders, Adrian als een enthousiaste praatgraag en de levendige Graham zorgt voor de kanttekeningen.
Adrian: *'Bi was er niet met hart en ziel bij betrokken, ze speelde gewoon wat ze moest spelen. Zelf voelde ze dat ook wel als een drempel, maar wij hebben haar uiteindelijk gevraagd om maar weg te gaan. Dat was voor haar ook wel een opluchting. Bi had een gedegen opleiding als pianiste en wij kunnen geen van allen ook maar een noot muziek lezen'.*
'Als je zo geschoold bent kun je eigenlijk heel moeilijk spontaan rockmuziek maken', voegt Graham toe.

Toen niet gedacht om toch maar weer als trio door te gaan?

'Oh nee, toetsen voegen iets toe, een intensiteit, een emotie. En Max probeert veel meer uit, is meer experimenteel bezig dan Bi'. Graham weer: *'Zonder toetsen heb je geen kleur'.*
Na de EP op Torch sloot de groep een deal met Korova Records, bij wie eerst de single 'Heyday' en daarna hun debuut-elpee 'Jeopardy' werd opgenomen. Maar Korova behartigt hun zaken niet zoals ze zelf graag zouden zien. *'Ze doen eigenlijk niet veel voor ons in Engeland en het enige waarop ze zitten te wachten is een hitsingle. Nou, wij niet.*
Geld is natuurlijk handig geeft The Sound toe, maar daardoor kun je je niet laten afleiden. *'Als band zit je in een stadium van ontwikkeling, je moet open blijven staan voor vernieuwingen. Het heeft geen zin om weer hetzelfde te gaan doen als 'Jeopardy', we willen wat meer gaan experimenteren'.* De nieuwe nummers die live werden gespeeld zijn echter nog wel op dezelfde leest geschoeid . . .
Adrian en Graham hebben evenwel onder de naam Second Layer op het label Cherry Red Records 'World of Rubber' opgenomen. Een elpee, die inderdaad kan worden gezien als een experiment, of zo men wil als een ontwikkeling.

v.l.n.r. Mike, Adrian, Graham, Max

Het herkenbare stem- en gitaargeluid van Adrian geeft World of Rubber dan wel een Sound-effect (hoewel de hoes-info het duo totaal onvermeld laat) maar de muziek gaat door de langgerekte thema's, opgevuld met synthetische effecten, in een andere richting. Echter zonder die nog definitief te hebben gevonden. Een second layer dus.
'We willen ons niet haasten met een tweede elpee, inspiratie kun je niet dwingen' zegt Adrian over verdere Sound-plannen.

Rebellie

De lekkere eigentijdse muziek van The Sound, compleet met het meezingeffect van de pure popsong, mag dan bedenkingen oproepen, de directheid en soms simpele schoonheid van Adrian's teksten zijn in staat de laatste barricades van twijfel te slechten.
Adrian: *'Ik kan niet iets schrijven zonder betekenis. Ik zeg, hoe ik dingen ervaar'.* The Sound wil in elk geval geen slogan- of doom-band zijn. Graham: *'Net als PIL, dat stinkt enorm. Lydon*

tekst: Ann Bouwma foto's: Roy Tee

S STROMINGEN, MODES EN
T WEL MET GEMENGDE GE-
HERBERGT ZOWEL DE FEL-
HEID VAN DE INDUSTRIE-
BAARHEID VAN TIJDLOZE
T EEN NIMMER AFLATENDE

D TE VERONDERSTELLEN,
TE DOEN TE HEBBEN: UIT
NTIE WEGPLUKKEN OM DIT
. DIE WEL ZEER UITEENLO-
EKT. HEDENDAAGSER KAN

..OP GEVAARLIJK TERREIN..

denkt, dat-ie beter is dan iedereen anders. Dat soort mythe, dat willen wij niet.

Jeopardy betekent gevaar.

Ja, gevaar dat jongeren overal bedreigt. Alles is erg grijs op het ogenblik en de elpee is een reflectie daarvan. Mensen, die de touwtjes in handen hebben, politici, die eigenlijk allemaal hetzelfde denken en doen. Rockmuziek is altijd een rebellie geweest tegen de maatschappij, en nog steeds, maar nu zie je toch een verandering. Muzikanten worden zich ook steeds meer bewust van wat er werkelijk aan de hand is, en hoe de maatschappij draait. Ik denk, dat rockmuziek van nu een serieuzere bedreiging gaat worden voor die maatschappij door de manier waarop er nu op wordt gereageerd. Kijk, in de sixties gebeurde dat ook wel, maar het was allemaal zo naïef. Wel leuk hoor, daar niet van'. Graham: *'And the seventies were borin' and the eighties . . . hà.*

Adrian laat zich niet storen. *'Het klinkt allemaal nogal zwaar misschien, maar we zijn beslist niet depressief of zo. Ik kan zó over de grond rollen, als ik daar zin in heb'*, probeert hij wat te relativeren. Maar meteen daarop: *'Intensiteit is belangrijk, dat willen we overbrengen'.*

Graham: *'The Sound gaat de dingen niet uit de weg, maar gaat de confrontatie aan. Ik zal me zelf nooit bij regels of wetten neerleggen, nooit'*, wat weer aanleiding vormt voor een dispuut met Adrian.

Missiles

Op de vraag wat hun favoriete nummer is, zegt Graham zonder nadenken 'Can't escape myself'. Als op afspraak Adrian en Max in koor 'Unwritten Law'. Mike moet lang nadenken om tenslotte toch maar voor 'Heartland' te kiezen. Mag de interviewer ook even? 'Hour of need'.

Tijdens het optreden in de Effenaar staat het geluid afgesteld als een muur, terwijl de nummers wel enige nuancering rechtvaardigen. Maar dit staat de communicatie met het publiek, waar The Sound zegt hard voor te werken, niet in de weg. Meegezongen wordt er toch wel.

De communicatie is echter niet altijd een dialoog met het publiek, maar richt zich soms rechtstreeks tot de veroorzakers van het gevaar. 'Who the hell makes those missiles, when you know what they can do. Who the hell makes those . . .' Ook een invloedrijke acteur zou eens naar zulke concerten moeten gaan.

Van alle gemengde gevoelens is in elk geval één overeind gebleven: opluchting.

Bespreking van het artikel 'new wave rock en het 'feminiene'' van Dan Graham in het museumjournaal no. 1, 1981.

De uit New York afkomstige kunstenaar Dan Graham gaf in november een lezing over dit onderwerp in het Apollohuis te Eindhoven en presenteerde deze voordracht (volgens de aankondiging begeleid met muziekvoorbeelden en dia's) eveneens in the Institute for contemporary art in Londen.

Het artikel in het museumjournaal is 17 pagina's lang, maar meer dan de helft van de ruimte wordt in beslag genomen door teksten en foto's. De hoogdravende opmerkingen, die de foto's begeleiden blijken jammergenoeg representatief voor het hele artikel!. Graham kan het onderwerp niet aan, en geeft bovendien niet de indruk geprobeerd te hebben iets zinnigs op papier te zetten. Ik heb geen voorstelling van het lezerspubliek van het museumjournaal, maar ik kan me niet aan de indruk onttrekken, dat de redaktie zich in ieder geval niet bekommert over de relevantie en begrijpelijkheid van het gebodene.
Als de lezer dan al op de hoogte is van de muziek (een diskografie ontbreekt) is het nog de vraag of dit ook geldt voor het werk van de psycho analytika Irigaray of de schrijfster Cixous, die Graham zonder introduktie citeert. Uit alles blijkt dat Graham zijn onderwerp gekozen heeft, omdat het zo modieus is; dat zijn betoog wat betreft inhoud als vorm niet te volgen is zal hem verder een zorg zijn.
De titel van het artikel is een vlag, die de lading niet dekt. Graham vraagt zich niet af hoe hij het begrip 'feminien' wil benaderen; wát hij er eigenlijk mee bedoelt. Nee, hij behandelt de meest uiteenlopende onderwerpen (verschillende types performers, stem als zetel van de feminiene erotiek, marxistische analyse van het gezin, onderwerpen van teksten) en bekommert zich er niet om, dat hij het verband ertussen niet kan aangeven.
Graham valt tussen de wal en het schip, doordat zijn taal onbegrijpelijk is voor diegenen, waarover hij schrijft, en zijn werkwijze te chaotisch om serieus genomen te worden door wetenschapsters. Het zoeken naar 'feminiene' eigenschappen in kunst blijft een moeilijke zaak, omdat de al 'typisch vrouwelijk' aangeduide elementen een gevolg kunnen zijn van een mannelijk cultuurpatroon. Door zo slordig om ge gaan met zijn kennis en de invloed van de verschillende omstandigheden waaronder vrouwen muziek maken te negeren heeft het artikel niet meer waarde dan een kladblaadje met een een behoorlijk aantal ongeordenende aantekeningen.

tekst: Mathilde Eleveld

SNAKEFINGER

Phil Lithman, de echte naam van Snakefinger, is een heel bijzondere figuur in de hedendaagse muziek. Hij behoort, min of meer, tot de Amerikaanse baanbrekende groep 'The Residents'. Het verschil tussen hem en de overige leden van The Residents is, dat Snakefinger's echte naam bekend is, en zijn verleden is te achterhalen.
Vroeger werkte Phil als boogie-gitarist in Engeland, totdat het moment kwam dat er voor dit soort muziek geen belangstelling meer was. Hierdoor werd hij genoodzaakt een gewone baan aan te nemen in een warenhuis. In 1971 komt hij in kontakt met een jonge amerikaanse, die hem wat tapes laat horen van haar vriend. Dat waren de eerste Residents tapes. Phil ziet wat in het idee, en tijdens een vakantie in Oostenrijk spreekt hij erover met de Duitse muziektheoretikus Nigel Senada. Vreemd was dat deze kort daarvoor ook al de eerste Residents tapes had gehoord.
Phil en Nigel reizen samen af naar San Mateo, California, om de Residents te ontmoeten. Hun verblijf in Amerika loopt uit tot negen maanden. In die tijd nemen ze met de Residents een l.p. op, Baby Sex genaamd, welke echter nooit is uitgebracht. In die tijd treden Phil Lithman en Nigel Senada op in klubs in en rond San Francisco, en er worden zelfs twee optredens met The Residents gegeven. Tijdens één van de optredens, waarbij diverse stimulantia worden gebruikt, verandert tijdens het spelen, volgens meerdere toeschouwers, Snakefingers vinger in een kron-

BASEMENT 5

Deze Engelse band is al bezig sinds eind 1977. De bezetting was toen: Winston (zang), Leo (bas), JR (gitaar) en T. (drums). De zang werd later overgenomen door Dennis Morris. Achter de drums vonden ook diverse wisselingen plaats; T. werd vervangen door Richard Dudanski (die ook nog een tijd bij Pil gedrumd heeft), en sinds kort is de drummer een zekere M.
Dennis Morris was al vanaf het begin een vriend van de originele Basement 5 bezetting. Morris, die al een loopbaan had opgebouwd als hoesontwerper en fotograaf (hij ontwierp o.a. de hoezen van de l.p.'s van Linton Kwesi Johnson en die van de eerste Pil l.p.), werd 'art director' bij Island. Daar werkte hij nauw samen met Island baas Chris Blackwell. Op een gegeven moment kreeg Blackwell een fotoserie (gemaakt door Morris) onder ogen en raakte geinteresseerd. Na het horen van de muziek, zorgde hij voor studio-tijd. Maar helaas kon hij de andere invloedrijke figuren bij Island niet overtuigen van de kwaliteiten van Basement 5. Met de tape probeerden ze Virgin, Chrysalis en Arista te interesseren. Uiteindelijk kwamen ze, mede door toedoen van de Island perschef Rob Patridge, toch weer terecht bij Island. Daar zijn ze nu nog.
Dankzij de connecties van Island met Factory, kwamen ze in kontakt met Martin Hannett. Hij produceerde hun laatste produkten, zoals 'B 5 in Dub', die in de publiciteit kwam als 'de eerste dub-plaat van Martin Hannett', waaruit weer blijkt dat de roem van sommige producenten hoger wordt aangeslagen dan het produkt van een groep. Het geluid van B 5 is op meerdere manieren te omschrijven. Daarvoor worden termen gebruikt als Heavy Metal Reggae' en 'met rock geïntegreerde reggae'. De synthese die in hun muziek te horen is, laat zich verklaren door het feit dat zij geboren zijn op Jamaica, als zovelen op vrij jeugdige leeftijd emigreerden naar Engeland, en daardoor in kontakt kwamen met punk- en rock-muziek. Zij lieten zich hierdoor inspireren, en pasten die invloeden ook toe in hun muziek waarin de Reggae Roots aanwezig zijn. De optreed-frequentie van B 5 werd vergroot na een artikel in de NME. Een duitse promotor kwam op ze af en boekte hen voor een toer door Duitsland; samen met 'Killing Joke'. In Engeland traden ze op met o.a. PIL en Ian Dury. Als opmerkelijk punt valt nog te vermelden dat B 5 zich verre houdt van een wild aangeklede act, maar dat ze een optreden verzorgt dat puur op de muziek is gericht.

Dicografie:
10 inch Silicon Chip
12 inch Basement 5 in Dub
12 inch Last White Xmas
Lp 1965-1980

tekst: Dick Koopman

FINGER

kelende slang. Vandaar dus de naam Snakefinger.
In 1972, wanneer zijn visum is verlopen, verlaat Snakefinger Amerika, om in Engeland aan een nieuwe karrière te gaan werken. Om te beginnen neemt hij kontakt op met zijn oude vriend Martin Stone. Met hem formeert hij Chilli Willi & the Red Hot Peppers. Ze maken twee platen. Wat op die platen staat moet geheel los gezien worden van wat Snakefinger met de Residents heeft gedaan. Als deze formatie weinig sukkesvol blijkt te zijn, keert Snakefinger in 1976 terug naar Amerika, om zich daar weer bezig te gaan houden met de Residents. Hij werkt mee aan de elpee's Duckstab, Fingerprince, Eskimo, The Commercial Album en aan de 12 inch Diskomo. Daarnaast brengt hij met hulp van de Residents zelf twee l.p.'s uit en enige singles.

Discografie:
Singles
The Spot/Smelly Tongues
Kill the Great Raven/What Wilbur
The Model/Talking in the Town
The Man in the Dark Sedan/Womb To Worm

L.p.'s
Chewing hides the Sound
Greener Postures

Met Chilli Willi & The Red Hot Peppers; l.p.'s
King of the Robot Rhythm
Bongos over Balhalm

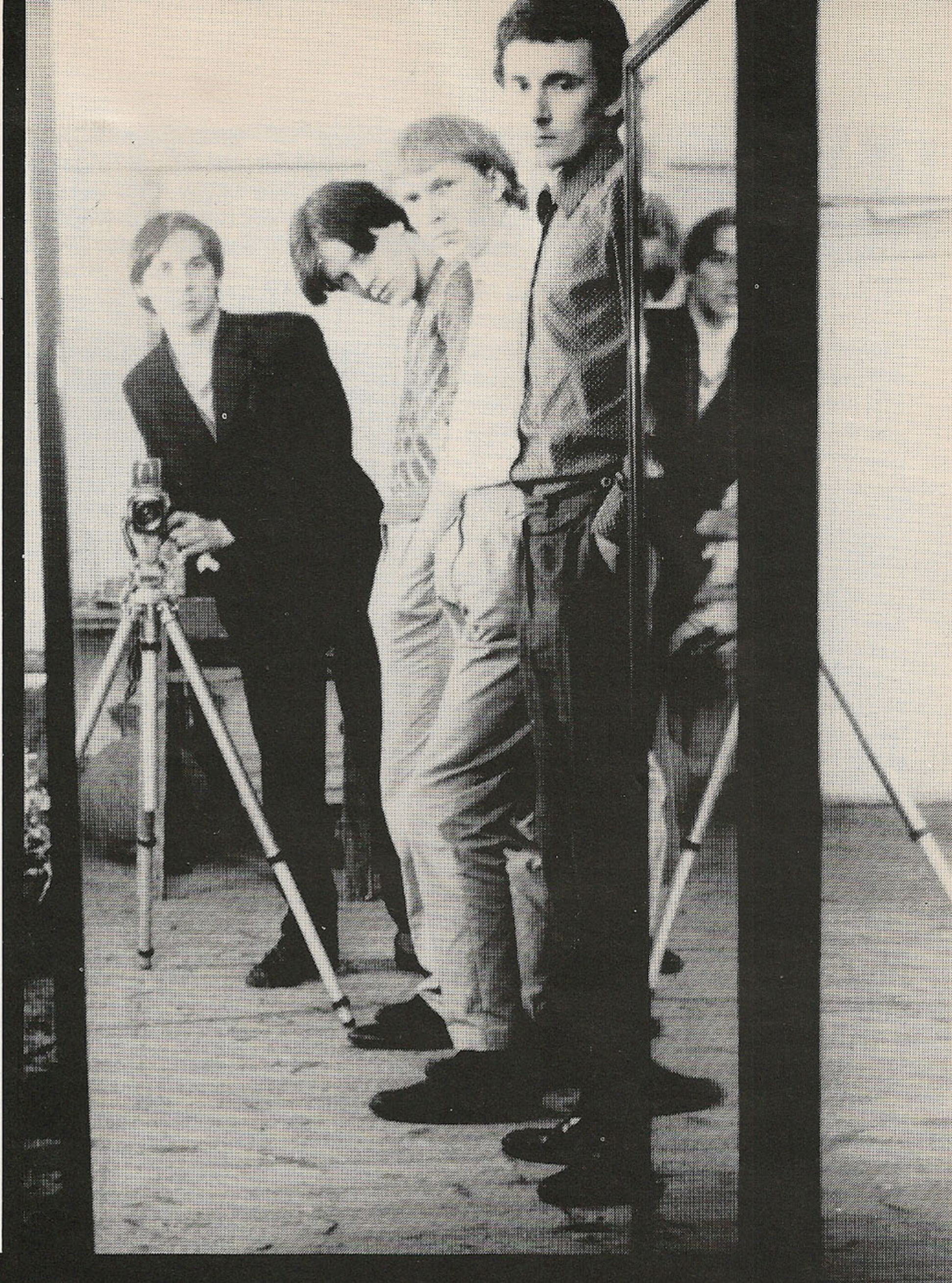

COMSAT ANGELS

Mic Glaisher - drums, Stephen Fellows - gitaar/zang, Andy Peake - toetseninstrumenten, Kevin Bacon- basgitaar. Mic, Stephen en Andy kennen elkaar van de kunstacademie in Sheffield. Er wordt besloten muziek te gaan maken in een groep, waar Kevin via een oproep in een muziekblad bijkomt. De oprichting van Radio Earth is in 1978 een feit geworden. Technische hoogstandjes en complexe songstrukturen worden aangewend om de moeilijk te verkrijgen aandacht van platenmaatschappijen op zich te vestigen. Radar Records wil wel, maar dumpt de groep weer op aandrang van moedermaatschappij WEA. Dit vormt de aanleiding tot een grootse ommekeer. De groepsnaam Radio Earth wordt vele anagrammen later omgedoopt in ComSat Angels. Daarmee wordt tegelijkertijd alle technische ballast over boord gezet en gaat de groep zich richten op de uitwerking van simpele thema's en strukturen. Stephen zegt hierover: *Het is volwassener en het sleutelwoord heet voortaan 'konstruktie'. Wat anderen arrangeren noemen, noemen wij componeren.*
In de Sheffield-scene, waar o.a. groepen als de toenmalige Human League en Cabaret Voltaire onder ressorteren, beschouwt men de ComSats als een vreemde eend in de bijt. De groep onderscheidt zich door hun intenties, hun wilsuiting. Stijl speelt hierin geen enkele rol.
Mic's vader financiert de eerste EP op hun eigen snel in het leven geroepen label Junta Records. De opbrengst hiervan verdwijnt tezamen met de louche pseudo-manager, een zekere Chris. Een latere demo wordt door meerdere maatschappijen goed bevonden. De groep kiest na lang twijfelen voor Polydor. Op dit label verschijnt in september 1980 de debuut-langspeler Waiting For A Miracle. (zie VINYL No: 1) Omstreeks maart 1981 besluit men tot het uitbrengen van een 12-inch en een 7-inch Eye Of The Lens op Polydor (zie elders in dit blad). Het verschijnen van de tweede langspeler staat gepland voor augustus 1981.
Reeds in september 1979 heeft de groep een mini-tournee door Nederland gemaakt, tezamen met de Minny Pops.
Optredens in hun thuisland komen eigenlijk pas op gang nadat de groep onderdak vond bij Frank Silver's Management, dat ook o.a. Original Mirrors onder contract heeft. Als supporting-act wordt de groep ondergebracht bij achtereenvolgens Joe Jackson, Pere Ubu, Captain Beafheart, Yellow Magic Orchestra en Siouxsie and the Banshees. Een tweede kort bezoek aan Nederland in september 1980 resulteert in een drietal optredens, waarvan één samen met The Tapes. De eerste aandacht die de pers aan hen besteedt is in Andy Gill's artikel over de opkomst van Sheffield-bands in een NME van 8 september 1979 aan te treffen. Na wat John Peel-sessies is de groep thans tot een zekere populariteit doorgedrongen. In april komen de ComSat Angels voor de derde keer in successie naar Nederland als onderdeel van een Europese tour.

tekst: Stephen Emmer

RICHARD STRANGE'S

The last time I wrote about Richard Strange he was but a Kid, making a living of sorts by dragging the Doctors of Madness around the clubs of Britain. On that occasion, I made reference to 'Strange's Hitlerian crowd-control act' whilst reviewing a Doctors' live show, and received in return a promotional photo of Strange with a little Hitler moustache inked on his upper lip and a thought-bubble bearing the offer 'I would like to have a five-hour chat with you sometime, yes?' rising out of his head.

I never took him up on the offer, and a few months later the Doctors Of Madness split up, with Strange claiming he was bored with music and more interested in pursuing a career in politics . . .

When I remind him of it, he roars with slightly drunken laughter.

'Oh, that was you, was it? That was really funny, because just after that we were touring Canada, and one reviewer there called me a 'Marxist superman'! Imagine! What would the Germans make of that!?'

Strange has recently crept back into the public eye after a three-year absence, with a new album, 'The Live Rise Of Richard Strange', and a new club, Cabaret Futura. The record came about whilst he was in the throes of a one man/one tape recorder tour of America, performing a project with the rather dubious title of 'The Phenomenal Rise Of Richard Strange'. Ze Records boss Michael Zilkha, a staunch fan of the deceased Doctors, caught the show and suggested that Strange record a performance with a view to releasing an album. Strange agreed, with the proviso that the resulting album be made available only in America, as he has plans to release a studio version of the revised 'Phenomenal Rise' with different backing tracks and a few newer songs.

More of that, perhaps, when it's released. For the moment, the most interesting of Strange's activities centre around the Cabaret Futura, surely the most interesting development on the London club scene since the punk heyday of The Roxy. Housed in a tawdry but comfortable gay club called The Latin Quarter, in Soho's Wardour Street, Cabaret Futura presents, every Monday night, a varied selection of musicians, poets, mime and performance artists in a non-violent atmosphere of expectant intimacy. The accent is on free access, with the usually harsh demarcation lines between performers and audience all but absent. It's the only serious challenge to London's twin rock gig hegemony of big concert halls (such as the Hammersmith Odeon) and dirty little pubs and clubs (such as The Marquee), combining something of the spirits of both 30s cabaret and 60s 'arts labs'. And though often linked with the posing discos associated with the 'New Romantic' movement, such as Billys, Blitz and Hell, there's as yet only scant traces of hard-core posing - besides which, Futura is a cabaret rather than a disco.

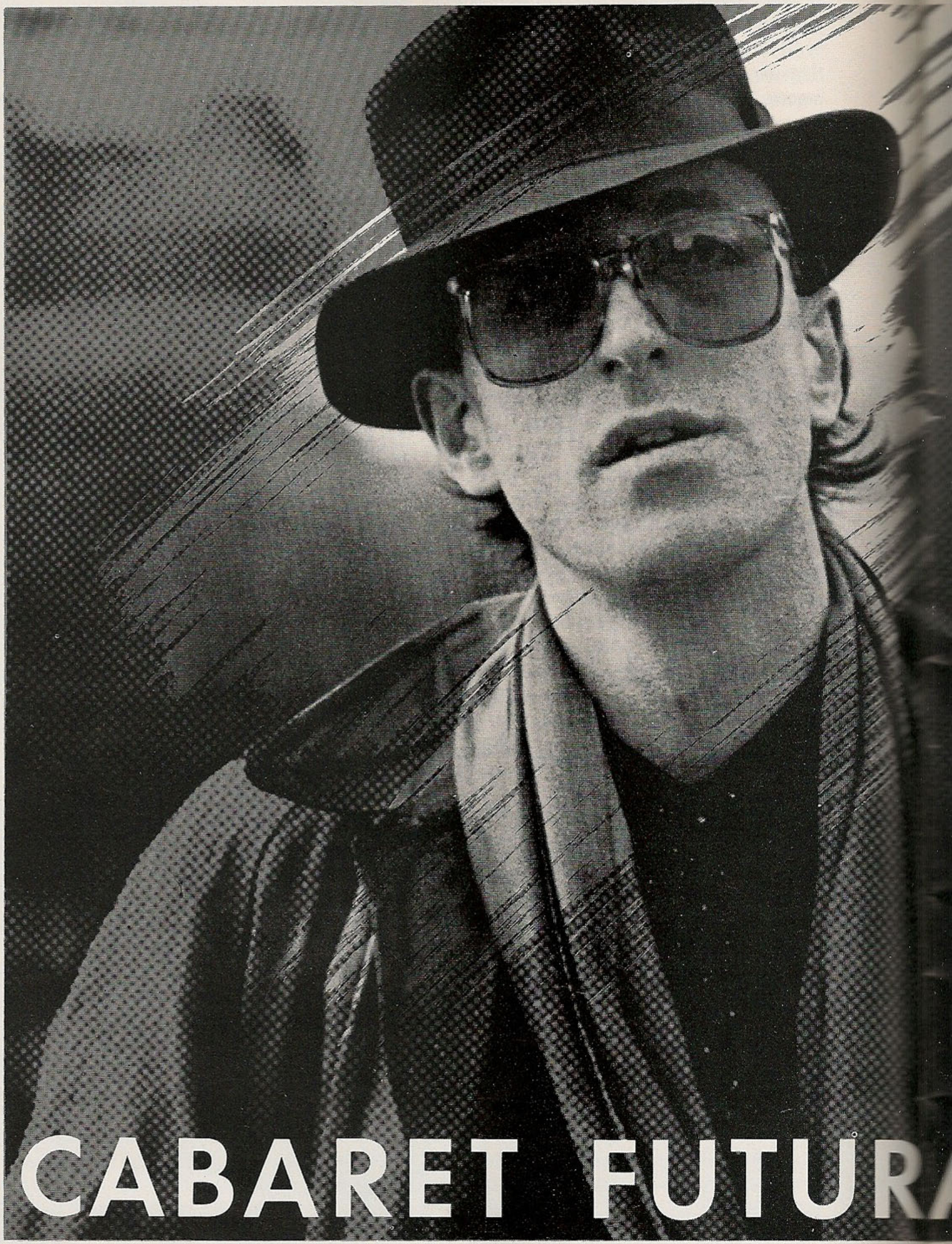

CABARET FUTURA

The idea for the club came from Strange's summer jaunt to America.

'There was obviously a lot over there that I didn't like, but one thing I did like was the fact that – in New York especially, but also in Toronto, Chicago and Los Angeles to a lesser extent – there where you could go without knowing what was going to be on that night, that you knew weren't going to be essentially music clubs, but were more places where you could go meet people, y'know? And the entertainment which was on was at times enjoyable, was at times interesting or challenging or whatever, but wasn't overbearing, and wasn't the sole reason for going'.

'So when I came back, I thought 'What is there?' There's the ICA (Institute of Contemporary Arts), which is so steeped in the Arts Council (government body supposedly sponsoring the arts) and having the correct political attitude for the time, and right at the other end of the spectrum there's The Marquee, and there's just nothing in the middle, which is absurd. And then paranoia set in, and I thought 'Well, it's not absurd, it's because no-one over here wants to go to those sort of places'; and I thought I'd try it with a small place, just for a few weeks, and see what happened – firstly because I didn't want to play either the ICA or The Marquee over again, secondly because I did want to play, but I wanted to play on my own terms, when I felt like it, and for as long as I wanted, with no contracts, and none of that nonsense; and lastly, so that I could put people on who otherwise aren't getting a great deal of

tekst: Andy Gill

exposure, who I may find interesting, I may not, but there is something there'.

Wanting a place with an after-hours drinks licence, Strange scanned through the club adverts in *Gay News* till he found The Latin Quarter. Starting originally in a smaller room upstairs, he soon found it necessary to move to the larger capacity premises in the basement, which can hold up to 400 people. As the club becomes more and more trendy, even that's a tight squeeze, but Strange doesn't want to move to larger premises.

'It's just not right to do that. It smacks of 'rock venue' for a start – you move into Notre Dame Hall, and that's proportionately as succesful again, and then you move into The Rainbow so fucking quickly, with so little dignity, and so little consideration; as soon as it seemed there were enough people to fill The Rainbow, bang!, they were in there. What's the point of that? If it stands for anything, it's about making an event or a spectacle which is slightly different from The Marquee or Dingwall's.

'Okay, on its own terms, it's not particularly socially important – i've got no illusions about that – but possibly it's challenging the rock biz, for example, on its own terms: this club is saying 'It doesn't have to be like that, it can be like this. It doesn't have to be inherenthly unpleasant, for a start; it doesn't have to be just two bands a night, like The Marquee'.

'And if I can do it, I'm sure the directors of the Arts Council should be able to'.

So they should. Apart from its adventurous booking policy, Cabaret Futura's major plus factor is its atmosphere, the rapport beween audience and performers. Last Monday, Strange did a quarter-hour set himself, with just a microphone and a tape recorder. Towards the end of the set, he strode out into the audience – there being no barrier save four short steps between stage and auditorium – to check how he sounded, entering into a light-hearted discussion with the people at the tables down at the front: no roadies, no aloofness, no assumed on-stage supremacy.

That's the major success of Cabaret Futura: there's none of the rockbiz motions associated with standard rock gigs, and none of the notorious elitism associated with 'New Romantic' clubs like Hell. Nowhere else in London could you see a wide selection of bands, mime and performance acts like skinhead performance artist Michael Furbank, and even Richard Jobson of The Skids reading his poetry, *and* mingle and chat with them between acts.

Like I said, it's the most promising development on the London club scene for ages, one place which practises the anti-rock values currently being preached left, right and centre. Here's hoping it's only the first of many. Over and out for now.

Op een bewolke zondagmiddag ontmoeten wij 'der Junge Hund' in de Eindhovense stationsrestauratie. Ger, Rens en Rick zitten al aan de koffie als wij binnen komen sjokken.

voorwaarde is zoals gezegd dat er spanning moet zijn. Der Junge Hund heeft enkele malen opgetreden. Een van de eerste keren gebeurde dat in de Effenaar, in het voorprogramma van Blurt. Iedereen was diep onder de indruk, vooral de mensen van Blurt waren zeer gecharmeerd van der Junge Hund. Verder speelden ze al enkele malen in het voorprogramma van Nasmak. En onlangs speelden ze samen met Zev. Studio-ervaring hebben ze ook al. Ze werden enkele weken terug door een impressario een studio ingeleid. Zonder pardon werkte der Junge Hund ook daar conform hun systeem.

tekst: Frans Hemelaar/Frans Hagenaars foto's: Peter Cox

DER JUNGE HUND
de energie van

Ondanks het uur van de dag zijn zij al bijzonder energiek. Zo heeft Rick er wel trek in om de Mount Everest een paar centimeter te gaan verplaatsen. Als hij nog even nadenkt vervolgt hij met dat hij er toch maar vanaf ziet, zoiets zou toch gauw een jaar in beslag nemen. Een aardig alternatief om zijn energie anderzins te lozen is het drummen in der Junge Hund.

We nemen nog wat koffie en praten verder. Ze zeggen doeners te zijn, doeners vanuit de directe impulsen. Eén ding staat maar vast: niets van te voren staat vast. Geen uitgewerkte concepten. Alles moet spontaan gaan, ze willen uitsluitend eerlijke muziek maken. Repeteren doen ze wel, maar iedere keer als ze spelen is het toch weer anders. Het komt wel voor dat bijvoorbeeld bepaalde stemklanken of gitaarstukjes meer dan eens te horen zijn, dat wil echter nog niet zeggen dat die stukjes zich repertoire mogen noemen. Koffie daar en tegen wel, we drinken nog wat.

Muzikale ravotters als ze zijn, spelen ze overal waar een functionerend stopcontact is. Op de lijst van favoriete locaties staan onder andere spoor vijf van het station en het Evoluon. Enige Koffie drinken en inpluggen, niks te aan die knoppen pielen. In een kwartier tijds was de demo klaar. In de stationsrestauratie draaien we de cassette af. Gastarbeiders kijken verwonderd op en knikken dan instemmend. Ja, ja een directe emotie input, wat er dan uitkomt moet wel puur eerlijke en energieke muziek zijn. Rick, Ger en Rens verklaren dat hun muziek een doorslag-effect heeft. Dat wil zeggen dat wanneer je een van hun cassettes zo'n keer of veertig hebt gedraaid, er plotseling een schutting in je hoofd aan gruzelementen gaat. Zo van hé, he wat was dat, moeder, moeder hou me vast.

Hun optredens spelen zich af in de sfeer van de totale ontlading. Voordat ze de bühne betreden zijn ze vreselijk nerveus, drinken sloten koffie, dan met de tril in de benen op, inpluggen of gaan zitten en dan de eruptie, de explosie, daar zijn we dan, der Junge Hund, luister maar. Hun manifestatie is er zo een waarvan mensen achteraf wel moeten denken: wat was dat nu, het was iets, maar wat, maar wat.

Der Junge Hund zijn: Rens, Rick en Ger, drums, gitaren, synthesizer, stemgeluiden, zang en de rest ook eigenlijk.

KUNST IS VOOR ELITE een diskussie drijft af

Op vrijdag 20 maart vond er in Paradiso een forumdiscussie plaats onder het motto: 'kunst is voor de elite', naar aanleiding van een hoog opgelopen ruzie tussen Stichting Popmuziek Nederland en CRM over subsidiëring van popmuziek.

De avond werd treffend geopend door het Amsterdams Universiteitskoor, dat het motet van Bach 'Jesu meine Freude' bracht. Meteen begin je je dan af te vragen of je het wel goed hebt begrepen. De rookwolken, die later vanachter het koor opstegen, konden niet de indruk wegnemen dat hier een verkeerde invalshoek werd genomen.

Sterker nog, het vermoeden dat er een 'elite voor de kunst' is rees, toen ons aller Tweede Kamer voorzitter Dolman het forum, bestaande uit allerlei bekenden uit de omroepwereld en minder bekenden vanuit de CRM- en kunstsubsidie-hoek, aan het publiek voorstelde (dat overigens ƒ 7,50 voor een avondje vreemdsoortig entertainment had moeten betalen). Het uitgangspunt voor de discussie vormde de klacht over de minimale subsidiëring van een kunstuiting, die in Nederland door een brede laag van de bevolking wordt gedragen.

Wat is er nu aan de hand? Ligt het probleem glashelder voor ons, zodat de aan de orde zijnde kwestie snel te achterhalen valt, of wordt - zoals zo vaak - zand in de ogen gestrooid? Dit laatste ligt eerder voor de hand, gezien de hele ontwikkeling en het stadium waarin de discussie nu terecht is gekomen. Duidelijkheid is ver te zoeken.

Teruggaande naar de opzet van de avond: de drie stellingen, die naar voren werden gebracht, waren bekend.

Allereerst: 'Kunst is voor een elite, subsidie voor de gevestigde kunsten' (Jan Kassies) probeert door enkele rake en smeuïge uitspraken het forum te prikkelen tot een reactie. maar wat moet je aan met zinssneden als: 'wel ja, natuurlijk een elite, want zó alleen hou je dát, waar het een elite om gaat, in stand', die niets veranderen of toevoegen. Buiten dat is het interessanter juist in dit verband de subsidiekwestie van de popmuziek aan te snijden. Maar nee hoor, zelfs de goedwillende debutant in het wereldje der coryfeëen, Jaap van Zweeden, kan door een zoetsappige uitspraak (*'ik vind dat er in klassieke muziek ook veel power kan zitten'*) slechts een licht gegrinnik uit het publiek loswurmen. Daarmee was zo ongeveer de eerste ronde van de discussie-avond aan zijn eind gekomen. Tijd voor een intermezzo, dat al evenmin iets met popmuziek van doen had.

Tijdens de tweede ronde met de stelling van Constant Meyers (Oor) 'subsidie naar popmuziek is weggegooid geld' kwam men later niet verder dan elkaar de loef afsteken met gevleugelde uitspraken. Van een discussie was toen al geen sprake meer. Met vragen opgeworpen in de stelling van C.M. over wat popmuziek nu eigenlijk zou moeten inhouden, wist men geen raad. Waar praten we nog over? Definiëring van kwalificering.

Het publiek probeerde in te grijpen oftewel te interrumperen, maar dat ging nogal lastig, aangezien er slechts één microfoon in de zaal beschikbaar was voor het publiek.

Bij de derde ronde was er al een gewenning te constateren. Het publiek nam het al niet meer zo serieus toen er een motie (naar Tweede Kamer-maatstaven) werd aangenomen, die inhield dat de volksvertegenwoordiging er voor zou moeten ijveren, meer geld beschikbaar te stellen voor de muziekbeoefening (o.a. voor repetitieruimte). Dit ondanks de stelling van Hans Keller: 'massacultuur leent zich niet voor subsidie'.

De zaal werd nog wat rumoeriger en Dolman spoedde zich de meeting stop te zetten, want het liep al tegen twaalven.

Na een avond veel te hebben gehoord, denk je nog eens na over wat je ervan over hebt gehouden. Moet ik in dit kader blijven steken bij opmerkingen, geplaatst door mensen, van wie je al bij voorbaat weet dat zij over de subsidieproblematiek niets zullen zeggen (Olof, Van Zweeden) en die er geen belang bij hebben dat deze problematiek een stap verder naar een oplossing wordt gebracht (de directeur van Red Bullet Joost de Draaier, de CDA-er De Boer en Knopper van CRM?)

Of moet je verder kijken en kan dat überhaupt nog na al die stellingen, vragen en opmerkingen, die niet alleen de complexiteit aangeven, maar zelfs nog versterken?

Het antwoord is simpel en vormt een aanzet in de richting van een analyse:

Muziek is een gemakkelijk toegankelijke kunstuiting; radio en platenmaatschappijen laten niets aan een keuze over. Het is een ware golf, die je dagelijks kan overspoelen. Veel Nederlanders houden zich met muziekbeoefening bezig. Vooral binnen de jongerencultuur is deelname lang niet gering. Het is daarom veel interessanter te zien hoeveel bandjes er in ons land wel zijn. Het is niet voor niets dat overal ter lande collectieven worden opgericht, die voor de belangen van hun aangesloten leden opkomen. Want muziek maken kost geld (o.a. huur oefenruimtes) en dan is het onvermijdelijk dat je eens bij een overheid aan moet kloppen voor subsidie. Maar dit ligt nogal lastig: wanneer je muziek maakt hou je je met een kunstuiting bezig, een reflectie van de cultuur. Maar je met cultuur bezighouden betekent in Nederland dat je je al gauw op het politieke vlak begeeft. Politiek in die zin, dat 'het geld' eraan te pas moet komen, wil je je kunstuiting een leven waarborgen.

En daar zit 'em nu net de kneep. De hele discussie hangt samen met normering en kwalificering opgelegd door overheden. Een woordenwisseling en -strijd die tot in het oneindige zou kunnen voortduren. Maar een stelling als zou de volkscultuur niet geschikt zijn voor subsidie, is dan niet meer aan de orde. 'Kunst voor de elite' bestaat niet, er is hoogstens een 'elite voor de kunst'. **Maar niet lang meer volgens de normen: want als je je met muziek bezighoudt laat je je niet in slaap sussen door stellingen, gezever en forums.**

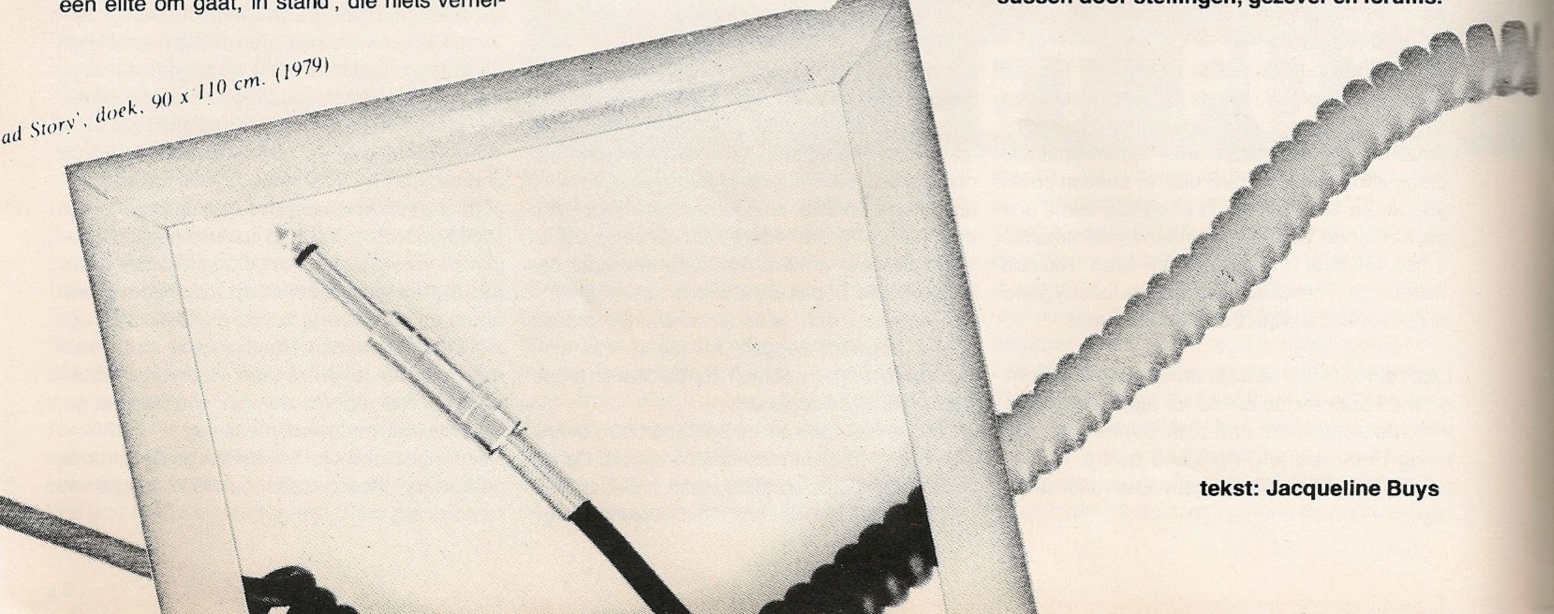

ad Story', doek, 90 x 110 cm. (1979)

tekst: Jacqueline Buys

& STRAATLAWAAI

Ik zie mezelf zitten op de Belgische avond in Doornroosje. Verveling overheerst. Nou ja, ik kan nog een verhaaltje schrijven. En Rob draait leuke muziek, maar toch. Wachten doet iedereen op z'n eigen manier. 'We vervelen ons gewoon, daarom maken we muziek', zegt Siglo XX. Het ligt ook niet aan de bands alleen. Ze spelen over een vreemde PA (alleen Struggler heeft een eigen installatie waar allen gebruik van maken) en dan loopt het soms ook allemaal niet zo soepel. Maar toch, niet in staat om de verveling afdoende te verdrijven. Alleen het Genkse Siglo XX (Spaans voor twintigste eeuw) zou dat onder betere omstandigheden kunnen lukken.

tekst: Ann Bouwma, foto's: Roy Tee

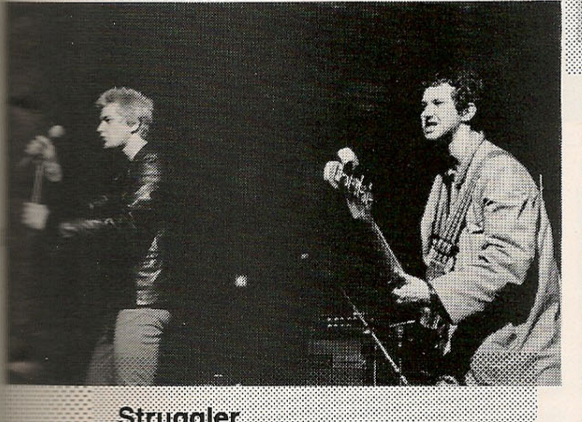

Struggler

De gewilde overtuiging van de viermansgroep Struggler uit Hamont is het tegenovergestelde van Ze Barbies, wat de nodige twijfels oproept. Recht-toe-recht-aan punk met invloeden uit de PiL en Stranglers-hoek. Bij vlagen een aardig optreden, maar wel te lang. Teksten zijn serieus bedoeld, want er wordt zelfs een tekstvel ter hand genomen (bij de single Night Fever) maar het blijft helaas onverstaanbaar.

Struggler heeft tot nog toe twee singles uit in eigen beheer op Doggy Doo Records, waarvan 'Wanted/We don't care' in een oplage van 500 stuks is verschenen en van 'Night Fever/My heart' zijn 900 stuks geperst. Bijna uitverkocht. Nu bezig een demo te maken, wat misschien uitmondt in een cassette. Struggler streeft wel 'een beetje naar erkenning' maar van de muziek leven beschouwen ze als een illusie.

Samen met Siglo XX worden optredens georganiseerd, heel goedkoop, twee bands voor zo'n 700 gulden. In de Belgische pers zijn ze om die reden beticht van 'oneerlijke concurrentie', want er zijn natuurlijk genoeg bands, die met muziek wel iets moeten of willen verdienen.

Ze Barbies

Drie meisjes en twee jongens uit Antwerpen bijten de spits af. Spelen het liefst met hun rug naar het publiek. Spanning door zenuwen. Verbergen niet, dat er veel mis dreigt te gaan, de mimiek op het podium spreekt voor zich. Echter verbeten en vastbesloten de eindstreep te halen. Je krijgt het gevoel naar een openbare repetitie te kijken.

Wat Ze Barbies op het podium laten zien houd je meer bezig dan hun muziek: de onzekerheid, die iedereen altijd geleerd heeft onder een laag stoerigheid te verbergen.

Bezig sinds november vorig jaar, pretenderen Ze Barbies ook helemaal niet dat ze kunnen spelen. Maar ze hebben wel een drijfveer.

'De naam hebben we gekozen als tegenstelling tot Barbie, het popje dat een typisch model is voor onze maatschappij. Ze is mooi, sportief, draagt mooie kleren, enzovoort. En ze heeft een vriendje, dat groter is dan zij, net zo als het hoort. De reclame zegt dat de uitvinder van Barbie er stinkend rijk van is geworden, een uitleg van Marleen, die ook de fanzien 'Ontgoochelde Frigo' uitgeeft.

Over hun muziek: *'Eenvoudig, monotoon, punk, disco'.* Ze Barbies maken muziek als reactie en uitlaatklep. Zoals het nummer 'The little frustrated boys' een aanklacht is tegen de paskontrole, waaraan je in België regelmatig kunt worden onderworpen, als je er wat 'anders' uitziet. Het fouilleren, en het oppakken als je brutaal bent.

'Vooral op de Stadsweg in Antwerpen (het punk georiënteerde uitgaanscentrum) is het altijd raak. Daar vind je ook tenten waar op staat: niet meer dan 49 personen. Zó willen ze het hele gebeuren boycotten'.

Siglo XX

'Wij hoeven er niet van rond te komen, als we er maar niet bij inschieten. We gaan uit van het publiek: de toegangsprijzen moeten betaalbaar zijn. En er is altijd nog zoiets als de wet van de vrije markt', zegt Siglo XX, een zesmansgroep, bestaande uit studenten en werklozen.

Genk is hun inspiratiebron, *'maar dat zou iedere industriestad kunnen zijn'.* In de fanzine van Siglo XX wordt het allemaal uit de doeken gedaan (Genk moet gehaat en vernietigd), waardoor het meer lijkt op een pamflet. *'Manifest'* wordt me verbeterd.

Goed dan, het manifest is met de nodige kreten scherp en aanvallend van toon, maar herbergt nogal wat tegenstellingen. Siglo XX en aanhang staan met een mengeling van vermaak en nieuwsgierigheid om me heen als ik begin op te sommen: *'Tegen gezag, maar niet politiek. Ageren tegen het verlammende nadenken, maar verderop: stimuleren tot nadenken en het dragen van verantwoordelijkheid. Terwijl die verantwoordelijkheid weer teniet wordt gedaan door een x aantal andere uitspraken. En dan, helemaal geen plannen, maar wel grootse plannen, enzovoort'.*

Siglo XX: *'Ja, ge moet ons ook niet zo serieus nemen. Vol tegenstellingen, zo zijn wij. Alle principes zijn vol controverses. Chaos stichten, verwarring zaaien, zolang we dat doen is het goed'.*

Oké, laten we het manifest dan maar gauw vergeten, over naar de muziek. Het optreden van Siglo XX is goed, het geluid had beter gekund. Overduidelijk Joy Division-invloeden, hoewel minder zwaar. Maar je merkt in elk geval dat de groep genoeg potentie heeft om op haar beste momenten indruk te maken.

Siglo XX heeft op Straatlawaai Produkties (*'ons eigen bedrijfje, dat staat voor alles wat we buiten de muziek doen'*) een single opgenomen 'The naked and the death/Lines of hope/Individuality' (zie ook de single-bespreking elders in Vinyl) en er staat een maxi-single op stapel. Onze zuiderburen zijn bezig op hun manier en wat een ander daarvan denkt, is hun een rotzorg. *Ik zal een probleem voor u zijn* zegt het manifest . . .

TRIX
KLEDING
EENDRACHTSPLEIN 12
ROTTERDAM
TEL. 010 - 128020

ZEVEN MINUTEN LOPEN VANAF HET AMSTEL STATION
KOM MET DE TRAM, LIJN 25!!!
CS-AMSTEL = 7 MIN. MET DE METRO
Bestellingen richten aan
RAF platen
Rijnstraat 168
1079 HR Amsterdam
Platen komen onder rembours
Bestellingen boven fl.150,- portvrij
(Alleen NL)
RAF PLATEN
RIJNSTRAAT 166-168 AMSTERDAM/TEL 020-445706
TE VINDEN IN NIEUW-ZUID NABIJ DE UTRECHTSE BRUG
pop
jazz/rock
new-wave
blues
reggae
high-quality records
c&w
soul/disco
synthesizer
salsa
oldies
IMPORT

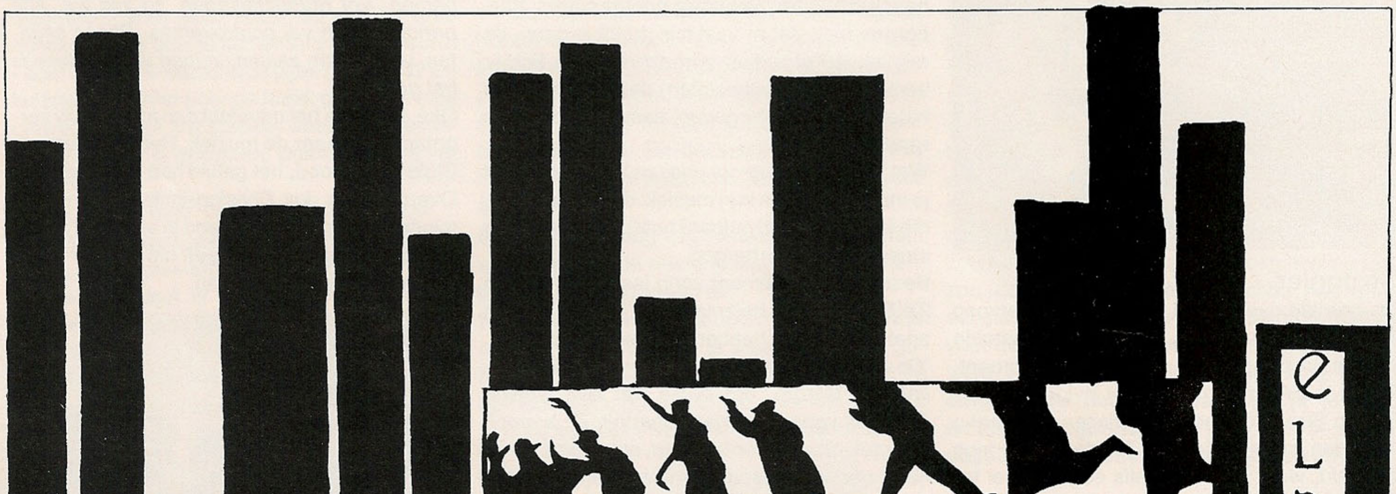
elpees
K R O M M E S T R A A T 55 38 11
CB
Joker - Amersfoort.
tel: 033
11390.

PAUL WELLER

tekst: Stephen Emmer foto: Arjen Schrama

PAUL WELLER: Dichtkunst is evenzeer als muziek een onderdeel van de Westerse jeugdcultuur.

Wie Paul Weller is kun je tegenwoordig te weten komen door b.v. een Viva, een Hitkrant of een Haagse Post open te slaan.
Er blijkt dan veelal uit dat Paul W. de drijvende kracht is achter de Engelse groep The Jam.
Volgens NME's populariteitspolls (van 1980) is The Jam op alle fronten de Nr. 1 van de U.K.: de beste single, de beste lp, de beste zanger, de beste bassist, etc.etc. Optredens in hun thuisland kunnen de laatste twee jaar alleen nog maar plaatsvinden in grote hallen die in een mum van tijd uitverkocht zijn.
Volgens sommige critici verkocht de groep zichzelf inclusief idealen aan een grote platenmaatschappij, Polydor. Bij het merendeel van de Engelse jongeren vormt dit echter geen probleem en blijft het legioen volgelingen zich nog immer uitbreiden.
Muzikale vernieuwingsdrang was voor het trio nooit het hoofdmotief om een groep te vormen. Wel had met name Paul Weller de behoefte om middels maatschappij-kritische teksten de Engelse jeugd wakker te schudden. Werd er elders vermeld dat Paul W. niks anders doet dan in de band spelen en TV kijken, het tegendeel blijkt waar. Paul W. heeft zich n.l. de laatste tijd ontpopt tot alternatief uitgever van gedichten en essays op een non-profit basis.
Paul hierover: 'Eind 1980 begon ik een bloemlezing samen te stellen van naar mij toegezonden gedichten en gaf het uit in boekvorm. Daarin staat o.a. een gedicht van Paul Drew. Dit gedicht leidde tot het ontstaan van de song That's Entertainment op onze laatste LP Sound Affects. Daarna gaf ik nog een tweede boek uit halverwege februari 1981. Bij nader inzien bleek het allemaal wat te duur te worden om in boekvorm te verschijnen en heb ik dus besloten om het in een soort fanzine vorm te gieten. De naam hiervan luidt December Child. Omstreeks maart 1981 is dat te verkrijgen. De bedoeling is om het met een zekere regelmaat te laten verschijnen, hoewel ik nog niet weet om de hoeveel tijd. De redenen waarom ik dit doe zijn simpel: ik geloof, of liever gezegd weet, dat een hoop onbekende dichters nooit aan de bak komen terwijl dat niets met kwaliteit heeft te maken.
Ik wil deze mensen dus helpen. Dichtkunst is namelijk evenzeer als muziek een onderdeel van de Westerse jeugdcultuur. Het gaat in vele gevallen zelfs dieper op problemen binnen die cultuur in dan muziek. Het feit dat ik zelf gedichten schrijf doet al voor zichzelf spreken dat ik in andere dichters geïnteresseerd ben. Op de hoes van The Jam's laatste plaat heb ik ook een passage van een gedicht laten afdrukken. Dat is geschreven door Percy Shelly, die in zijn tijd (± 1800) een revolutionair dichter is geweest. Ik herken in hem dezelfde dynamische vitaliteit en gewelddadige emoties die vele dichters van nu ook weer in zich herbergen.
Een teleurstelling voor mij was het feit dat ik aan alle popbladen zoals NME, Sounds & Melody Maker, exemplaren van mijn uitgaven heb gestuurd, maar nooit antwoord heb gekregen. Men is daar alleen geinteresseerd in muziek en voelt zich blijkbaar niet betrokken bij het hele jeugdgebeuren. Ik vind dat een foute denkwijze en ben ervan overtuigd dat, wanneer er wel over zou worden geschreven, er dan een heel wezenlijke bijdrage zou worden geleverd aan de jeugdcultuur. De invloed van die bladen is namelijk heel groot. Ik zelf lees ze dan ook niet meer en zal met mijn fanzine voornamelijk gaan opereren op een onorthodoxe manier die zijn weg wel zal vinden naar werkelijk geïnteresseerden. Aangezien ik me niet persé op Engeland alleen wil richten en uit Scandinavië en Amerika al dingen krijg toegestuurd, vraag ik mij hierbij af of er ook in Nederland geïnteresseerden zijn om in December Child iets van zichzelf (in het Engels) te laten publiceren. Je kunt dan ook kontakt opnemen met andere dichters en/of schrijvers die jouw interesse hebben; de namen van de inzenders staan n.l. afgedrukt in het blad. Wil je tevens een exemplaar toegestuurd krijgen dan moet je f 5,- (liefst in Engels geld) opsturen naar het volgende adres: **RIOT STORIES Ltd, 45/53 Sinclair Road, LONDON W 14 England U.K. T.a.v. 'December Child'**

Tot zover Paul Weller over zijn neven-aktiviteiten. Zijn initiatief vindt in Engeland veel navolging en vele mensen die iets gepubliceerd hebben praten of corresponderen nu regelmatig met elkaar.

In Nederland hebben wij nog niet zoveel uitwisselingsprogramma's op dit gebied. Mocht dit wel het geval zijn, schrijf dan even naar het redactieadres van VINYL. Muzikale demonstraties en uitwisselingen van thuismuzikanten zijn er wel al in de vorm van het radioprogramma Radiola Improvisatie Salon, waarover Willem de Ridder elders in dit blad schrijft.

plus instruments: „dit is ons"

Jullie muzikale verleden, zouden jullie daar iets over kunnen vertellen?

David: **Al sinds mijn kindsjaren drum ik. Soms was ik heel erg intensief bezig met muziek. Ik heb in nogal wat bands gespeeld, meest rockgroepen. Maar er zijn ook periodes geweest dat ik nauwelijks speelde. Zo'n jaar of drie geleden werd ik van school geschopt. Sindsdien heb ik me vrijwel uitsluitend gericht op het maken van muziek.**

Wat was de laatste band waarin je speelde?

David: **Momenteel speel ik ook met Rhys Chatham.**

Is dat dan te combineren met je aandeel in Plus Instruments?

David: **Ja. Je kunt in New York nauwelijks langer dan een maand werken. Daarna lig je weer twee maanden stil, omdat je dan nergens meer kunt optreden. Tijd genoeg voor Plus Instruments dus.**

Zou je Rhys Chatham kunnen vergelijken met Glenn Branca?

Lee: **Dat wordt veel gedaan. Beiden werken met overeenkomstige ideeën.**

Hoe werken bands in New York, hoe ontstaan ze . . .?

David: **De situatie in New York is heel anders dan die hier in Holland. Een groep mensen vormt hier in de meeste gevallen een band. Samen bepalen ze hoe de band wordt. Er wordt veel geoefend, gedurende een lange periode. De leden van een groep ontwikkelen samen de muziek. De band is echt een band, een collectief. In New York is een band meer 'n project. Door één persoon wordt een concept bedacht voor 'n band. Die concept-ontwikkelaar werkt alles zo ver als mogelijk uit. Hij maakt composities, zoekt de mensen bij elkaar die het best binnen zijn idee passen. Verder, en dat is eigenlijk het eerste wat hij doet als hij het idee min of meer zuiver voor ogen heeft, regelt hij optredens. Als er genoeg zalen zijn waar je terecht kunt, begin je pas met reperteren. In de New Yorkse scene werkt haast iedereen aan projecten. Men is actief op het gebied van de kunst of op muzikaal terrein. Heb je daarmee enkele sporen verdient, dan heb je kans dat iemand je vraagt mee te werken aan de realisatie van zijn idee.**

Vind je dat een gezonde situatie?

David: **Aan de ene kant wel. Je kunt zo altijd wel een beetje je brood verdienen. Het blijft natuurlijk altijd wel goochelen. Soms werken, dan weer een tijdje een werkloosheidsuitkering. Ik vind het wel wat om, bijvoorbeeld, met anderen te gaan touren. Aan de andere kant is het wel vervelend dat je je eigen muzikale ideeën ondergeschikt moet maken aan die van de componist. Je moet echt vechten om niet al te veel te vervreemden van je eigen muzikale smaak, van de eigen ideeën die je hebt over muziek.**

Plus Instruments is een gelegenheidsband, is er een leider, of . . .?

David: **Nee, dit is naar wij hopen écht een band!**

Lee: **Dit is een band!!! Dit is ons!!!**

En jij Truus . . ., vertel eens hoe de samenwerking met Nasmak eindigde, en hoe dit nu zo gekomen is?

Snirrr. . . **Het ging heel raar. Sniiirf. Het was nog nieteens afgelopen, terwijl we los van elkaar al voor een andere richting hadden gekozen. Het ging zo . . . Enkele mensen van Nasmak gingen met vakantie. Ik ging naar Amerika. In Eindhoven zou gewerkt worden aan Nasmak basisbanden. Ik werkte in New York met David en Lee als Plus Instruments. Ik had mijn kraakdoos en wat basisbanden meegenomen. De jongens hadden ook wat tapes. We hebben de beste stukken van ons gecombineerd. Daarmee zijn we verder gaan werken. Toen we klaar waren, hebben we opgetreden in Inroads, Blitz en Club 57. Dat was echt te gek. Toen wist ik al dat ik meer met Plus Instruments zou gaan doen dan met Nasmak.**

Toen ik weer in Eindhoven kwam, had ik zeven nummers op de band staan van de nieuwe Plus Instruments. Thuis hadden ze ook niet stil gezeten en was al een begin gemaakt met wat nu Nasmak is. Zonder dat we het van elkaar wisten, waren we onze eigen richting gegaan.

Je vond dat jij en Nasmak niet meer bij elkaar pasten?

Ik had voor mezelf verandering nodig. Ik was er ook een beetje ziek van om altijd met zijn vijven op het podium te staan. Het is allemaal te vast dan. Het avontuurlijke gevoel heerste er niet zo, niet genoeg voor mij. Het was allemaal te rustig en te zekere, te voorspelbaar geweest. Ik ben eigenlijk een beetje te freakie voor Nasmak. Wat ze nu doen vind ik wel perfect trouwens. Maar toch, het is niet mijn idee.

Heb je nu wel gevonden wat je zoekt?

Truus: **Ja. De opzet van Plus Instruments is veel anders. Veel vrijer. De basisband draait. Wij spelen ons repertoire. Maar dat is een repertoire dat constant verandert. Wij willen een heleboel ontwikkelingen doormaken, niet stil blijven staan. 'T is allemaal veel ongecompliceerder. Met zijn drieën spelen is eigenlijk ook veel leuker.**

Lee, hoe voelt het om met Plus Instruments te spelen in vergelijking met Glenn Branca?

Lee: **Dat voelt heel anders. Dit is meer een collectieve eenheid. Een hele sterke hopen wij. Wij kunnen alle drie onze ideeën kwijt. Er is een grote rijkdom aan ideeën binnen Plus Instruments. Voorlopig wil dat nog net zeggen dat we niet meer meewerken aan de projecten van anderen. Dat heeft namelijk als voordeel dat je kunt pendelen tussen Europa en Amerika, dankzij de touren die die groepen maken. Ik bedoel, het is financieel erg aantrekkelijk. Maar Plus Instruments is onze band, zeker.**

Wat zijn de plannen van Plus Instruments?

Lee: **Wij willen eruit springen; iets groots en nieuws brengen. Vrolijke muziek maken, dansbare muziek. Onze muziek past zowel in de arti-sfeer als in de grote clubs. Met onze ideeën willen we gaan werken in Amerika en Europa. Plus Instruments is een transcontinentale-pendelaars-band. Dat reizen zal volgens ons ook een positieve invloed hebben op ons geluid. Al die indrukken die we overal opdoen, die zullen onze muziek zeker ten goede komen.**

De situatie zoals die nu is wordt die gecontinueerd? Truus meestal in Eindhoven en jullie in New York?

Truus: **Neeee.**

Lee: **We willen graag een basis in Europa en een in New York.**

Truus: **Een huis voor ons drieën in Amsterdam en een in New York, dat zou ideaal zijn.**

Hoe is het gegaan met het opzetten van een tour door Nederland?

Truus: **Slecht. We hebben wat optredens kunnen regelen, maar lang niet genoeg. Voor de meeste centra was het onmogelijk om ons op korte termijn in het programma te passen. Het is wel een beetje lullig allemaal; ziek, geen geld, te weinig optredens.**

Wat doen jullie hier nu precies?

Lee: **We maken met de apparatuur die hier staat nieuwe basisbanden. Maar voorlopig zullen de sets die we spelen dezelfde zijn als die die we in New York deden.**

Is er sprake van een repertoire?

Lee: **Min of meer wel. Op de band staan de basisgeluiden voor de nummers. Er is geen sprake van een echt vrije improvisatie, maar de gitaar heeft wel wat ruimte en Truus haar zangpartijen zijn niet één keer dezelfde. Je kunt dus wel zeggen dat we een repertoire hebben, maar dat is nooit exact hetzelfde als dat wat we tijdens een ander optreden brengen. Verder proberen we zoveel mogelijk steeds nieuwe nummers te maken. We willen niet stil blijven staan. Voorlopig maken we dansmuziek.**

Nog plannen voor plaatopnames?

Truus: **Misschien. We moeten het nog even bekijken. Peter Backstreet wilde wel wat met ons doen. Maar we moeten er nog een keer over ouwehoeren. Het zou natuurlijk wel fantastisch zijn om in dit stadium al met een plaat te komen.**

Voorlopig zijn we nog allerlei mogelijkheden bij elkaar aan het schrapen. Eerst gaan we naar New York. Daarna wellicht naar Duitsland en Oostenrijk. We moeten nog kijken wat we precies doen. Hé, David en Lee, wat zullen we in mei doen? In de zon liggen?

David: **Nee, daar is het me te koud voor.**

Lee: **Laten we maar zeggen dat we in mei en juni in Amerika zullen zijn, en dan weer naar Europa terugkeren.**

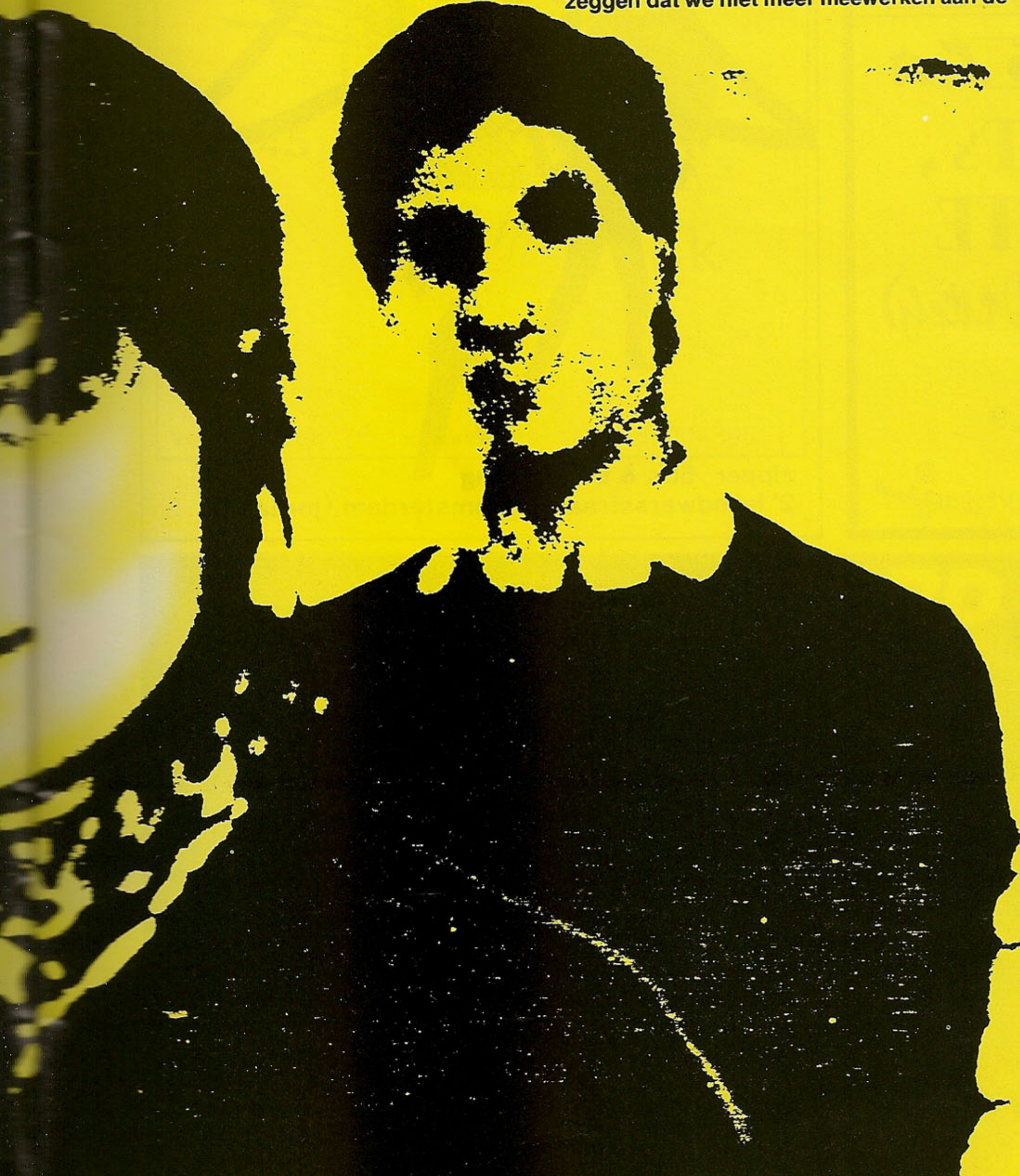

Truus de Groot, die in het verleden furore maakte met het Eindhovense Nasmak, heeft nu gekozen voor haar eigen formatie: Plus Instruments. In het verleden bleek dat een weinig stabiele groep. Haast iedere keer dat zij zich manifesteerde bestond Plus Instruments uit weer andere mensen. Nu lijkt Plus Instruments definitieve contouren te hebben gevonden, hoewel, bij avontuurlijke Truus weet je zoiets nooit zeker.

Samen met David Linton en Lee Ranaldo wil ze vooral boven alles uit gaan springen. Daartoe, onder andere, werken ze in de Amsterdamse studio Steim aan nieuwe basisbanden. Tijdens een adempauze hebben we een gesprek met de nieuwe Nederlands-Amerikaanse band.

Alle drie blijken behoorlijk ziek te zijn. David is nog het best communicabel, hij voert dan ook in hoofdzaak het woord, terwijl Truus tussen het hoesten en snuiten door haar best doet duidelijk te zijn en David zich voornamelijk bezighoudt met bevestigende opmerkingen en aanvullingen.

tekst: Frans Hemelaar, Frans Hagenaars foto's Arien Schrama

ATTENTIE MUZIEK
LIEFHEBBERS
VOOR PRIMA LP's,
SERVICE EN GROTE
KOLLEKTIE (±4500 titels)
NAAR
POP EYE
DRIENERSTR. 9
HENGELO.
074-426212

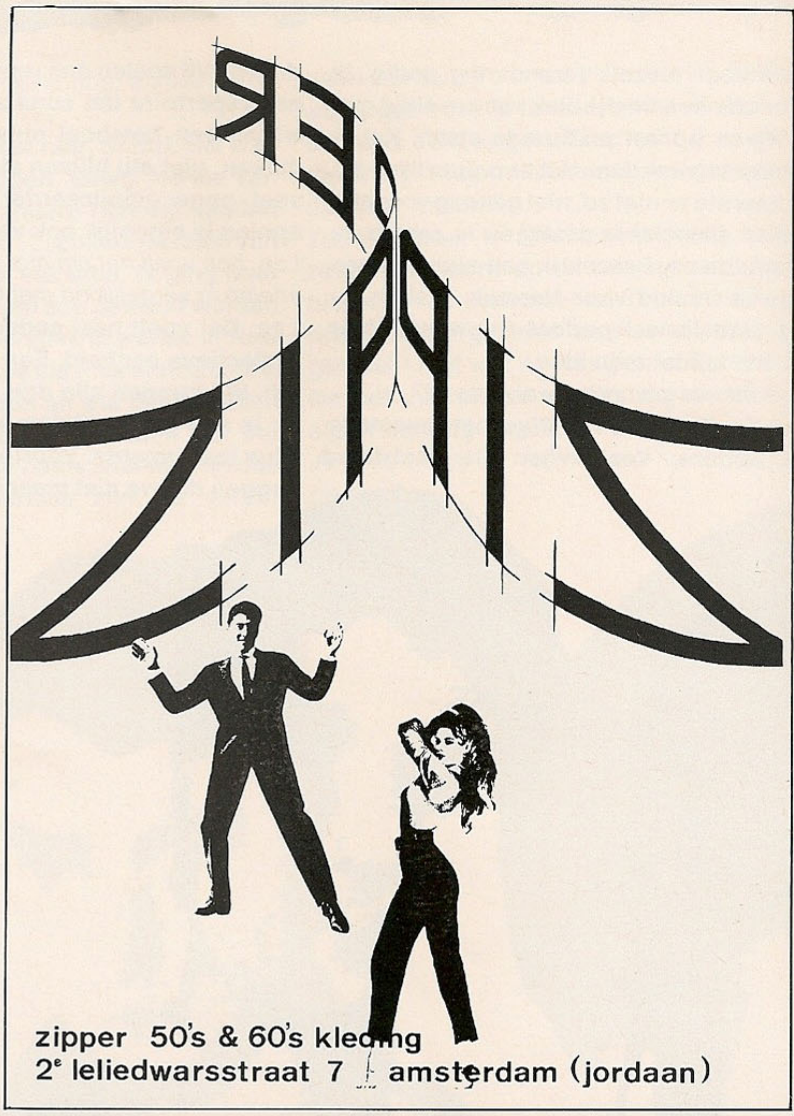
zipper 50's & 60's kleding
2e leliedwarsstraat 7 amsterdam (jordaan)

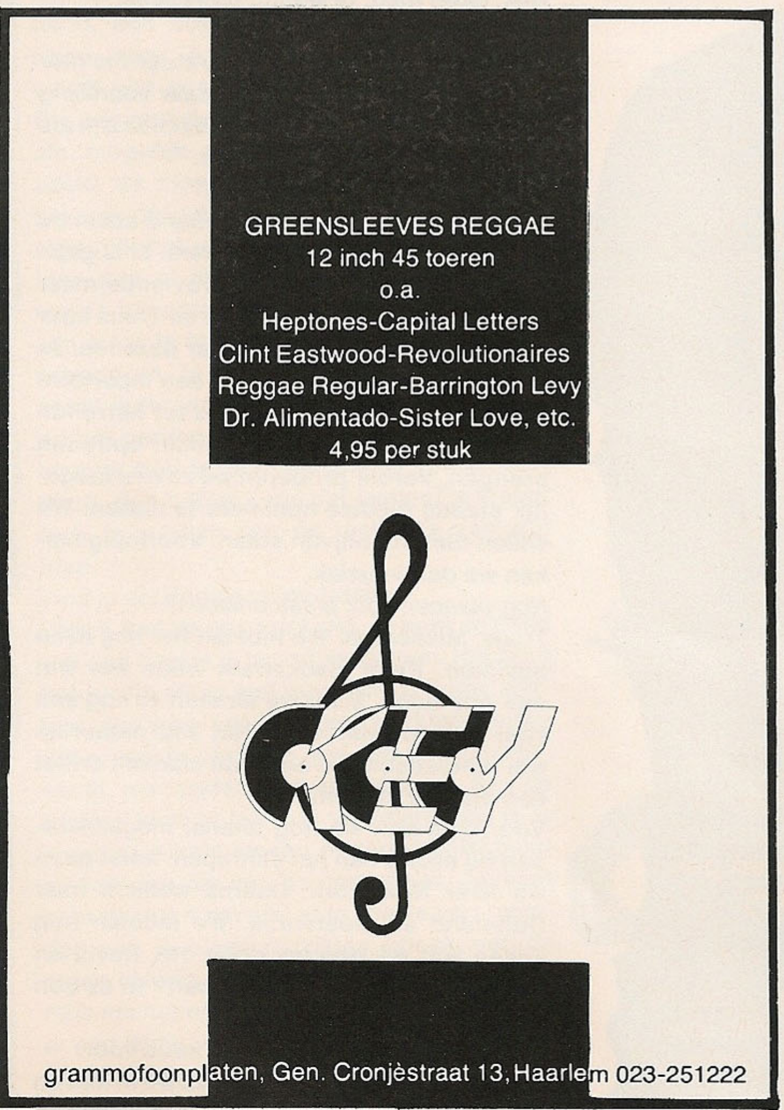
GREENSLEEVES REGGAE
12 inch 45 toeren
o.a.
Heptones-Capital Letters
Clint Eastwood-Revolutionaires
Reggae Regular-Barrington Levy
Dr. Alimentado-Sister Love, etc.
4,95 per stuk
grammofoonplaten, Gen. Cronjèstraat 13, Haarlem 023-251222

Roy Franklin
leidsestraat 11
amsterdam c.
tel.020-276931
2e Tuindwarsstraat 6

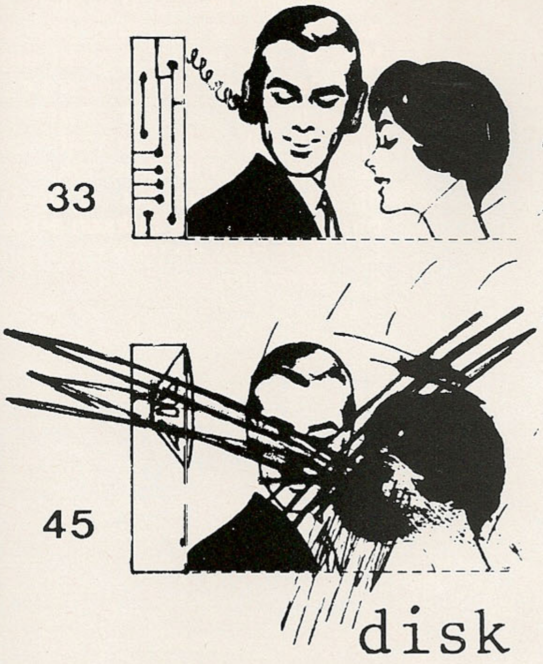

voorstreek 76 Leeuwarden tel.05100-39511

Via Via

Utrechtsedwarsstraat 10 Tel 020-220849

'Onze muziek is niet in een paar woorden te omschrijven...' 'Eén van de redenen dat ik dit doe is, dat ik wil meemaken hoever je de grenzen kunt optrekken van wat als popmuziek te boek staat...' Aan het woord is Peter Principle, bassist van de Amerikaanse groep TuxedoMoon.

TUXEDOMOON:
Desire

CHARISMA 6302 102 uitgebracht door phonogram bv

AKHNATON

nieuwe zijds kolk 25
amsterdam tel. 020-243396

films om 21.30 uur

Na gedurende drie elpees verbonden te zijn geweest met platenmaatschappij Arista hebben de Simple Minds een platenkontrakt afgesloten met Virgin. In hoeverre die verandering voortvloeit uit voornamelijk artistieke, dan wel financiële oorzaken is nog niet duidelijk, maar het lijkt in ieder geval een aardig excuus om eens terug te blikken en vooruit te kijken naar de unieke geaardheid van deze Schotse formatie.

De gedachte dat mensen niet zomaar uit zichzelf vorm en inhoud hebben gekregen, maar daarentegen worden gecreëerd-opgevoed, zo men wil- door een ingewikkeld in elkaar grijpend systeem van kulturele en sociale regels, lijkt zo vanzelfsprekend dat de opmerking op zich amper nog vermelding behoeft. De wezenlijke belangstelling wordt in de eerste plaats gericht op de vraagstelling hoe en waar die beïnvloeding optreedt.
Toch is die onderliggende, een even vaststaande als vage gedachte van groot belang. Bijvoorbeeld als verklaring van een op zich onschuldig verschijnsel als popmuziek. Popmuziek is niet zomaar een verzameling uiteenlopende muziekstijlen en mode-gerichte vermaakartikelen voor jonge mensen. Elke vorm van pop vertegenwoordigt een aparte gedachtenwereld, een eigen levenswijze.
Voor erg veel (inderdaad jonge) mensen schept het de mogelijkheid om zich met die gedachtenwereld en levenswijzen te vereenzelvigen, kortom om iets te zijn. En het zou best wel eens kunnen zijn dat de intensiteit waarmee dat proces plaatsvindt veel diepgaander is, dan men veronderstelt, afgaande op de merendeels oppervlakkige en vaak onschuldig gepresenteerde informatie die er over pop in de media wordt geboden.

Grijpbaar

Verreweg het grootste deel van popmuziek biedt de mogelijkheid tot identificatie op zeer overzichtelijke, konkrete wijze. De piratenpakjes van Adam and the Ants zijn zo een duidelijke aanzet voor een andere wijze van kleden en bevestigen daarmee de gedachte dat het belangrijk is om er opvallend uit te zien, wat op zich weer onderliggende normen omtrent vastomschreven menselijk gedrag zal hebben. De machostandjes van Hard Rock bands bevestigen niet alleen, maar doen ook een levensinstelling bij het publiek ontstaan. Juist de meest populaire muziek schijnt de meest grijpbare handvaten aan te bieden.
In groeiende mate ontstaat er echter, met name de laatste jaren, een moeilijk te omschrijven soort popmuziek, waarbij de direkte relatie met jeugdkultuur aanzienlijk losser is geworden. Op zich even onbenullige als nietszeggende termen als techno-rock, No Wave, progressieve New Wave en Art Rock worden vaak door elkaar gebruikt en maken duidelijk dat de produkten zich moeilijk in een hokje laten duwen en dat hetgeen wat die muziek lijkt te reflekteren even vaag als weinig manipulerend is. De enige mogelijkheid tot omschrijving lijkt dan ook een

diap. 1/1

SIMPLE MINDS

negatieve: het is muziek die in geen geval kan worden opgenomen in de conventionele, uitsluitend consumptief gerichte kanalen waarbinnen de 'dagelijkse' popmuziek zich begeeft.

Verschil

Het doet wat omslachtig aan, zo'n heel verhaal, terwijl het toch gaat om de muziek van een enkele groep. Maar voor het begrijpen van de kontext waarbinnen Simple Minds opereren, en daarmee als eerste aanzet tot het enigszins kunnen 'invoelen' van hun muziek lijkt dat verhaal van essentiëel belang.

Veelgelezen en veelgehoorde kritiek op hun muziek is namelijk dat het allemaal zo vaag en 'moeilijkdoenerig' overkomt en dat blijkt nu juist het uitgangspunt. Vaag blijven en moeilijk doen om de luisteraar vanuit een zo geschapen afstand de kans te geven zelf uit de muziek te halen wat hij wil, zonder direkt te worden gekonfronteerd met een vlak, eenzijdig interpretatiemodel. Zeg maar; het verschil tussen een 'moeilijke' roman en strips.

Nu kan ik me amper voorstellen dat de leden van Simple Minds zich uitsluitend om didactische redenen in het vage hullen. Het heeft er meer van weg dat ze eenvoudigweg te eerlijk zijn om hun weerslag van het leven te verpakken in makkelijk te omvatten concepten, omdat er nu eenmaal veel meer twijfels en onzekerheden zijn dan de media ons willen doen geloven.

Simple Minds zijn allesbehalve simpele zielen, maar wie zijn dat wel. Zo wordt de terecht onophoudelijk twijfelende levensinstelling mooi weergegeven in de song Thirty frames a second: *'I lost my job/security/self confidence/bank account/identity/the league of youth/is coming backwards to me/at thirty frames a second/say who you are . . .'*

Spanning

Het muzikaal gezien balangrijkste kenmerk van Simple Minds is dat de verschillende stukken door ineenstrengeling van klanken als een geheel overkomen, terwijl er anderzijds veel geluiden te horen zijn, die zich door hun afwijkende aard onttrekken aan dat geheel. De vorm als totaal wordt telkens onder spanning gezet door de klanken die uit het kader lijken te willen schieten, maar er door de pulserende beat en de harmonielijn toch telkens weer binnen worden getrokken. Het is interessant dat zich dat proces op steeds evenwichtiger wijze voltrekt. Life in a Day, de eerste elpee, laat nog weinig durf horen wat dat betreft: het zijn merendeels 'vrij gewone' New Wave songs en de instrumenten houden zich nog angstvallig aan de door die songs aangegeven melodielijnen, akkoordschema's en ritmepatronen.

Op Real to Real Cacophony is er van precies het tegenovergestelde sprake; met name door de extreem uiteenliggende hoge en lage tonen en de vele 'psychedelische' ruisgeluiden raken de eenheids-bepalende krachten wat al te sterk op de achtergrond en het is dan ook tekenend dat er een zware, strakke disco-dreun moet worden toegevoegd om de songs nog op het nippertje hun struktuur mee te geven.

Empires and Dance, de tot nu toe laatste en verreweg de meest superieure elpee laat precies het juiste evenwicht horen. (Het is dan ook voor mij zeer de vraag hoe en of de groep zich verder zal ontwikkelen).

Doordacht

Het streven naar eenheid en het zo eerlijk mogelijk openstaan voor de chaos zijn dus de twee krachten waarbinnen de muziek van de Simple Minds zich beweegt. In al z'n abstraktie zegt dat op zich natuurlijk niet zoveel over juist Simple Minds want met een beetje kunst- en vliegwerk kunnen daar alle kunstuitingen wel onder worden gebracht. Maar zo'n doordacht en tegelijk emotioneel beleefd uitgangspunt mag binnen de popmuziek toch zeker een zeldzaamheid worden genoemd.

tekst: Joost Niemöller foto: Roy Tee

André, Arjen, Mark en Xavier: Tox Modell. Een vreemde eend in de toch al bijzonder kleurrijke Amsterdamse pop-bijt. Géén drummer, een bas, twee gitaren. Zanger Xavier schiet als een bezeten duikelaartje over het podium en voorziet het 'lawaai' van, meestal moeilijk verstaanbare geschreeuwde teksten. Ook André en Mark bewegen veel, chaotisch, ongecoördineerd en bezien daarbij het publiek alsof ze het 't liefst ter plekke met machinegeweren zouden willen neermaaien, maar bij gebrek daaraan

maakt ook niet zo maar wat. We schrijven geen filmposter over of zo.

A2: **Maar er is een verschil tussen onze en Xaviers schrijfwijze. Xavier doet alleen de tekst en vertolkt precies onze ideeën. Ik weet niet zo zeker of onze oude teksten dat ook wel doen.**

X: **Ik vind dat je de tekst niet van de muziek moet onderscheiden. Ik schrijf de tekst ook vanuit de muziek. Jullie muziek geeft de impuls.**

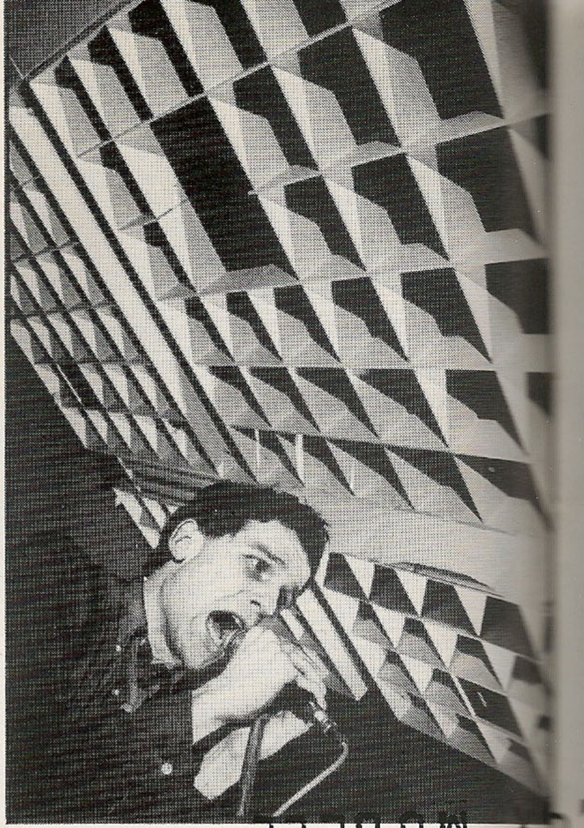

foto: Maarten Corbijn

interview: Harold Schellinckx

'EEN PUNK DIE STOPT ONS IN HET HOKJE 'ARTISTIEKELINGEN'. TOCH WEL EEN HEERSENDE MENING OVER TOX, STELLETJE ARTIES. ZE VRAGEN DAN OOK VAAK OF WE ALLEMAAL OP DE RIETVELD ZITTEN.

TOX MODELL

IN IEDER GEVAL NEMEN ZE ZONDER MEER AAN DAT ER MINSTENS ÉÉN OF TWEE OP DE AKADEMIE ZITTEN OF D'R VANDAAN KOMEN. DE ECHTE ARTIES VINDEN ONS AAN DE ANDERE KANT WEER VEEL TE PUNKY.'

maar een aanval op de trommelvliezen ondernemen. Uiteraard worden ze wisselend gewaardeerd; de meningen over de waarde en het karakter van dit gebeuren lopen uiteen. De band zelf vindt dat we het fenomeen Tox het beste allereerst uitgaande van de teksten kunnen bespreken, om zo vanzelf bij muziek en performance terecht te komen.

Paris St. Lazare

Paris St. Lazare waiting for the train to St. Nom-La-Bretêche
a cold day, a sad day, a Christmas day
People are busy shopping and don't look around
On the pavement a beggar is lying and tries to sleep
People find it shocking
'Clean up this street' they say
'This guy is only lazy'
I would like to have a gun
I would like to shoot between the feet of the people see them running away, away, away
but what can one boy do in the city of the bourgeoisie, there is no way to make a revolution on your own he just can wait for the train to St. Nom-La-Bretêche, on a cold day a sad day, a Christmas day.

'Dit is natuurlijk wel een persoonlijke tekst, een tekst van Xavier, een maatschappelijk probleem dat hij tot een persoonlijke belevenis terugbrengt. Je kan 't van een andere kant benaderen door 't uitsluitend te hebben over al die mensen die zo reageren op een bepaald soort medemensen, 'dropouts'.

Sinds Xavier deel uitmaakt van Tox Modell is hij verantwoordelijk voor de teksten en Arjen stelt voor om uitsluitend Xaviers teksten door te nemen **'omdat die volgens mij meer in de lijn van Tox liggen dan de oudere teksten. Ze zijn volgens mij door Xavier bedachtzamer geschreven'**. De anderen zijn het daar niet helemaal mee eens.

A1: **Je stopt er toch wel wat in natuurlijk. Je**

Gemeenplaatsen

Numbers Two

i'm dazzling in chaos, noise knives my head, machine strolls confusion, i want actionresults. i care for reactions, i scream for destruction, i fight against uniforms, i'm spitting on prisons, you can't keep us in jails, we will crash your freedom, i want actionresults, i care for reaction, i cry for destruction, i fight against your orders, your rules can't keep you safe, you can't escape my agression.

Als ik zo al die teksten naast mekaar lees, dan vind ik dat steeds hetzelfde gevoel naar voren komt, de ene keer weliswaar vanuit een meer persoonlijke hoek, maar . . . ze kloppen wel.

'Ze gaan eigenlijk ook allemaal over hetzelfde, over het met een heleboel dingen niet eens zijn. Tégen een geblokkeerde mentaliteit. Dat is wat we eigenlijk aanvallen. Je mág niet anders wezen en je mág niet gek doen en je moet meelopen en je moet netjes luisteren naar regeltjes en naar hoge pieten, ja god, al dat soort toestanden. En Xavier komt dan met een hele persoonlijke benadering van al die elementen'.

Ik moet zeggen dat ik dat in principe interessanter vind dan het opschrijven van de gemeenplaatsen.

'Natuurlijk, dat komt snel over als enkel alle punkkreten achter mekaar opschrijven, maar kijk, we staan d'r wel achter. Eigenlijk zou je over dat soort teksten moeten praten aan de hand van de muziek, want we uiten die tekst met onze instrumenten. Dat echt naar buiten schreeuwen, wat ook de muziek doet, maakt duidelijk dat je 't echt wel meent wat je daar staat te brullen, al is het maar voor een uurtje, al meen je 't maar een uurtje, dan op dat moment écht en vaker dan al die andere mensen bij mekaar . . . 't Zijn zinnen die door de gemiddelde mens als gemeenplaats worden gezien, van 'oh, je zegt 't maar weer eens en 't is maar een loze kreet', terwijl ik duidelijk vind dat het géén loze kreten zijn. Dat vind ik nou het verschil. De één ziet dat als een gemeenplaats en die doet er niks mee en heeft het liever over z'n ijskast en z'n auto, terwijl ik er wél elke dag mee bezig ben. Als het eruitkomt is het cliché, omdat 't zinnetje al zo vaak is gebruikt, maar ik kan 't gewoon niet beter verwoorden. Ik heb gebrek aan woorden en daarom maak ik maar muziek'.

Rob Scholte: 'Tox Modell . . . ja . . . 't is niet mijn favoriete band en wel omdat . . . ik vind ze heel vlak en ze hebben heel weinig ontwikkeling doorgemaakt de afgelopen tijd. Ik vind vooral dat er steeds op dezelfde manier met instrumenten naast mekaar wordt omgesprongen. Iedereen speelt op één lijn en die lijnen worden afgewisseld, maar verder zit er geen enkele variant in hun methode van werken. De opbouw van de songs is constant 't zelfde, ik vind de zang verschrikkelijk vlak, wat op zich wel goed klopt bij die rechte structuur die ze constant hanteren, maar wat na één keer horen echt . . . eh, bekend is. En om te zien . . . live vind ik 't . . . spektakel! Maar dat is na één keer ook weg'.

'Meneer de Burgemeester'

'De volgende tekst heeft een beetje met m'n verleden te maken, want ik heb die Parti Communiste Français nooit vertrouwd. Maar nu laten ze echt hun ware gezicht zien, niets minder dan een regelrechte aanval op alle gastarbeiders en dat is iets wat mij niet in de kouwe kleren gaat zitten. Het is ook duidelijk geen toeval dat bepaalden mensen in Frankrijk die altijd rechts hebben gestemd nu de politiek van de communisten

ondersteunen. Want 'de communisten zijn óók goeie Fransen' en inderdaad '1½ miljoen Fransen die werkloos zijn en 1½ miljoen gastarbeiders, daar moet iets aan gebeuren'. Gastarbeider in heel Frankrijk wor-

P.C.F.
Dankzij de Franse Communistische Partij zal Frankrijk misschien blank blijven: immigrés tenez vous à carreaux sinon vous aurez droit au bulldozer le parti communiste français défend la jeunesse sus aux drogues, vive le pastis ricard et malheur aux usagers du kiff, telle cette famille marocaine, tâche noire dans nos si belle banlieus le parti communiste français a des couilles au cul il n'a pas peur de foutre une centaine de noirs à la rue wees eerst een echte Fransman, dan word je pas een goeie communist.
De PCF vecht voor een gezond Frankrijk, voor gezonde Fransen Frankrijk, land van toekomst.

den op een afschuwelijke manier gediscrimineerd, vooral in 't zuiden. Marseille, dat is de hel voor gastarbeiders. Je wordt er zo voor je raap geschoten. En als de Franse communistische Partij, die toch de belangen van de onderdrukten moet vertegenwoordigen, zulke kreten uit, dan is 't einde natuurlijk zoek. Ze hebben het over de tolerantie van de Franse bevolking, maar te veel gastarbeiders in een buitenwijk, dat is ook niet goed. Ze zeggen natuurlijk niet 'gastarbeiders zijn untermenschen', daar zijn ze weer te slim voor'.

Wat maakt die combinatie zo bijzonder?

A1: **Ik zie het als een soort muzikale performance, wat al aangeeft dat het niet alleen maar muziek is, en ook niet alleen maar toneel. 't Is voor mijn gevoel een combinatie die, zeker op deze manier, niet zo heel veel gedaan wordt. Eigenlijk staan we gestructureerd 'lawaai' te maken. Dáár hebben we een soort leidraad van gemaakt: 'Wij willen alleen maar 'lawaai' maken, 'lawaai' maken kan ook, dat is net zo goed muziek'.**

En dan vanuit de ideeën die uit jullie teksten spreken?

A1: **Dat heeft er mee te maken. Maar hoe weet ik niet.**

M: **De muziek is net zo als de tekst. Misschien gaat de muziek zelfs nog wel iets verder dan de tekst. Je kan toch iets meer met die onbewuste gedachten doen, dan wanneer je de stap neemt om die gedachten bewust te maken, in woorden om te zetten. Dat is veel moeilijker.**

A1: **Ik denk dat we eigenlijk met een Tox Modell-optreden proberen een mentaliteit in muziek om te zetten, zo iets. Maar dan niet alleen muziek instrumentaal, maar het geheel. Anders zijn kán. En dat doen we door alles zo extreem mogelijk aan te pakken. Maar toch . . . terwijl je taboes probeert te**

quent doet', maar ik luister op een andere manier, denk ik. Ik vind het heel belangrijk of je nou hoger of lager zit, of de tonen van de verschillende instrumenten in harmonie of in disharmonie zijn. En dat geldt ook voor de structuur, en die structuur samen met de tonen vormen je muziek. Ik heb vaak het idee dat iets dicht in de buurt komt, maar 't nog niet helemaal is, en dan zit ik me vaak kapot te piekeren om de juiste oplossing te vinden.

Dick Koopman: *'Ik vind van Tox Modell dat het een vrij unieke groep is, één van de meest unieke groepen in Nederland, wel degelijk iets baanbrekends en nieuws. Hun geluid staat eigenlijk vrij ver van muziek af, het is allemaal gebaseerd op ritme en dan nog met extreem hoge tonen, die oorpijn kunnen veroorzaken bij sommige mensen. En ik vind 't heel grappig dat dat ook in Nederland nu zo duidelijk blijkt te kunnen. Tox Modell heeft, hoe extreem hun geluid ook is, toch vrij veel succes en valt in de smaak bij een groot publiek. Zij zijn toch wel de groep die de duidelijke mentaliteitsverandering aangeeft . . . En ik vind ze héél spannend om naar te kijken'.*

het totaal van horen en zien

Truus de Groot: *'Oh . . . jezus . . . ik weet het niet. Ik word net wakker en ik ben doodziek. Wacht even . . . 's kijken . . . ik vind Tox Modell uniek . . . een unieke muziekcombinatie door die gitaar en de ritmes. Waarschijnlijk heel onbewust ontstaan, die combinatie, maar wel goed. En 't is niet zwartgallig, hoe vreemd dat misschien ook klinkt. De meeste van die 'noise'-muziek, die wordt zo vreselijk zwartgallig. Kijk bijvoorbeeld naar Cabaret Voltaire. Maar niet bij Tox Modell. Ik vind Tox Modell een heel vrolijk tintje hebben'.*

doorbreken ben je weer nieuwe taboes aan 't maken.

M: **'t Werkt ook meer vanuit wat je eigenlijk niet wil, dan wat je nou eigenlijk wel wil.**

A1: **Geen alternatieven, inderdaad.**

A2: **Zeggen we niet teveel dat we alleen maar 'lawaai' maken? Ik vind de muziek heel goed en prettig te beluisteren en vind dat je vaak veel kunt verbeteren door er meer aandacht aan te besteden. Jij zegt: 't maakt niet uit wat je doet, alles is goed, als je het maar conse-**

'Ik ben een keer in Marrakech geweest, waar ik ontzettend van onder de indruk was en ik had ook een ontzettend warm gevoel voor de mensen die daar woonden. Het is een soort liefdesliedje. Ik denk aan een meisje dat mij al lang fascineert en ik richt mijn liedje naar haar toe. Ik begin met 'douce chinoise, bedankt!', ik zou zo graag met jou op 't pleintje zitten en muntthee (de nationale drank) drinken en naar het plein kijken waar slangenbezweerders zitten met

Lawaai

Wat zeg je als iemand naar je toekomt en vertelt dat-ie ook wel vindt dat alles zo slecht is en dat er zoveel ellende is, maar dan vraagt waarom je dat op een podium staat te brullen in plaats van de straat op te gaan en er iets aan te doen?

M: **Omdat dat niet binnen mijn mogelijkheden ligt, merk ik.**

A1: **Trouwens, ik ga wel de straat op.**

A2: **Maar dan hebben jullie het zuiver over wat je politiek staat te brullen, maar ik zie het niet alleen als politiek brullen. 't Is een geheel waarbinnen politiek getinte teksten zitten. We presentéren iets.**

A1: **De combinatie tussen muziek en de stellingname op het podium, hoe je naar buiten komt, dát is Tox Modell. Het totáál, niet onze muziek op zich, onze teksten op zich of onze performing op zich.**

M: **Wat dat betreft heeft het ook vrij weinig zin om steeds over onderdeeltjes te parten.**

foto: Tox

foto: Maarten Corbijn

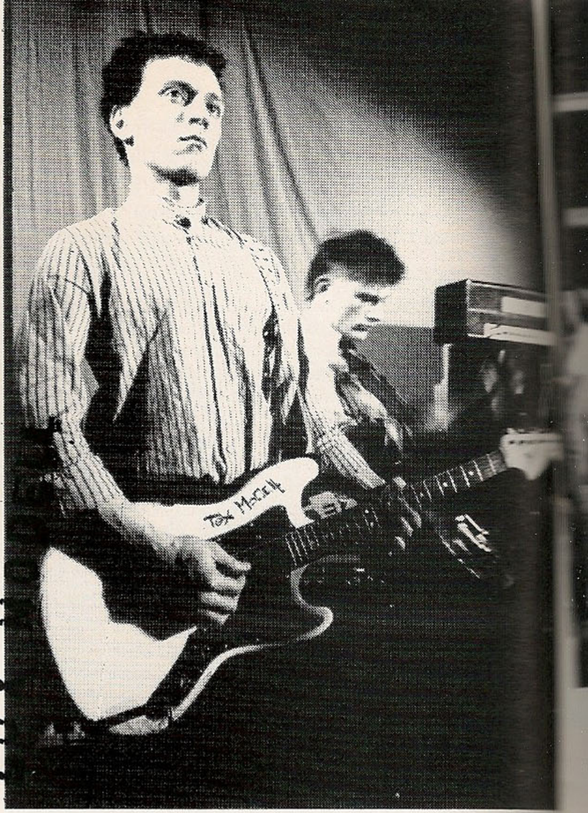

hun zwarte cobra's en hun mooie bewegingen, luisteren naar de mannen die verhalen vertellen, waarvan ze de woorden niet begrijpen, maar wier gebaren zo duidelijk zijn dat we van emotie beven. En aan het einde zeg ik 'shalam aleikum marrachi', dat betekent, goeiemiddag bewoners van Marrakech, hoe gaat het, hoe gaat het. Een soort eerbetoon aan de bewoners.

Marrakech
Douce chinoise de l'étage du-dessous mille fois merci! Vous avez su retenir mon attention et faire renaitre en moi le désir: j'aimerais tant me retrouver à vos côtes dégustant un thé à la menthe sur la place Djamaa el Fnâ
- régarder ces cobras noirs qui oscillent leurs yeux verts nous fixant à en mourir
- écouter les conteurs dont nous ne saisissons pas une seule parole mais dont le jeu scénique suffit à nous faire frémir et je nous vois dans la nuit chaude et claire devant Djamaa el Fnâ désertée dont les derniers occupants sont un mendiant assoupi et quelques enfants n'ayant pas sommeil entendant dans le lointain la voix du muesine psalmodiant du haut de son minaret
'allah ouakbar allah ouakbar'
shalam aleikum marrachi labez
shalam aleikum marrachi labez
labez labez labez

A2: **Dat is duidelijk wel even anders tussen de andere teksten door. Maar 't is wel een goeie combinatie, vind ik, zo'n poëtische tekst in onze muzikale vorm.**
A1: **Ik sta er voor honderd procent achter, maar vind 'm niet zo representatief voor Tox.**
A2: **Maar tien verschillende teksten sámen zijn representatief voor één idee.**

'Modern Klassiek'

Tox Modell begon zonder drummer of ritmebox, voornamelijk om andere geluiden meer kans te geven. De ritmische functie wordt overgenomen door de bas en één van de gitaren die een duidelijk, zich herhalend, patroontje speelt. Daarbij wordt de muziek in één gedeelte van het repertoire gecompleteerd door een andere, 'gewone', gitaarpartij, in een ander gedeelte door het zeer extreme geluid van een met bottleneck en via een overstuurde, als echo geschakelde, Revox-recorder bespeelde gitaar. (**'Je laat zien dat je met een gitaar veel mooiere geluiden kan maken dan met 'n synthesizer, dat 'n synthesizer surrogaat is, terwijl je nog vastgeprikt staat aan zo'n ding ook. En bladeren . . . in 't boek. Ellenlange pauzes'**). Duidelijk is dat Tox Modell zich in haar benadering weinig aantrekt van conventies in popmuziek. Over in hoeverre zo'n benadering echter vernieuwend of regels-doorbrekend genoemd kan worden, heeft ook de groep zelf haar twijfels.
A1: **Ook toongebruik doorbreken we niet. De structuurtjes die wij gebruiken worden al honderden jaren gebruikt, dat is niet nieuw.**
A2: **Maar toongebruik is meer dan alleen het feit dat je op iets terugkomt of zo. Toongebruik kent nog veel meer regels en we doorbreken veel van die regels. Natuurlijk niet allemaal, dan zouden we in een soort free-jazzy-moderne-muziek terechtkomen.**
A1: **Daarom zijn de moderne klassiekers bijvoorbeeld veel verder dan wij zijn. Die doorbreken dat wél.**
M: **Die studeren wat de regels zijn. Zij kennen de regels echt in woorden. Hebben ze dikke boeken over gelezen. Als 2+2 vier is, dan ga ik eens zorgen dat 1+3 vier is.**
A2: **'t Is alleen maar misleidend, niet doorbrekend.**
A1: **Dat vind ik een enorme onderschatting van modern klassiek, wat jullie nou zeggen. Zij doorbreken echt wat wij dus nooit doorbreken, dat ene structuurtje als maar weer herhalen. Dat doorbreken zij echt. Daar doen ze te gekke dingen mee.**
Zij hanteren natuurlijk wel een hele rationele manier van werken, terwijl de meeste popmuziek, én Tox Modell, een hele intuïtieve, emotionele bezigheid is.
A1: **Ja, natuurlijk. Ik zie alleen dat wij dát niet doorbreken.**
M: **Ik zou het voor mezelf ook niet willen. Dat is veel te verstandelijk. Dat haalt alle emotie we. 't Concept wordt belangrijker dan wat eruit komt.**
- Tox Modell gaat toch ook duidelijk van een concept uit?
M: **Ja, tuurlijk, maar dat moet niet belangrijker worden dan wat je voelt. Niet van 'nou mag ik dit niet doen, want dat kan niet'. Dan zit je vast.**
Dus Tox Modell zou ook met een drummer kunnen?
M: **Ja, dat hebben we ook wel 's gedaan.**

Peter Mertens: *'Ik was laatst op de Grote Keijser en daar was dus ook Tox Modell. Ik . . . eh . . . vind 't leuk, maar de act ken ik zo langzamerhand wel. In dit geval hadden ze alleen de bas hard over de PA staan, de gitaren hoorde je niet, die deden alleen nog maar reptiel-achtige standjes. Weet je trouwens dat ze inmiddels allebei groene haren hebben? Gifgroen . . .nou, ik vind echt . . . ze deden dus alleen maar reptiel-achtige standjes, de bas leuk hard, en dan komt die, ja, ik weet niet wat 't is, die vakbondsleider of zo. Je weet wie ik bedoel, hè? Hij viel nou helemaal door de mand want kennelijk had-ie zich wat aangetrokken van opmerkingen die vakere waren geweest over z'n bril en hij had nou z'n bril afgedaan en dan had-ie niet eens contactlenzen, dus hij keek nog varkensachtig-scheel ook. Maar . . . zonder flauwekul . . . ik ben d'r op uitgekeken, of . . .nee, ik vind 't fantastisch, maar ze moeten die zanger d'r uitgooien en iets meer cynisme in de act. Want het is een act.*

TOX MODELL

Macht

Stalingrad
german soldiers go back home on the battlefield nothing to see father stalin dreams about cherries would you like to follow us to the city of grossberlin stand up take your gun shoot the mighty people of this world destroy the empire of money make wallstreet burning stalingrad pogo, russian punks, lenin first wave, stalin cold wave, molotov new wave, makno eternal wave, padiom, padiom, tovaritch, pravda izvestia, iskraia, rasgavor.

'Deze tekst heeft te maken met dat ik vroeger écht politiek bezig was, ik zat in een maoïstische groepering. En heel lang was ik erg gefascineerd door met name de russische revolutie en de overwinning tijdens WOII op het fascisme. Maar voor mij was Stalin net zo goed een machtswellusteling die veel mensen heeft onderdrukt. 't Begint als een soort bevrijding, de vijand wordt verdreven, 'would you like to follow us to grossberlin', waar het hof van de Nazis is. En dan gaat het verder: 'make wallstreet burning', dus in Amerika het kapitaal met de grond gelijk maken. Maar dat gebeurt helaas nooit, een beetje wishfull thinking. En dan heb ik het over Lenin first wave, Stalin cold wave (vanwege alle ellende onder Stalin), molotov new wave (Molotov-cocktails en bommen) en Makno eternal wave. Ik zeg 'eternal wave', want Makno was een anarchist die in opstand kwam, waarna hij en zijn volgelingen uitgeroeid werden, en Makno was tegen macht, tegen het verschijnsel macht. En ik zeg dan ook: zolang ik leef zal ik me altijd tegen welke macht dan ook afzetten. Niet alleen tegen de macht van een Reagan, maar ook tegen macht op micro-nivau. Om een concreet voorbeeld te noemen: 't viel me op dat toen de Minny Pops in Oktopus optraden, de prijs plotseling hoger was dan bij andere groepen. Dan zie ik weer machtsmisbruik. 'Ja, wij zijn in Amerika geweest, dus wij staan boven jullie jongens. Wij vragen zóveel'. Je gaat weer classificeren: dat is een goeie band, die is minder, enzovoorts. En dat noem ik ook macht. En zelfs de macht die ik zelf af en toe geneigd ben te gebruiken. Want ik ben ook geen heilige.
Denk je dat wat jullie willen overkomt bij het publiek?
M: **Ja, de verwarring zie je altijd.**
A1: **En dat is een hele belangrijke bedoeling van ons.**
A2: **Verwarring en fascinatie. Mensen blijven altijd geïnteresseerd staan kijken. Verward, geboeid.**
A1: **Maar wat ik laatst hoorde, dat ze ons een stelletje fokkers vonden die gemaakt agressief staan te doen, dan komt er toch duidelijk iets niet over: waaróm je daar 'gemaakt**

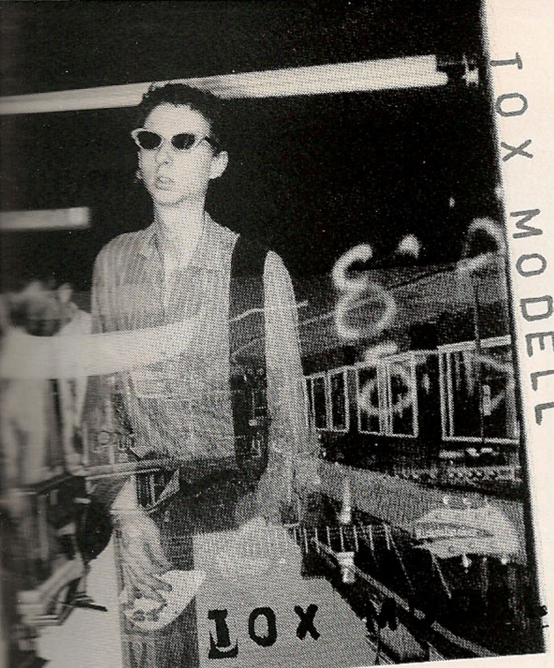

foto: George Moor

agressief' staat te doen, dat komt dan niet over. Ze begrijpen niet dat we vóór het optreden lieve jongens zijn en ná het optreden met iedereen een pilsje willen drinken en dat we echt alleen maar in dat halve uurtje heel agressief zijn.

A2: **Die agressie is trouwens voor mij helemaal niet zo sprekend.**

A1: **Maar maak je niet duidelijk dat agressie maar een vorm is, een maniertje, een trucje?**

A2: **Ik vind 't niet zo agressief, wel gek, vreemd, verwarrend en . . . muzikaal, maar niet agressief.**

A1: **Zo komt 't dus wel over.**

De muur van geluid, jullie poses . . .

A1: **Gemene gezichten . . .**

M: **'t Feit dat we niet keurig stilstaan de hele tijd, dat iedereen ontzettend veel beweegt, schijngevechten. Ik denk dat een aantal mensen ons nooit zal durven aanspreken, dat ze echt bang zijn. O, jezus, dat zijn echte gekken, totaal ontoerekeningsvatbaar.**

A2: **Ik vind dat onze muziek een soort vrolijkheid en positiviteit uitstraalt.**

M: **'t Is vrolijke muziek omdat we d'r zelf zo duidelijk plezier in hebben. Dat straat er vanaf, dat is die zandbakmentaliteit die we nog hebben: 'lekker speule!!!'**

Meer de intentie waarmee jullie staan te spelen dus dan wat er uit het geluid dat jullie voortbrengen spreekt?

A1: **Het geluid sluit direkt aan bij die ontzettend nare gemeenplaatsen waar we 't over hadden, ellende.**

M: **'t Is een teringherrie.**

Ik moet zeggen dat ik 't leúker vind naarmate 't harder wordt.

M: **Tuurlijk, anders kan je te goed horen wat er gebeurt. 't Totaal van zien en horen, dáár gaat 't om. Daarom is 't eigenlijk ook niet zo interessant om op de plaat te zetten. Vanuit andere motieven weer wel, maar vanuit dé Tox Modell-gedachte niet.**

A1: **'t Is heel erg méé doen, 't op een plaat zetten. En daarom zou je 't eigenlijk niet moeten doen, maar aan de andere kant wil je ook wel laten horen dat dit kán, je vindt 't leuk, en herrie kan ook op 'n plaat. Let maar op!**

Wally van Middendorp: *'Ik vind Tox Modell moeilijk plaatsbaar. Hun uitgangspunt, wat ze nou willen, vind ik moeilijk te grijpen. Willen ze als band bezig, willen ze bezig als gelegenheidsformatie die eens in de zoveel tijd speelt en niet meer dan dat? Dat is altijd de vraag die bij me opkomt als ik een band zie. Wat zijn de beweegredenen d'r achter. Ik weet dus dat ze met geluid bezig willen zijn en ook bewust voor de samenstelling zónder drummer hebben gekozen, om niet in het geijkte patroon te vallen. In de loop der tijd heb ik echter bij Tox Modell verder weinig zien veranderen. De podiumpresentatie is veranderd, maar de muziek naar mijn gevoel niet. Mijn waardering voor 'Tox Modell-zien' is verder iets wat erg afhangt van de stemming waarin ik verkeer. Soms kan ik er heel erg om lachen, bij een optreden van hun. Aan de andere kant denk ik soms dat iets als een drum heel welkom zou zijn, terwijl een volgende keer het geluid weer zó hecht in mekaar zit door de bas en gitaar, dat je dát weer helemaal niet nodig hebt. 't Wisselt iedere keer. Wat ik in ieder geval niet leuk vind is dat hun vriend Bibikov, of hoe die beste jongen ook mag heten, vaak bij hun op het podium staat. Vind ik erg storend'.*

A2: **Moeten we nog iets over onze achtergronden zeggen of zo?**

A1: **Waar we vandaan komen?**

M: **Middle-class muziek, milieu met postoorlog-syndroom.**

A1: **We hebben de oorlog meegemaakt . . .**

M: **. . . zonder er zelf bijgeweest te zijn.**

A1: **Gek is dat, hè? We weten d'r meer van dan m'n vader!**

BULLIT

RECORDSHOP

TORENPASSAGE 19^A **BREDA** 076-13 25 69
KERKSTRAAT 18 **EINDHOVEN** 040-43 17 56

JOSEF K

MAANDAG

NA GROEPEN ALS SIMPLE MINDS, THE SCARS EN THE SKIDS LIJKT MOMENTEEL EEN TWEEDE GENERATIE NIEUWE GROEPEN UIT SCHOTLAND FURORE TE GAAN MAKEN. EEN NIEUW, JONG LABEL, ALLAN HORNE'S POSTCARD RECORDS, ZORGT VOOR DE PLATEN, ROUGH TRADE VOOR DE DISTRIBUTIE. EÉN VAN DIE BANDS IS JOSEF K. UIT EDINBURGH, ONLANGS VOOR EEN AANTAL OPTREDENS IN NEDERLAND.

Malcolm: *In 't begin was het ontzettend moeilijk om een beetje aandacht van de pers te krijgen. Alle belangrijke muziekbladen zitten in London. Tot zo'n half jaar geleden besteedden ze absoluut geen aandacht aan nieuwe groepen uit Schotland.*

En nu krijg je plotseling alle aandacht?

Paul: *Nu is 't vreemd genoeg voor vrijwel iedere Schotse groep heel gemakkelijk om aandacht in de pers te krijgen, enkel omdat-ie uit Schotland komt. Maar je weet hoe het gaat. Zes maanden geleden was het Liverpool, nu is het Schotland en over weer zes maanden is het bijvoorbeeld Wales. En op dit moment gebeurt er in Edinburgh eigenlijk helemaal niks. Drie jaar geleden toen we allemaal pas begonnen, nog wel. Maar nu . . .*

Dus jullie verhuizen binnenkort naar Londen?

Paul: *Nee hoor! Ik zou er niet willen wonen. Ik wil gewoon in Edinburgh blijven. Dat is tenminste een leuke, rustige stad.*

De singles zijn prima, interessante songs, energiek gespeeld, niet te licht, niet te zwaar. Ruwe gitaarpartijen, donkere bas en drum, daarbinnen Pauls zang, spannend en dreigend. De Engelse pers trekt alle literaire registers open om de band en haar muziek te omschrijven. Gedeeltelijk geïnspireerd door de herkomst van de groepsnaam, gedeeltelijk door de zwijgzaamheid van de groepsleden. De jongens zijn onervaren en verlegen, vreselijk aardig, maar ze weten niet zo best wat ze nou plotseling allemaal moeten vertellen. En al die artikeltjes zijn toch een belangrijke oorzaak voor het feit dat veel mensen met hooggespannen verwachtingen naar een concert in bijvoorbeeld de Melkweg komen. En dan blijkt zo'n band tegen te vallen.

Paul: *It's good that we shattered their illusions.*

Malcolm: *'t Was vreselijk, vooral het geluid op het podium. En al die hippies in de zaal. Wij vonden het zelf in ieder geval niet leuk. Normaal zijn we veel beter. Trouwens meestal zijn we ieder concert weer anders.*

En journalisten proberen het te omschrijven, maar ze komen niet verder dan wat mooie woorden.

Malcolm: *Een mooie stijl, maar zonder inhoud, ze zeggen eigenlijk niet zo veel. D'r zit absoluut niets ingewikkelds of diepzinnigs in Josef K. We denken heus niet zoveel na over wat we aan 't doen zijn.*

David: *Dat idee ontstaat door wat mensen schrijven na een paar snelle vragen.*

Malcolm: *Eigenlijk geven interviews altijd een verkeerd beeld. 't Is zo'n onnatuurlijke situatie.*

David: *Mensen die iets schrijven zouden ons eerst goed moeten leren kennen en naar veel concerten komen. Je kan toch niks zinnigs zeggen na een gesprekje van een half uur!*

Malcolm: *In Engeland omschrijven ze ons steeds min of meer als een stelletje intellectuelen. Ze denken dat we vreselijk slim zijn. Maar dat zijn we niet.*

Wat een opluchting!

David: *Ze noemen ons existentialisten. Vanwege hoe we d'r op het podium uitzien. 'Nervous and cold'. Maar tegenwoordig zijn we meer ontspannen en hebben we er meer plezier in. Vroeger moesten we ons steeds heel erg op het spelen concentreren.*

Jullie muziek wordt vaak omschreven als 'eighties rock'. Wat is dat?

Malcolm: *Ik weet het niet. Ik geloof niet dat onze muziek iets met de tachtiger jaren te maken heeft, behalve dan dat-ie in de tachtiger jaren gemaakt wordt. Maar 't zou net zo goed in de jaren zestig of zeventig passen. 't Is gewoon 'quite rough and distinctive'.*

Ik zie wel overeenkomsten in de manier waarop jullie muziek benaderen en de manier waarop Orange Juice (een andere nieuwe Schotse band) dat doet.

Malcolm: *Nou, ik niet! Orange Juice richt zich heel erg op het schrijven van liedjes, 'popsongs'.*

Maar jullie spelen toch ook 'popsongs'?

Malcolm: *Ja, maar wel behoorlijk afwijkende. Orange Juice houdt zich bijna uitsluitend bezig met melodie en harmonie. Ik vind dat onze muziek hoofdzakelijk ritmisch georiënteerd is. En onze muziek heeft veel meer emotie dan Orange Juice. Onze muziek is 'soulful'.*

Jullie hebben ooit een keer gezegd dat Josef K. 'serieuze muziek' maakt.

Paul: *Nee hoor!*

Malcolm: *Jawel, dat heb jíj gezegd Paul. Maar dat is al lang geleden.*

Jullie zijn niet meer serieus?

Paul: *Nee, niet echt. Wel vreselijk toegewijd. We zijn serieus bezig met de band, werken.*

Waar gaan je teksten over?

Paul: *Over de manier waarop mensen denken.*

Waarop jíj denkt?

Paul: *De manier waarop ik denk dat andere mensen denken. Meestal losse gedachten of dingen waar ik mee zit. Verder vind ik het niet echt mijn taak om teksten uit te leggen. Ieder die het hoort moet het maar opvatten zoals hij of zij dat wil. Sommige teksten gaan wel over concrete dingen, over mensen, andere enkel over . . . gedachten. 'Sorry for Laughing' bijvoorbeeld gaat over twee invaliden. De ene heeft geen armen, de andere geen benen. Het*

tekst: Harold Schellinckx/Rob van Middendorp foto's Fran van der Hoeven

Ronnie Torrance - drums

en het lukt, en het klinkt prima, dat is fantastisch!') En het is leuk om in Amsterdam in hetzelfde hotel te zitten waar ooit John Cale en Nico logeerden. *('Ik denk dat Josef K. een beetje is zoals de Velvets waren, en niet als bijvoorbeeld de Sex Pistols, al die politiek')* Na pannekoeken en milkshakes ergens in de Damstraat duiken Malcolm en David een speelautomatenhal in om met een Space Invader te spelen. De drummers is er al een tijdje vandoor met een in de Melkweg verworven vriendinnetje. Paul en de mixer gaan terug naar het hotel. 't Is wel weer genoeg voor vandaag. Wat moet je in godsnaam doen in Amsterdam op maandagavond?

WOENSDAG

Een cassette met daarop de twee nummers die binnenkort als nieuwe single bij Postcard verschijnen, Chance Meeting en Pictures of Cindy. De nieuwe plaat ligt wat sfeer

They don't say much, do they . . .

gaat over die twee en hun onderlinge relatie. Ze zijn samen gelukkig en vinden mekaar aardig.

Ik dacht dat het over een vogelverschrikker ging!

Paul: *Nee hoor, nee! Die twee invaliden en de grapjes die ze over mekaar maken. Ze kunnen dingen doen die andere mensen niet kunnen. 't Is een vrolijk liedje, die mensen zijn gelukkig. Een heleboel mensen denken dat dat 'sick' is, maar dat is het niet, absoluut niet.*

Jullie hebben de singles zelf geproduceerd. Ook de laatste voor Crépuscule? Want die klinkt behoorlijk anders als de twee Postcard-singles.

David: *Ja. Maar het geluid op 'Sorry for Laughing' is het geluid dat we altijd al wilden. En dat lukte in die Belgische studio, omdat het een kleine studio is, maar acht sporen, en we zaten allemaal in dezelfde ruimte. Als je in een grote studio zit lukt je dat niet. De bas in een hokje apart, de drums in een hokje. 't Wordt vreselijk clean en steriel. Oók onze LP. We hebben alles al op vierentwintig sporen in een grote studio opgenomen, maar we gaan het helemaal over doen in België. 't Klonk zó slecht!*

Als die vervelende cassette-recorder eindelijk ingepakt is en we door de stad lopen op zoek naar een goedkope plek om te eten, verdwijnt ook het laatste beetje spanning. Malcolm heeft vooral belangstelling voor schoenenwinkels. Hij is hard aan een nieuw paar stappers toe. 't Enige paar dat-ie bij zich heeft is onderhand versleten. Geld is ook voor Josef K. een groot probleem. 't Gezeur bij de sociale dienst, de lage uitkeringen in Engeland. En de groep verdient nog niks. *('30 pond per persoon voor 7000 verkochte singles'.)* Maar in een band spelen blijft het enige alternatief. *('Ik hou van het gevoel dat op een podium staan je geeft. Als de band goed speelt en het publiek vindt het leuk, dat is fantastisch. Als je iets opneemt*

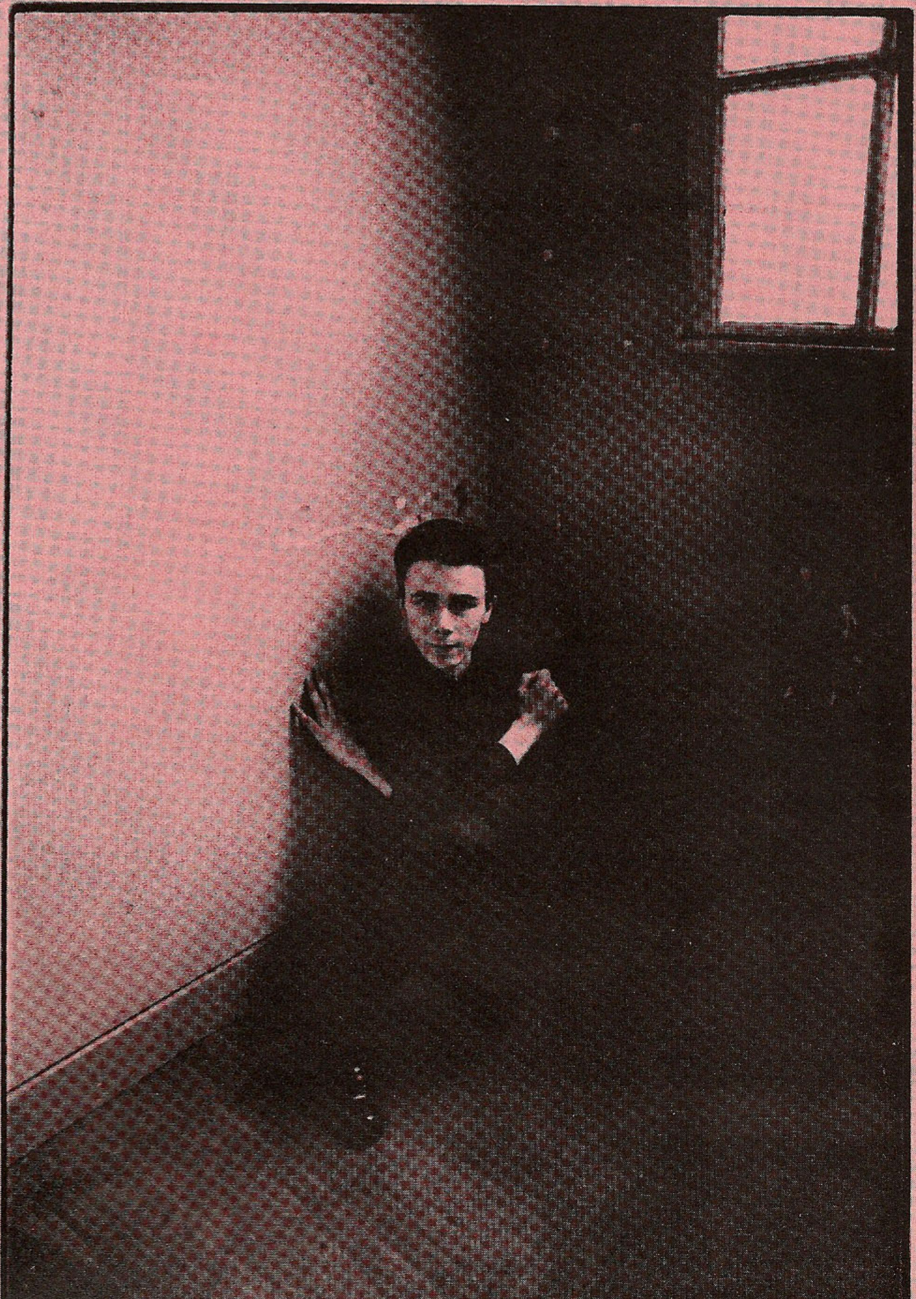

Paul Haig - zang, gitaar

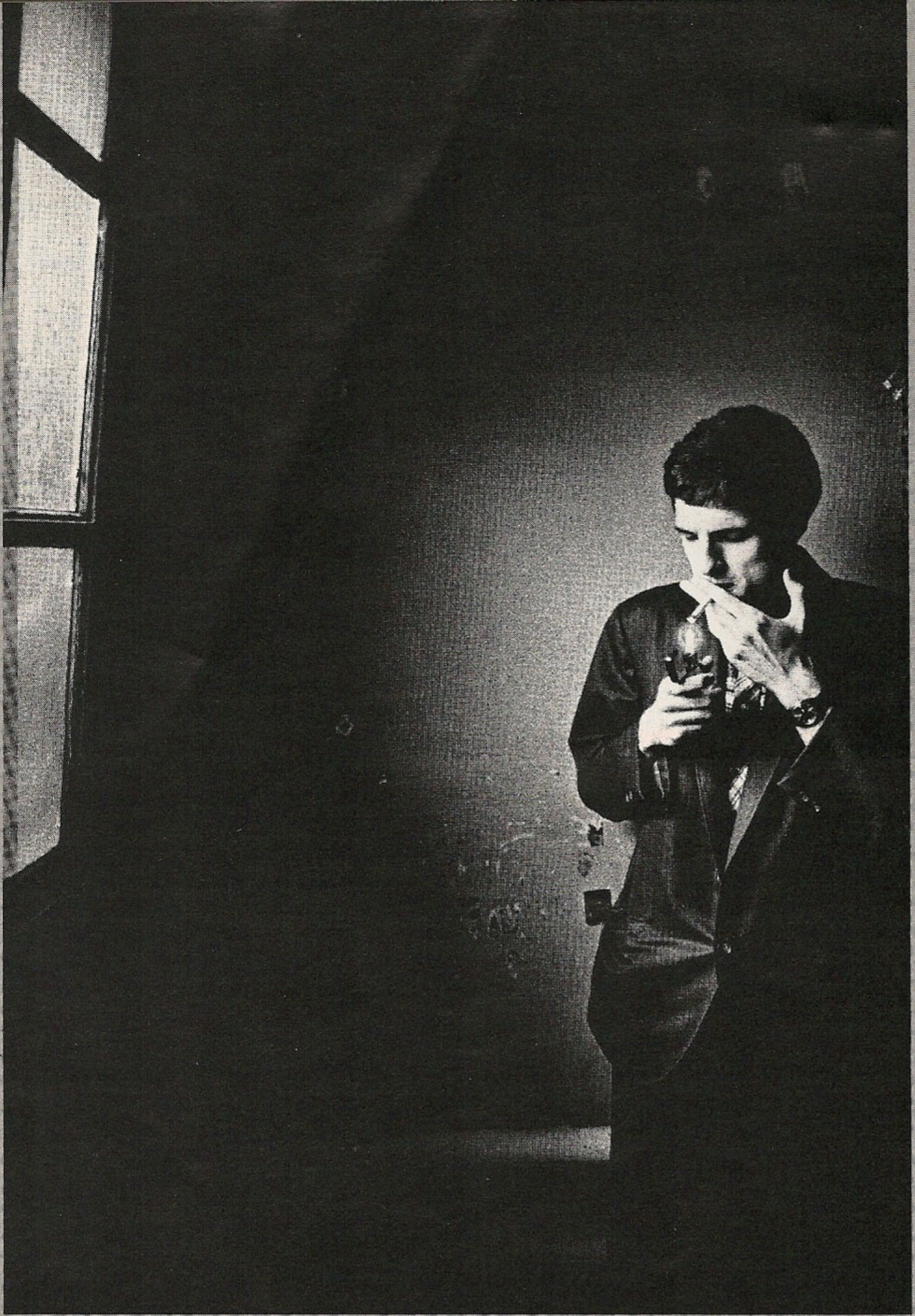

Malcolm Ross - gitaar

veel leuker om samen een band vanaf het allereerste begin op te bouwen . . .

Op de platen gebruikt Josef K. smaakvolle toevoegingen die de sowieso goede songs net dat kleine beetje extra geven. De synthesizer op Radio Drill Time bijvoorbeeld, of de feedback-gitaar op Révélation. Op de nieuwe single speelt Malcolms broer trompet. Vinden ze het niet zonde dat dat soort, waardevolle, details live niet gebracht kunnen worden?

Paul: *Nee, echt niet. Live spelen is voor ons iets totaal anders dan een plaat opnemen. Ik vind dat je die twee dingen ook verschillend moet benaderen. Wat steeds belangrijk is, is dat we iets van onszelf naar het publiek overbrengen. Dat wat ons beweegt een beetje overkomt. Live lukt ons dat het beste in een korte set, hooguit een half uur. Ik vind het vreselijk als we, zoals in de Melkweg, contractueel verplicht worden om langer te spelen. Of als je twee sets moet spelen. Wat we willen komt het beste over in een korte, krachtige set, zonder veel rompslomp. Een optreden werkt ook altijd naar een climax toe, het laatste nummer. En dan is het voorbij.*

Jullie geven nooit toegiften?

Paul: *Nee, nooit! Veel mensen vinden dat arrogant en een teken van 'stardom'. Maar ik denk dat juist wél toegiften geven een teken van 'stardom' is.*

Als we die avond naar Oktopus wandelen om een Ultra-avond te bezoeken zegt Paul dat-ie blij is dat ze morgen weggaan uit Amsterdam. Hij vindt 't een beangstigende stad. En te veel hippies. Op straat worden ze lastig gevallen

betreft duidelijk in het verlengde van Sorry for Laughing. Helderder, lichter dan de eerste twee singles. Bijna optimistisch tegenover het vrij donkere, doomy geluid van bijvoorbeeld Radio Drill Time of It's Kinda Funny . . . .

Malcolm: *Ik denk dat dat voor een groot gedeelte aan het verschil in productie ligt.*

Paul: *Maar we zijn inderdaad minder doomy geworden. Niet zozeer bewust hoor, gewoon een natuurlijke ontwikkeling.*

Malcolm: *Alles wat er bij Josef K. gebeurt, gebeurt onbewust, toevallig. We hebben geen 'groot plan' of zo. David zei maandag bijvoorbeeld dat het geluid op Sorry for Laughing het geluid was 'dat we altijd al wilden', maar ook hiervoor geldt dat we dat geluid niet doelbewust zo gecreëerd hebben. Toevallig klonk het zo toen we in die studio opnamen en dat geluid vonden we allemaal zó veel prettiger als het geluid van de grote studioos, dat we dát geluid wilden hebben voor onze LP.*

Paul: *We waren trouwens sowieso niet tevreden over die plaat. Onze eerste LP eigenlijk, maar die wordt dus nooit uitgebracht. 't Was niet OK, de songs klopten op een of andere manier niet. En we hadden d'r veel te veel rare geluidjes doorheen gegooid. Op die plaat staan zeven songs die we niet meer opnemen en vervangen door zeven nieuwe.*

Malcolm: *In totaal komen d'r tien songs op te staan, waarvan er vier al op single zijn verschenen, Sorry for Laughing, Révélation, It's Kinda Funny en Crazy to Exist. Alleen van Révélation gebruiken we dezelfde opname, de andere doen we overnieuw.*

Is dat niet een beetje vervelend voor mensen die al jullie singles hebben dat die nummers nou ook weer op de elpee komen?

Paul: *Nee hoor, ik denk 't niet. Ze zullen heel anders klinken, veel beter.*

Hoe zit het eigenlijk met die drummer van jullie, die d'r steeds maar vandoor is?

David: *Ronnie heeft gewoon andere ideeën en opvattingen dan wij. Hij zit in de band voor de meisjes en de drank. Maar het gaat toch wel goed. We kennen elkaar ook al zó lang. Hij en Paul zijn al sinds hun vijfde buurjongens. Toen de Skids hem vroegen om bij hun te komen spelen heeft-ie ook neen gezegd. Het is toch*

Davy Weddell - bas

omdat ze d'r zo duidelijk als buitenlanders uitzien. Hij vertelt honderduit over hoe rustig het wel niet is in Edinburgh en over de prachtige natuur in Schotland. *'Nee, als we dan toch ergens in het buitenland zitten, dan liever in Brussel'.*
Dat muziekmaken in Amsterdam wél leuk kan zijn ontdekt de groep tijdens het concert. Ze zijn erg onder de indruk van de verrichtingen van de nieuwe Plus Instruments, die weliswaar zonder zieke Truus, maar geassisteerd door leden van Suspect, een swingende set spelen. *'Hier spelen zou tenminste prettig geweest zijn!'* En dat kan natuurlijk geregeld worden. Nadat Plus Instruments uitgespeeld is duikt Malcolm achter het drumstel en Josef K. stort zich vol energie en mét plezier op 'Sister Ray'. *'It was fun'*, zegt Malcolm naderhand. *'I started to like Amsterdam this evening'.* En: *'Wat vinden jullie nou van Josef K.?'* Antwoord: Josef K. is een moderne popgroep, met persoonlijkheid, met energie, met hart, gevoel voor drama en humor, goede songs én de juiste instelling. Niets meer, maar vooral ook niets minder.
En dan morgen een concert in Groningen en vandaar naar Brussel. Eén week om een LP op te nemen, optredens te doen, een TV-programma, een video. De groep heeft er vertrouwen in. Wij ook. Josef K. komt er wel.

discografie:
Radio Drill Time/Crazy to Exist (*Postcard 80.3*)
It's Kinda Funny/Final Request (*Postcard 80.5*)
Sorry for Laughing/Révélation (*Crépuscule TWI 023*)

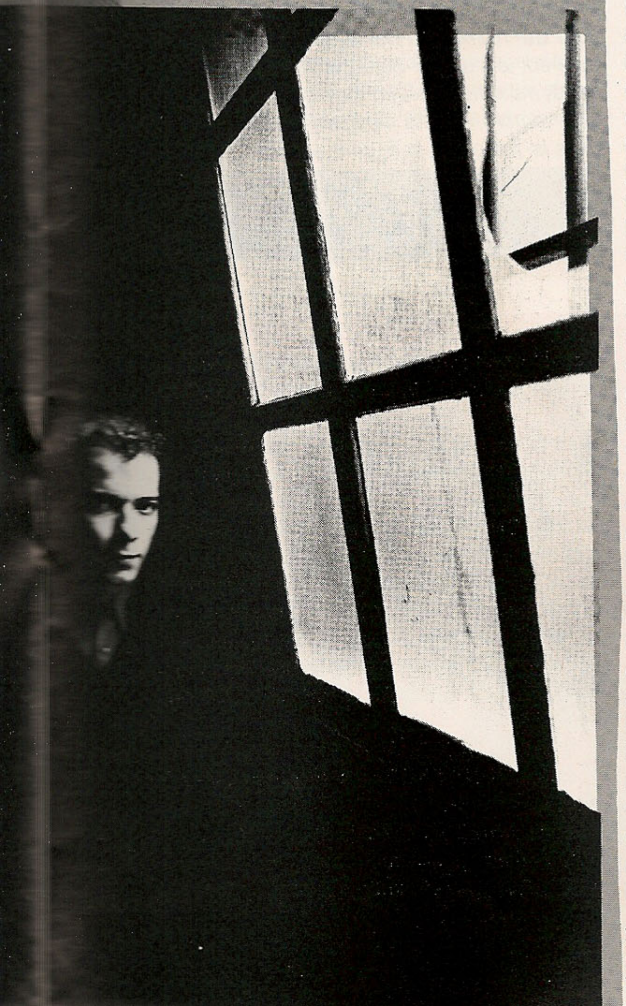

Massimo komt speciaal uit Rome naar mijn kleine dorp om me een plaat te laten horen van Demetrio Stratos. Terwijl ik naar de foto kijk vertelt hij over deze ex-zanger van de italiaanse groep AREA.
Een experimentele groep?, herinner ik me.
Massimo vertelt dat Stratos op een gegeven moment opgehouden is met AREA om zich volledig aan het zingen zonder enige begeleiding te wijden. Hij vond dat er veel meer met de stem mogelijk was dan tot nu toe gebeurde.
Ik vraag hem of hij het werk van sommige experimentele zangeressen kent uit de wereld van de hedendaagse muziek. Massimo ontkent hij komt meer uit de pophoek. In de popmuziek werd nooit erg veel met de stem gedaan vond hij. Het leek allemaal op elkaar. Dit is iets heel anders en het gaat door merg en been.
Ik schakel de apparatuur in en leg de plaat op de draaitafel. Hij vertaalt de hoestekst voor me. Geboren in Egypte in 1945. In 1962 naar Italië gekomen om er in Milaan architectuur te studeren, maar ook om zich veel met muziek bezig te houden. Hij begeleidt zangers op piano en is een sessiemuzikant in de studio's. In 1970 besluit hij zijn stem als instrument te gebruiken en in 1972 begint hij met drummer Giulio Capiozzo de experimentele popgroep AREA. Het gebruik van zijn stem wordt echter steeds ongewoner en al spoedig kan het geen popmuziek meer genoemd worden en heeft hij meer gehoor in de kringen waarin experimenten met geluid geapprecieerd worden. Hij houdt zich nu met het werk van John Cage bezig en werkt met o.a. Juan Hidalgo en Walter Marchetti. Maar niet langer gepraat, de plaat wordt opgezet en een dof geborrel komt uit de luidsprekers. Eerst kan ik het geluid niet thuis brengen, maar dan herken ik er een menselijke stem in. Met de mond open van verbazing luister ik naar een stem die geforceerd wordt, met de uiterste krachtinspanning, tot het produceren van de meest ongewone geluiden: trillingen en diepe keel geluiden. Je realiseert je dat je dit soort geluiden zelf ook kan maken, als je het durfde. Het is ook duidelijk dat instrumentale begeleiding bij dergelijke geluiden helemaal niet nodig is, alhoewel ik me ook voor kan stellen dat dergelijke animale klanken heel goed samen kunnen gaan met muziekinstrumentgeluiden. Demetrio Stratos gebruikt ook woorden in zijn muziek, maar in de meeste gevallen is de stem zo totaal overvoerd dat zelfs het gebruik van woorden niet mogelijk en ook niet nodig is. Bij zijn muziek wordt de stem een instrument met ongekende mogelijkheden en kun je spreken van een 'nieuwe zangkunst'. *Dit kennen ze in Nederland niet*, zeg ik na afloop van kant een. *Hoe kom ik aan die plaat? Die wil ik in Nederland draaien . . . is hij ergens te koop? Kan ik hem van jou kopen? Is er meer te krijgen?* Ik leg hem uit dat ik al enkele jaren een programma maak dat de Radiola Improvisatie Salon heet. Het wordt ongeveer één keer in de zes weken uitgezonden via het vierde kanaal. Er wordt niet veel publiciteit voor gemaakt, maar het is een baanbrekend concept voor radio. Iedereen die thuis bezig is met geluid, of het nou via een goedkoop cassetterecordertje gaat of een peperdure synthesizer, kan zijn banden of cassettes opsturen en wij draaien dan gegarandeerd een selectie uit die inzending. Men hoeft dus niet meer in zijn eentje of voor vrienden te werken, maar kan zijn of haar geluidsexperimenten aan Nederland ten gehore brengen. De cassettes worden door de VPRO naar Italië gestuurd en hier zet ik het hele programma in mijn studio in elkaar. Ik open een kast en laat hem een lange rij cassettes zien. Allemaal inzendingen van de laatste twee jaar. Soms is het totale onzin, soms is het conventioneel, modern of duidelijk geïmiteerd, maar heel dikwijls hoor je muziekwerken die zo op internationale conserten ten gehore gebracht kunnen worden.
Massimo vraagt of hij ook iets kan insturen. Ik zeg dat hij geen toestemming hoeft te vragen, of aan bepaalde eisen hoeft te voldoen . . . of wacht eens even . . . je kunt meedoen als je me die plaat leent om op te nemen zodat ik hem in de salon kan draaien.

Maar dat is toch geen inzending, dat is gewoon een plaat.
Ja, dat weet ik. Tot nu toe hebben we alleen de binnengekomen cassettes gedraaid. Het eerste uur werd aan de inzenderd gewijd en het tweede uur werd weggegeven aan één van hen. In dat uur konden ze dan doen wat ze wilden. Maar er komt nu zoveel werk binnen dat we ons die luxe niet meer kunnen veroorloven. We komen nu tijd te kort en onlangs heb ik bij het radiostation om uitbreiding van de zendtijd gevraagd (zie de vorige Vinyl) *en tegelijkertijd (omdat steeds meer groepen ook op het toneel en op de plaat experimentele werken uitbrengen) gaan we nu de klanken van de inzenders combineren met voor ons gevoel interessante platen, cassettes of demo's die we opspeuren of gewoon kopen.*
Postbus 11 in Hilversum. Als jij thuis een cassetterecorder hebt, dan kun je meedoen. Alleen je stem biedt al zoveel mogelijkheden dat je vandaag nog aan de gang kunt. Maar ook demo's van je groep, klanken van je synthesizer, flanger, ritmebox of orgel zullen gedraaid worden. Iedere deelnemer aan het Salon krijgt automaties de nieuwsbrief thuisgestuurd, zodat hij of zij in contact kan komen met alle andere inzenders. Massimo doet ook mee.

BONGO'S

Bongos is de eerste groep vanavond en het lukt vrij moeilijk om het publiek warm te laten lopen, dat liever de 'geïnteresseerde luisteraar' houding aanneemt. De Bongos zijn een energieke band. Deze energie komt uit de muziek zelf en er worden geen speciale effecten gebruikt. Je zou hun muziek kunnen omschrijven als 'een mengeling van melodieuze beat' en 'snelle rock, duidelijke zang, opzwepende ritmes en puur plezier'.
Twee jaar geleden zijn ze begonnen in het New Yersey Club-circuit. Samenstelling van de band: Richard: *gitaar, lead-zang*, Frank: *drums, zang*, Rob: *bass, zang*.
In Eindhoven praten we hoofdzakelijk met Rob, met soms Richard er tussen door, die soms op toneel dan weer in de kleedkamer respectievelijk 'Bush Tetras' en Rob assisteert.

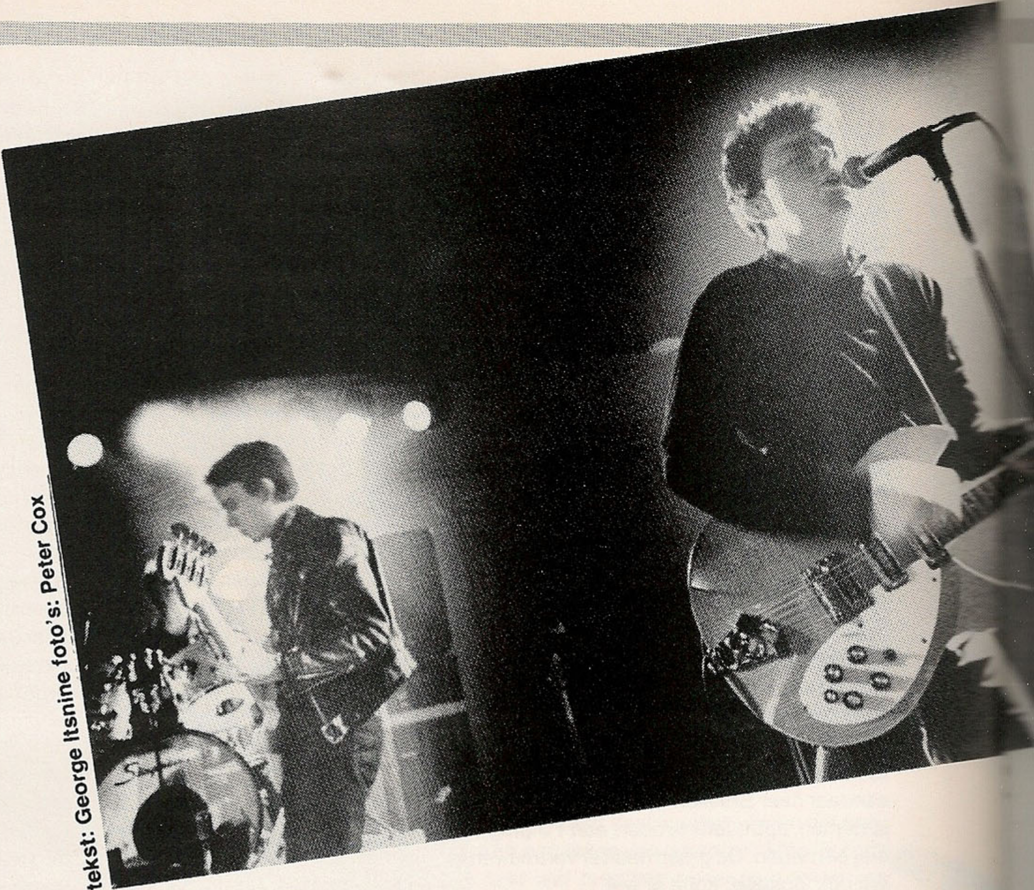

tekst: George Itsnine foto's: Peter Cox

Hoe voelt het om voor de eerste keer zo ver van huis te zijn?
Rob: *Geweldig, we vinden het erg leuk om in kleine plaatsen te spelen. In New York zijn de meeste zalen groter dan deze (Effenaar).*
Hadden jullie een concreet idee toen jullie de groep oprichtten, en zijn jullie sindsdien veranderd?
R: *Nee, het begon gewoon; zonder dat we er iets bij dachten. We speelden eigenlijk alleen in onze stad. Over het algemeen bedenkt Richard de structuur en schrijft hij ook de meeste teksten van de songs. Sommige muzikale gedeelten komen bij de repetities tevoorschijn.*
Zijn er meer groepen als jullie?
R: *Steeds meer groepen komen opzetten, zoals de D.b.'s, Raybeats en Glenn Branca's Group. Branca's is een van de beste groepen op de wereld, ze zijn verbijsterend.*
Steunen New Yorkse groepen elkaar?
R: *O ja, er is een hele hechte verstandhouding aanwezig. Het is wel moeilijk, omdat N.Y. een erg grote stad is met een heleboel groepen die allemaal aan de bak willen, maar er zijn zo langzamerhand alleen nog maar raadselachtige discotheken overgebleven, de kleinere zalen verdwijnen. George Scott was een belangrijk persoon in N.Y. hij speelde in Contortions en Raybeats. Een jaar geleden stierf hij en sindsdien is alles losser geworden.*
Er zijn allerlei soorten muziek en bands in N.Y. aan te treffen. Veel goede jazz, veel funky spul, experimentele groepen . . . erg uiteenlopend.
Hoe hebben jullie Fetish Records leren kennen?
R: *Ze zagen ons in New Yersey in een club spelen. Er werd gevraagd of we een single wilden opnemen en dat wilden we wel, zo is het gegaan.*
Bestaan er behalve Fetish nog meer onafhankelijke labels in N.Y.?
R: *Het is erg moeilijk voor hen en er zijn er maar weinig. Het probleem is de distributie. Veel bands gaan daarom naar Engelse labels. Alle groepen van deze tour zijn bezig met single-opnamen en wij (Bongo's) zelfs met een L.P.*
Organiseren jullie de tours zelf?
R: *Deze niet, deze is erg losjes opgezet, veel mensen zijn er mee bezig geweest: onze vertegenwoordiger in N.Y., die de manager van de Bush Tetras is, onze platenmaatschappij, Peter Backstreet in Rotterdam de meisjes van B.V. de Toekomst. Het is een undergroundnetwerk en dat is eigenlijk heel indrukwekkend, maar heel onwerkzaam. We houden niet van 'major', alles is vastgelegd door 'major', alles is 'major' en er is geen alternatief.*

een klein stukje

ROD PEARCE ALIAS FETISH RECORDS

Rod is één van die supporters van de N.Y.-underground in Europa. Zo komt hij dit keer naar Rotterdam om post voor zijn groepen te brengen. Iedereen haast zich om nieuws van huis te krijgen, waaronder goede én slechte kritieken, die over hen geschreven zijn tijdens deze tournee in Europa.
Ondertussen bladert Rod een Vinyl door en wil wel wat vertellen over het idee achter de tour en over het onafhankelijk zijn als labeleigenaar.
Rod: *Ik raakte toevallig betrokken in de muziekbusiness. Muziek interesseerde me eerst niet zo, totdat ik Throbbing Gristle hoorde en begreep dat Industrial Records het album in N.Y. probeerde te verkopen. Ik kocht de rechten en zette hiervoor speciaal Fetish Records op. Ik vond het leuk om te doen en ging er mee door. Er staat me iets voor ogen, zoals in Engeland gaande is op het moment. Het onafhankelijk netwerk daar werkt bijna optimaal zonder overdreven gepush en gepromoot krijgt men daar een tamelijk grote respons. Ik zelf geef de bands wat ze willen en wat ik kan, ik weet wat voor ideeën en wat voor sound ze hebben.*
Daar bemoei ik me ook niet mee, maar wie weet ga ik zelf achter de knoppen op een gegeven moment. Mensen verwachten telkens hetzelfde geluid van een band en plakken overal etiketten op, ik zelf waardeer bijvoorbeeld wat een groep als Clock D.V.A. doet: zij spelen steeds iets anders en schotelen het publiek daarmee iets nieuws voor.
Wat dit tournee betreft, ik vind het niet prettig dat zij zo groots is opgezet. We belandden o.a. in de Rainbow in Londen en dat was een grandioze flop. Wel leuk is, dat Stiff een live-plaat gaat uitbrengen van deze tour'.

Verschenen plaatwerk op Fetish Records:
fet. 001 **L.O.K.** - Funhouse/Starlet Love & Teel me
fet. 002 **W.K-G.B.** - Non stop/Ultramarine
fet. 003 **BONGOS** - Telephotolens/Glow in the dark
fet. 004 **SNATCH** - Shopping for clothes/Yoey and the red army
fet. 005 **THROBBING GRISTLE** - Discipline
fet. 006 **BUSH TETRAS** - Boom/das ah riot
fet. 007 **BONGOS** - In the Congo/Mambo sun
fet. 008 **CLOCK DVA** - 4 Hours/Sessorium
fr. 2001. **THROBBING GRISTLE** - Second annual report
fr. 2002. **CLOCK DVA** - Thrist
fr. 2003 **EIGHT EYED SPY** (posthumus/april-mei)
fr. 2004 **BONGOS** - (mei juni)
Video (alleen postorder)
fv. I - **ZEV** - Shake Rattle & Roll

Zelf organiseren we tours door heel Amerika tot aan Toronto, maar totnutoe zijn we alleen aan de oostkust geweest. De beste plaatsen om te spelen zijn clubs, waar mensen het niet erg vinden dat je anders bent en speelt.
We houden wel van optreden, maar platen opnemen is eigenlijk leuker. Spelen is sowieso leuk en dat doen we ook allemaal al sinds we nog kleine kinderen waren.

Vallen de teksten ook als poëzie te betitelen?
R: *Ja, hoewel het woord mysterie misschien beter op zijn plaats is. Ze zijn allemaal verschillend en Richard schrijft de meeste die hij, eenmaal geschreven, nooit meer verandert.*

Hebben jullie Europese invloeden?
R: *Beatles, T. Rex en Velvet Underground zijn onze algemene invloeden.*

Zouden jullie zelf andere muziek willen maken?
R: *Nee, we spelen primitieve rock and roll, omdat we niet anders kunnen.*

Kunnen jullie er een beetje van leven?
R: *Erg slecht, we lijden al twee jaar honger en zitten zonder geld. Dit is alles wat ik heb (vijf gulden), maar we maken ons er geen zorgen meer over. Trouwens wat armoede betreft, in N.Y. is de punkbeweging nooit echt een frustratiebeweging van de werkende jeugd geweest, meer een soort abstract idee. In N.Y. bestaat de werkende klasse meer uit Spanjaarden en negers en die luisteren niet naar punk en/of rock and roll, maar meer naar disco en andere zwarte muziek. N.Y. is tenslotte half Spaans.*

Er komen drie meisjes binnen. De Y pants zijn net uit N.Y. aangekomen, om het programma van vanavond in Eindhoven te kunnen afsluiten.

R: *Ahhh, het meisje van the Static* (hij wijst naar een stevig uitziende vrouw, die nu in de Y Pants speelt). Ook Glenn Branca, de vroegere baas van the Static, is er. Nu lijkt het een klein stukje mobiel New York in de kleedkamer van de Effenaar!

e mobiel New York

Y.Y.Y.Y.Y.Y.Y.Y.

Barbara, Verge en Gail zijn Y Pants sedert 1979.

Hun instrumentarium bestaat uit goedkoop speelgoed, zoals een speelgoedpiano, ukeleles met geluidseffecten er aan toegevoegd, en een CASTIOTONE portable orgeltje. De muziek is erg sfeer-vol en niet alleen het publiek, maar ook de groep moet in de stemming zijn. De voorkeur van de groep gaat veelal uit naar projecten. Later krijg ik een dik tijdschrift; Just An Asshole' geheten, toegeschoven. Het is in 1978 door Barbara en Gail gemaakt. Het bevat stukken van mensen uit de N.Y.-se kunstscene, zoals schilders, schrijvers en musici. Op de middenpagina kan je de schreeuwende teksten van woedende New Yorkers lezen, die wanhopig proberen nieuwe bands onder de aandacht van het publiek te brengen.

Gewoonlijk laten de Y Pants dia's en films tijdens hun optredens zien, iets wat helaas in Europa niet kan door geldgebrek.

Afgelopen jaar hebben ze hun eerste E.P. gemaakt op 99 Records (99 Macdougalstreet, N.Y.C.-N.Y.-U.S.A. 10012). Er staan vier stukken op: Luego Fuego, Beautiful Food, Favourite Sweather, geschreven door de groep zelf en Off The Hook, een Jagger/Richards compositie. Hij is geproduceerd door Glenn Branca.

Waarom zijn jullie eigenlijk met muziek begonnen?

Verge: *Muziek is een sterke vorm van communicatie. We zijn geïnteresseerd in het nieuwe en wat gedaan is, is gedaan. Onze plaat is wat minder energiek dan we eigenlijk zijn, maar daar maken we ons dus niet meer druk om. De teksten zijn een gedeelte van de muziek en andersom. Soms zijn het de teksten die een gestalte geven aan de muziek en soms ontstaan ze tijdens het jammen, zoals Beautiful Food, wat een opeenstapeling van zinnen is, waar we later de melodielijn precies bij lieten aansluiten.*

Hebben jullie problemen met vinden van oefenruimtes?
Verge: *Ja, in het begin hadden we een prima ruimte voor vijftig dollar per maand, maar de eigenaar zette ons eruit. Op het moment hebben we niks, dus werken we individueel, waardoor Barbara bijvoorbeeld ontdekte dat ze complete nummers al klaar had.*

Hoe kwam het eerste optreden tot stand?
Verge: *We hadden eerst een contract en pas daarna zijn we gaan oefenen. The Static had een optreden, maar de drummer was verdwenen naar Berlijn, dus vroeg Glenn aan Barbara of ze niet wilde spelen met Gail. Het werd goed ontvangen en we deden steeds meer. In het begin klonk het erg stil totdat ik een drumstel kreeg, een echt drumstel.*

HEY HEY BUSSSSHHHH

'I just don't wanna go out in the streets anymore . . . to many creeps'.

Als je de Bush Tetras ziet optreden, lijkt het alsof je in een funky electronische klok zit. De muziek die ze spelen is als een metronomische massage voor de spieren. De krachtige muziek met opzwepende ritmes drijft zowel de groep zelf als het publiek tot extatische gekte.

Aan het woord zijn de leden zelf:

'Ik geloof dat het tijd is om naar huis te gaan, we zijn moe. We hebben hier in Europa te veel groepen gezien, die zichzelf belangrijker vinden dan dat wat ze doen en alles wat te maken heeft met muziek wordt dan te serieus. Maar goed, we spelen nu samen sinds een jaar en we hebben er nog steeds veel plezier in. Politiek interesseert ons niet zo, maar als je kijkt naar Atlanta, daar hebben we laatst gespeeld in een soort tennisbaan-achtige club, moet je langs het publiek lopen om naar het podium te komen en men kijkt je dan aan alsof je een soort galdiatoren bent of een soort freaks bent, die op het punt staan een massamoord te begaan. Dit soort mensen is hetzelfde slag, dat toekijkt bij het uitmoorden van hun eigen zwarte stadsgenoten.
De optreedsituatie in N.Y. zelf ligt erg moeilijk, veel bands betalen zelfs om te mogen spelen. Ze zouden meer zelfbewust moeten zijn, want er zijn wel enkele clubs die echt wat voor hun bands doen.
Wij zelf vinden het bijvoorbeeld fijn, dat we met Fetish Records een overeenkomst hebben. We kunnen via hen optredens krijgen en bij plaatopnames onze eigen sound bepalen. Opnamen maken is leuker dan optreden, want bij optredens speel je steeds dezelfde nummers en reis je maar voort'.

Er valt niet veel over de muziek van Bush Tetras te praten. Morgen hoor je misschien een andere band, maar het zal je er niet van weerhouden weer naar een optreden van de Tetras toe te gaan.

BRUTUS

SPEC. 50 & 60 JAREN KLEDING

ZWAANSHALS 304 ROTTERDAM 010 675620
WATERLOOPLEIN AMSTERDAM

MEDIUM MEDIUM

THE FURTHER THAN FUNK VISION OF MEDIUM MEDIUM

Medium Medium are John Lewis (sax + vocals), Andy Ryder (guitar, vocals), Alan Turton (bass), Nigel Stone (percussion) and Graham Spink (special noises). They are one of the only bands to emerge from Nottingham (the others must be footballers).

tekst: Michael Pickering foto's: Arjen Schrama

Formed around 1978, by Lewis and Turton, they then met drummer Stone and guitarist Ryder, who was the chief instigator of the funk direction. With a band formed all that was needed now was the final piece in the set up, Graham Spink controlling the sound and producing the taped music and noises, used throughout the Medium Medium shows, slotted in mostly between numbers and on this tour a stunning opening tape.
They released their first single 'Them or me' on Apt Records in 1980. It was well acclaimed by critics and public alike and in Holland the band got some kind of a cult following. The record also featured on the frustrating 'Hicks from the Sticks' l.p.; a mistake! thought putting your already released single on a compilation. However it survived and the band themselves support their action by explaining that the object of the 2 singles was to attract the attention of recordcompanies and more important finance in the fiercly competetive english music scene. It succeeded. Now signed to Cherry Red Records they have just released their first single on the which they convert really well losing none of the impact of the original.
The band deny any influence is taken from Chairman of the Board or any other early Motown, lavictus of Soul artist. John Lewis explains *'we have no direct musical influences, we like the artist or artists for more reasons than just the song'*.
They are not worried about being dragged into the oncoming wave of Euro Funk beginning to emerge in England because as they quite rightly point out: *'Funk is a medium that we have used in our music for a long time and we will for this reason hopefully outlast any such wave!*
They believe musical categories, which in Holland seems to be the main factor, are redundant, (necessary) impossible. That is my opinion also. I've spoken to many people since their gigs here who seem to have the opinion that something small but important is missing in the overall impact of the live work. I think one explanation could be that they have not yet quite realised their own abilities and the strength of their music, thus they tend to try a little to hard to please at times. However time should see their belief in themselves strengthen, I hope so as their music should be heard and apreciated. They play music that's emotive, passionate and steeped in rythm. In combining funk and new wave succesfully they appeal to the head and feet and more importantly, the heart. This is emotional dance music at its best!
label, 'Hungry, so angry/Nadsat dream' released to coincide with a British and European tour. 'Angry' is a sizzling number, a very strong bass and drum sound, layered with fast and funky guitar and vocals that spill emotion all over the place. Anger and distaste on fast white funk. Dance to it and feel it. Its always been a strong live number too.
Their debut album should be out by late August with more live dates here to coincide with the release.
The Holland dates just completed confirmed that they are a great dance band, but unlike some other 'dance bands still are interested in getting over their opinions and feelings to their audiences. They are visually very lively with Rider and Lewis up front swaying around the stage working so well together, and Turton and Stone driving the whole show along with beautiful bass and percussion. This is very much a team, as illustrated by the fact that the 5 th member, Spink, doesn't actually appear on stage but can be found at the mixing table controlling the Medium Medium sound. He is obviously a master of sound and the three or four times I've seen the band the sound was the clincher. Without him I can't see the band being able to create the trance like rythm numbers as on the 'further than funk dream' which for me is the strongest of the set. They also do both singles and a rework of the Chairman of the Board classic 'You've got me dancing on a String',

tekst: André Bach/Mendel Refox

De Fabriek
Werknemers zijn: Heinz Bönig, Andries Eker en Richard van Dellen
De Fabriek is een minimaal experimenteel projekt dat bestaat uit medewerkers. De instrumenten worden verschillend gebruikt. Het projekt is ontstaan uit bewondering voor electronische gereedschappen, machines en instrumenten.

Zoals de naam van het projekt al inhoudt, is het gebruik minimaal. De ideeën zijn drie jaar geleden ontstaan en er werd gelijk begonnen met kleine lijnen en richtingen te volgen. De meeste werkstukken zijn gemaakt met gitaar, orgel, ritmebox en kleinere electrische apparaten en hulpmiddelen. De bedoeling van het projekt is met allerlei electrische apparatuur zo gering mogelijk uit de bus te komen. Verder hopen wij veel kontakt te leggen met andere electric freaks. Dit projekt is tevens aangesloten bij The New Bulwork Records En Tapes En Music For Modern Art Exhibitions from Orduc.

ZWOLLE ZWOLLE

We werden begroet door een werkplaatseigenaar - bij wie we machines wilden fotograferen - die vond dat er meer orde en tucht zou moeten zijn, en als hij burgemeester van Nijmegen zou zijn geweest had hij er allang een mitrailleur op gezet, en of wij het soms eens waren met die krakers en relschoppers . . . die foto's konden we dus wel vergeten.

Zwolle de Fabriek
'Kein spass in Zwolle'

Richard: 'Er is een jeugdcentrum, maar de mensen die daar komen zijn eigenlijk niet veel verder dan de Woodstock-tijd; veel blowen en op de grond zitten, vragen om de Stones. Dit jeugdcentrum Hedon heeft in feite het monopolie. Wanneer je bijvoorbeeld een oefenruimte zoekt dan kan dat inderdaad wel, maar alleen binnen het kader van Hedon. Je moet het dan allemaal weer precies zo doen zoals zij dat willen, ik heb dan ook al jaren ruzie met ze.

Dit is in feite een voorbeeld van de macht van de middenstand, de ambtenaren, de bureaucratie in Zwolle.

Richard: 'Een soort van burgemeester- en middenstandsbeweging waar Hedon stevige banden mee heeft. Zwolle heeft een ontzettende grote en vieze politiemacht. Er is hier ook een splinternieuw gerechtsgebouw, een splinternieuwe bajes-ook een oude- en een splinternieuw politiebureau. Deze zijn allemaal aan elkaar gekoppeld door een ondergrondse gang: grote machtsblokken. Zij hebben het hier voor het zeggen en ze laten de meest relaxte buurt van Zwolle (Assendorp) verkrotten, zodat het zichzelf oplost. Als je niet doet wat zij willen dat je doet word je tegengewerkt. Ik heb bijvoorbeeld geprobeerd een koffieshop enzo voor punks op te zetten - overigens walg ik nu van het woord punk; iedereen heeft tegenwoordig een punkuurtje - dat heeft een half jaar gedraaid. Het bouwen van kleine groepjes, gepraat en kleine ruzietjes maakten er een eind aan. De gemeente, de politie (invallen) deden er nog een schepje bovenop. De brandweer werd op mij afgestuurd. Het sanitair was niet in orde. Ze moesten mij echt hebben, de papiermolen werd ingeschakeld en het was gebeurd.

Ik word dan wel kwaad, maar ik denk dan toch: nou dat was het dan en ik stort mijzelf dan maar weer in de muziek. Kijk, er zijn hier eigenlijk alleen maar café-achtige disko's en de weinige opstand en agressie die er is wordt de kop in gedrukt zoals met die koffieshop.

De groep waar ik dan mee omga is in feite een kunstkring en deze mensen gaan elkaar opzoeken en komen elkaar toch al regelmatig overal tegen. Zo nu en dan ontstaat er heel even wat en vloeit dan weer weg. Ik geloof dat dat komt, omdat we niet in muziek gespecialiseerd zijn (geen typische muziekkring). Performances met muziek op banden krijgt hier nauwelijks ruimte; er is eigenlijk maar één kleine galerie voor. Misschien komt het ook omdat er vooral op muzikaal gebied veel verschillen zijn. Er zijn geen trubbels onderling maar veel verschillen en de meeste van ons hebben meer dan één interesse.

Wat voor mij de meeste kunstenaars gemeen hebben, is dat ze zichzelf willen laten zien en ikzelf heb dat niet zo. Ik treed niet graag op de

PROMO PROMO

tekst: Ton van Gool

Promo Promo is een alternatief voor de grote Engelse agency's; sinds ruim een jaar brengen ze regelmatig belangrijke groepen over naar Nederland. Groepen die tot voor die tijd 'vergeten' werden door de officiële boekingskantoren. Maar er zijn nog meer plannen.

Mike Nulty en Trisha Power komen beiden uit Engeland maar ontmoetten elkaar in 1979 in New York. Mike werkte er een tijdje in eksperimenteercentrum The Kitchen. Daar ontstond het idee om bands over te brengen naar Europa. Dit mislukte. Weinig geld, gebrek aan interesse vanuit Europa. Een andere reden was, dat voor veel artiesten in New York muziek maken slechts één van de uitingen was van hun bezigheden. Een single was meer een produkt van laten zien waar je mee bezig bent dan verkoopprodukt. Veel mensen uit de kunstwereld maakten muziek maar je kon hen geen echte band noemen. Op dit moment heb je groepen als The Bush Tetras en The Raybeats, die uit dezelfde hoek komen, maar duidelijk een andere instelling hebben. Zij zijn een band die platen wil verkopen en uitgebreid willen toeren door Europa. Wij hebben in New York Remko Scha uit Eindhoven leren kennen, die minofmeer met dezelfde plannen rondliep als wij (en die zijn ideeën ook vorm gegeven heeft in het Apollohuis). Hij nodigde ons uit, en we hebben een aantal maanden bij hem gewoond.

Er bleek in Nederland duidelijke belangstelling te bestaan voor een aantal nieuwe Engelse groepen. Wij zijn daar op ingesprongen en hebben in januari 1980 de toernee met Joy Division gedaan. Dit was een sukses. Niet financieel maar wat betreft samenwerking, respons was het prima. We hebben toendertijd ook de nodige adressen van klubs verzameld en een hoop hulp gehad van geinteresseerden.

In februari zijn we naar Londen verhuisd omdat we dicht bij de bron wilden zitten en persoonlijk kontakt met de bands belangrijk vonden.

Sinds Joy Division hebben zij gewerkt met The Raincoats, The Fall, Bauhaus, Patrick Fitzgerald, Richard Strange, Fad Gadget, Tuxedo Moon, A Certain Ratio, Section25, Blurt, Brian Brain, Zev, Non en Snakefinger. Op dit moment is Promo Promo bezig met Josef K., Dome, Durutti Column, The Passage en Eyeless in Gaza.

Grappig is dat de mensen verwachten dat je als agency een flitsend kantoor met een sekretaresse en een hoop telefoons hebt. Net als de meest independants', waartoe wij ons rekenen, werken wij gewoon thuis. Wij vinden het belangrijk om onze identiteit te bewaren en geen onderdeel te worden van de hele business. Dit klinkt misschien naief, maar we willen niet meedoen met het exploiteren van groepen.

We vragen voor het organiseren en de bemiddeling aan de groep 15% van de verdiensten, na aftrek van de kosten. We kunnen ervan in ons levensonderhoud voorzien, maar houden er niets aan over.

De positie van een agency is vaak onplezierig. Je bent geen artiest, geen manager. Je zit er wel ergens tussenin maar wat je precies allemaal doet is onduidelijk. Een vaak gehoorde reaktie is: 'You're innit for the money'. Een agency wordt, overigens vaak terecht, met argwaan bekeken.

voorgrond en kom er daarom ook moeilijk uit als ik denk dat ik vast ben komen te zitten.
Ik bestierf het op een gegeven ogenblik van de elpees, had ontzettend veel gehoord en stond op een dood spoor. Ik moest zelf iets gaan doen. Gewoon zelf eens een plaat maken of zo, maar ik weiger dat via het kapitaal te doen (dure synthesizers).

De Muziek de Fabriek

Een wisselende bezetting, soms twee soms drie personen. Geluidsbronnen: handboor, mixer, ventilator, metronoom, ritmebox, spacepiano van 85 piek, zelfbouw occilator, een gierend kastje van het buurjongetje (. . *(Ik hoorde hem een keer gieren door de straat, ik erheen van: mag ik ook een keertje?)* **gitaren, stemmen.**
Een paar jaar geleden, na vooral veel luisteren, begonnen met wat 'frieken met bandrekorders' onder de naam ZYKLON B TAPES wat later de fabriek werd, omdat een Nederlandse naam eigenlijk veel logischer was. Geïnspireerd door de machines, het monotone ritme en vooral met de bedoeling de typerende fabrieksgeluiden zelf te maken.
Richard: 'Harde klappen, gehengst op grote blokken, machines. Als je zoiets na kan maken dat is het mooiste . . . keukenapparaten, alles wat machinaal is, lopende banden vind ik goed. De geluiden, monotoon, de klikken en de klakken enzo . . .'
Voorkeur voor het geluid van metaal. Vandaar dat ook liever de metronoom dan de ritmebox wordt gebruikt. De ritmebox geeft een te vloeiend, te duur resultaat. Zoals ook de synthesizer, waarbij het tevens erg moeilijk wordt je te onderscheiden van het geluid dat je 'buurman' ook produceert met zo'n ding. De taal is Duits, omdat volgens de fabriek juist Duitse taal erg geschikt is voor de meer robotachtige mensen.
Voorkeur voor fabrieken?
Richard: 'Dat is eigenlijk heel tweezijdig. Aan de ene kant zie ik fabrieken als opslagplaatsen van mensen, gevangenissen voor arbeiders. Daar heb ik een gloeiende hekel aan: aan uitbuiting, kapitalisme, fascisme, en die gaan altijd samen. Ik word ontzettend kwaad als mensen worden uitgebuit, dat kan ik niet hebben. Maar aan de andere kant ben ik opgegroeid in de fabrieks-sfeer en ik vind het wel wat hebben, ik vind het ook een mooie sfeer. Maar in een fabriek is het heel shit. In andere landen is het nog veel erger: hoge donkere gebouwen, weinig ramen licht. Aan de ene kant vind ik dat verschrikkelijk, aan de andere kant trekt mij dat aan, dat ondergrondse dat onderaardse. Wat dik, wat zwart. Hoe leeft dat, hoe kan dat. En je weet wel hoe dat leeft. Het gaat om een robotachtige inlijving in een fabriek. Mensen zijn blind. In een oorlog zie je dat goed. Ze worden er blind ingedrukt en komen er als kattevoer weer uit. Heel erg is dat.'

De Fabriek de Politiek

'Niks loss, arbeidsloss'
Richard: 'Ik probeer zo links te zijn als maar mogelijk is, ontzettend rood. Ik heb bij de SP gezeten, maar ik werd er door de SP opgewezen, dat ik mensen niet mocht vertellen dat er ook nog zoiets als een RAF is en die doet ook te gekke dingen en daar moet je achter staan, eigenlijk meer dan achter de SP.
Ze verboden mij zelfs badges met RAF erop te verkopen. Ik ben er toen uitgegaan. Eigenlijk kan ik achter geen enkele partij staan, maar je móet zeggen: mijn stem moet dáárheen. Maar vaak denk ik: godverdomme jullie zijn weer te zacht . . . je wil dat de mensen niet zo stom zijn. Ze willen geloven dat het hier zo goed is. Ze horen wel van alle ellende, maar dat mag je niet weten ofzo en het wordt door hen zelf in de doofpot gedrukt. Te vreten-tevreden'.

De fabriek heeft iets te vertellen over meer dan muziek alleen en doet dat op een zeer oorspronkelijke minimale wijze. Hinterhofen muziek die best naar buiten mag worden gebracht. Via het medium cassette bijvoorbeeld. Optreden is niet de opzet. Dikte (kapitaal) wordt vermeden. In Zwolle is het niet doffer dan in andere steden van die omvang. De fabriek, vanwege ellende, vanwege opstand en vanwege jezelf.

PROMO PROMO

In zo'n jaar tijd leer je de hele business goed kennen. Je leert het allemaal te doorzien. Je wordt er erg cynisch van. Het is soms moeilijk om optimistisch te blijven. Het is een egoistisch wereldje. Vriendschap bestaat nauwelijks. Zo hebben we laatst de verkoopcijfers van CRASS gezien. Die hadden al lang in de top 30 moeten staan. Ze worden er gewoon buiten gehouden, er wordt gerotzooid om hen buiten de charts te houden. In het begin hebben we nog wel eens geprobeerd met een aantal agency's samen te werken, gewoon omdat er ook wel goeie groepen tekenen bij 'the majors'. We spraken dan af in een hotel of kafee omdat je die mensen niet thuis kunt ontvangen. We zijn daar mee gestopt.

In Nederland heb je een soort circuit van klubs die geinteresseerd zijn in de nieuwe groepen. De situatie is op geen stukken na optimaal, maar wat je in Nederland ziet is toch vrij uniek. Klubs helpen elkaar. Er is interesse. De mensen staan open. Als je dit vergelijkt met bijvoorbeeld Duitsland, Frankrijk of België dan is Nederland ideaal. Vaak loopt men in het buitenland een stuk achter op de ontwikkelingen in Engeland en gebeuren de dingen daar veel later. Nederland heeft die achterstand zo'n beetje ingehaald en loopt volgens ons parallel met Engeland. Vinyl speelt een belangrijke rol hierin; het overbrugt de afstand, geeft de mensen up-to-date informatie. Wat in Nederland zou moeten gebeuren is proberen de media (vooral radio en t.v.) te pressen meer aandacht te besteden aan nieuwe muziek!

We willen naast het organiseren van toernees ook een aantal andere dingen gaan doen. We gaan proberen de niet-Engelse muziek te promoten in Engeland.
Dat wordt moeilijk want men is ontzettend chauvinistisch hier. We gaan allereerst een aantal singles produceren en distribueren van Italiaanse bands. Je zou het misschien niet verwachten, maar in Italië zitten massa's goeie groepen. De interesse en enthousiasme van het publiek daar in onvoorstelbaar.
In San Fransisco zit 'Target Video'. Zij hebben uitgebreid aanbod van video-tapes van nieuwe Engelse en Amerikaanse groepen. Het materiaal is van hoge kwaliteit en vaak eksklusief. We gaan proberen een soort toernee van deze video-tapes op touw te zetten. Wat we ook bijzonder vinden, en waar we graag vaker mee zouden willen werken zijn groepen als Tuxedo Moon. Het zijn veelzijdige artiesten. Midden mei geven zij een 2 weken durende multi-media workshop in Nottingham. Zij willen stimuleren om breder met muziek bezig te zijn. Om video, performance, film en muziek te kombineren.
Het is voor ons belangrijk dat de informatie over en weer gaat. Het moet eigenlijk van twee kanten komen. Voor Promo Promo is feedback voor de dingen waar wij mee bezig zijn van levensbelang. Als we op een gegeven moment zouden merken dat we ergens mee bezig zijn waar niemand zich voor interesseert, zouden we er mee stoppen. We staan ook altijd open voor ideeën.

Promo Promo
20 Holt House
Tulse Hill
London SW 2
England, tel., 09.441.6713131.

ER BESTAAT JAMMERGENOEG NOG STEEDS EEN HOGE DREMPEL OM KONSERTEN VAN AVANTGARDE 'KLASSIEKE MUZIEK' TE BEZOEKEN. JE KUNT NIET DANSEN, RONDLOPEN, ERDOOR PRATEN, ALLEEN LUISTEREN EN STILZITTEN. MAAR DE MUZIEK IS INTERESSANT GENOEG OP ZICHZELF. VELEN DENKEN DAT JE ER ZOVEEL VANAF ZOU MOETEN WETEN OM ERNAAR TE KUNNEN LUISTEREN, DAT HET ZO MOEILIJK IS. JE KUNT HET NATUURLIJK OP JE AF LATEN KOMEN EN HET ONDERGAAN. MAAR MISSCHIEN HELPT EEN SUMMIERE INLEIDING, WANT ONZE WESTERSE OREN ZIJN ZO GEWEND AAN BEPAALDE MUZIEK, ALLE AFWIJKENDE GELUIDEN ZIJN VERWARREND.

modern klas

De nieuwe komponisten zetten zich af tegen de oude wetmatigheden. Vroeger gebruikte je toonladders, van daaruit komponeerde je. Je kreeg vanzelf een spanning naar de toon waar de ladder op gevormd is. Die spanning moest worden ontladen, en dat deed je door bij die toon terug te keren. Als je bijvoorbeeld iemand 'altijd is kortjakje ziek' hoort zingen, en hij houdt op bij 'maar zondags', dan klinkt het onaf, er blijft spanning hangen, en je hebt de neiging om die laatste toon van 'niet' erachteraan te zingen. Dit noem je de aantrekkingskracht van het tooncentrum. Deze wetmatigheid was tot in den treure gebruikt, dus zocht men wat nieuws.

Schönberg

Schönberg bedacht bijvoorbeeld de dodekafonie, dat wil zeggen met 12 halve tonen als uitgangspunt (bij toonladders heb je de octaaf, 8 tonen). Deze schikte hij in een bepaalde reeks, en komponeerde daarop. Hij gaat uit van het interval, die geeft de spanning weer (een interval is bijvoorbeeld een terts). De komposities zijn zeer ingewikkeld en wiskundig, computermuziek. Xenakis en Boulez zijn hierop doorgegaan, hun werk wordt zo nu en dan wel eens uitgevoerd.
Anderen, zoals Wyschnegradsky, gebruiken zelfs kwarttonen. In bijvoorbeeld Indiase muziek werd dit allang gedaan, maar onze oren zijn er niet aan gewend. (Onze piano is op halve toonsafstanden gestemd, daartussen zitten dus weer tonen). Of men week af van het konventionele ritmegebruik. En er kwamen andere instrumenten, elektronische, met weer nieuwe mogelijkheden. Stockhausen en Berio zijn erg elektronisch bezig.

Philip Glass

Een reaktie op die ingewikkelde muziek is de Minimal Music. Eindeloze herhalingen met zo weinig mogelijk veranderingen in toon en ritme, zoals bijvoorbeeld bij Philip Glass. John Cage hoort ook bij deze stroming, maar is een apart geval. Voor hem is stilte net zo veel muziek als geluid, en ook achtergrondgeluiden zoals gekuch van het publiek. Bekend zijn zijn stukken voor 'prepared piano', met allerlei voorwerpen in de piano om andere geluiden te krijgen.
Nou, dit zijn maar wat voorbeelden. De oude wetmatigheden maken dus plaats voor nieuwe beperkingen, die straks weer zullen worden doorbroken, hoop ik. Nu is al dit technische gedoe helemaal geen garantie voor mooie of boeiende muziek. Al die ingewikkelde wiskundige komposities zitten schitterend in mekaar, maar zijn vaak niet om aan te horen. En de toehoorder moet maar een manier vinden om ernaar te kunnen luisteren.
Philip Glass' 'Einstein on the Beach' joeg mensen gillend tegen het plafond. Die probeerden te bewust en nadenkend te luisteren, terwijl je je verstand op nul moet zetten, het is een soort trance-muziek. Van mij mocht het nog uren doorgaan.

Messian

Een ander voorbeeld is Messiaen.
In de serie C-konserten van het Concergebouw werd 1 maart dit jaar de Turangalîla symfonie van hem gespeeld. Olivier Messiaen, Fransman, organist, heeft weer een eigen oplossing. In plaats van de toonladder gebruikt hij zeven reeksen van wat hij noemt 'modi'. Een modus bestaat uit een groepje tonen, zoals bijvoorbeeld een hele en een halve toonsafstand. Steeds groepjes van die hele en halve toonsafstand achter mekaar zetten tot je weer bij de eerste toon uitkomt, en daarop komponeren. Door dit modi krijg je bijzondere klankkleuren. Spanningen wekt hij op door de intensiteit waarmee wordt gespeeld.
Ook het ritme is niet konventioneel ingedeeld, maar vertragend en versnellend zoals je het in de natuur hoort. Want hij is bezeten van de natuur, reist de hele wereld af om bijvoorbeeld vogelgeluiden op te nemen. Hij is een religieus Mystikus, bezeten en geëxalteerd. Emoties zet hij direkt om in muziek, tegelijkertijd gekonstrueerd. Daardoor krijg je soms een soort zwijmelende muziek waar ik zenuwachtig van ga lachen.
Zoals een middenstuk uit de Turangalîla, 'jardin du sommeil de l'amour', waar violen met een ondes martenot (elektronisch instrument, klinkt

tekst: Ho[illegible]r van Gelder illustratie: Jan Dietvorst

siek

als een zingende zaag) zoete langzame akkoorden kwelen waarbovenuit de piano als een vogeltje kwinkeleert. Bijna de EO op zondagochtend. Maar ook stukken waarbij het orkest op hol geslagen lijkt, agressief en warrig.
De Turangalîla bestaat uit tien delen en gaat over de liefde. Lîla betekent zoiets als kosmisch spel, liefde, en Turanga betekent beweging, stroom. Er wordt veel gebruik gemaakt van Indiase muziek, oude Hindoeritmes enzo. Het is geschreven voor groot orkest, piano en ondes martenot. Ik vind het erg afwisselend, sommige delen erg opwindend, andere heel kitscherig. Maar het is nooit vervelend. Bij die smakeloze delen geneer ik me dood, maar ik denk dat als je die weg zou laten het stuk alleen maar heel mooi en heel saai zou zijn.
De pianopartij werd schitterend gespeeld door Hakon Austbö, een Noor die onder andere bij de vrouw van Messiaen heeft gestudeerd (zij is pianiste), en nu in Utrecht lesgeeft.

Konserten

Ook een fenomeen op piano die je vaak kunt horen is Geoffrey Madge, altijd modern, altijd goed. Maar er zijn niet zo vaak konserten, weinig in het Concertgebouw dankzij Haitinks onderwaardering van moderne muziek (de Turangalîla werd gedirigeerd door Hans Vonk). Verder donderdags om half 1 lunchkonserten in de IJsbreker, of zaterdagsmiddags om 3 uur in het Stedelijk. En soms 's avonds in de IJsbreker.

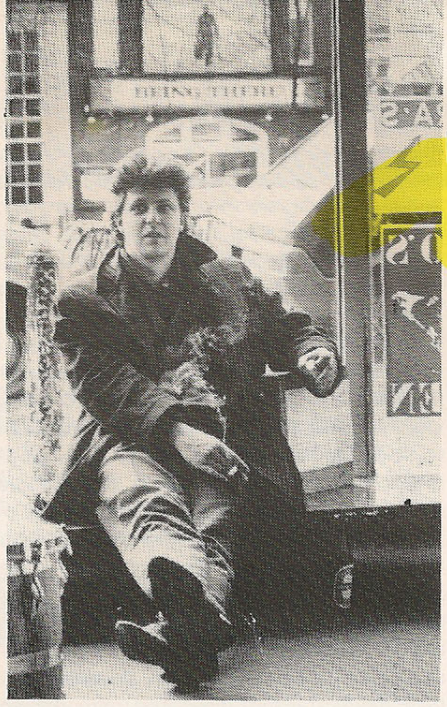

Disco comes from Italy

Branca speelde voorheen in de Theoretical Girls en de Static en heeft nu zijn eigen band. Ze gebruiken vijf gitaren die elk verschillend zijn gestemd, soms ter afwisseling ook een basgitaar en een drumstel. Een soort forse klassieke muziek is het resultaat. Branca over:

Konnektie muziek en andere kunstuitingen

Wel, bijvoorbeeld de Bush Tetras komen allemaal uit het kunstwereldje ook al heeft hun muziek er weinig mee te maken. Ik denk dat de 'artworld' zeer belangrijk is wat rockgroepen betreft. De rockscene zou in New York allang gestorven zijn als er geen belangstelling vanuit de 'art-world' was geweest. Contortions en Teenage Jesus zouden niet eens bestaan hebben. Drie jaren geleden gingen nog maar weinig mensen naar de muziekklubs, de enigen die interssante dingen deden waren art-rockbands. De meesten van ons doen veel verschillende dingen en concentreren zich dan ergens op. Ik zelf kom uit de theaterwereld en vind dat rockstage het meest opwindende theater is.

New York:

Niet de Kitchen maar TR 3 was de plaats waar de echt belangrijke dingen gebeurden. Het is nu gesloten. Club 57 is er voor in de plaats gekomen. Het is een club waar mensen voor de muziek komen en niet om meisjes op te pikken of zoiets. Nu zijn er veel door de maffia geleide commerciële new wave disco's zoals Hurrah, CBGB's, Max' Kansas City. Zoiets zal in Nederland ook wel gebeuren. De muziek moet dansbaar zijn anders kun je het wel vergeten. Er gebeurt ontzettend veel in N.Y., alles wat je je maar voor kunt stellen. Ook al is er maar tien procent goed van dan is dat toch nog veel.

Platen:

Je begeeft je in een proces waarvan je weet dat het uiteindelijk totaal corrupt is, het draait allemaal op het geld. Toch is het volgens mij mogelijk een netwerk buiten de grote platenmaatschappijen op te richten.

Komponeren:

Al mijn muziek wordt neergeschreven. Ik ga uit van een bepaalde struktuur, die ook abstract kan zijn; zoals bijvoorbeeld gevoelens en ik arrangeer dat voor muziekinstrumenten. Andere manieren zijn dat ik iets leuk vind klinken of ik neem een bepaalde muziekstructuur en werk dat verder uit. Het is een proces, in de loop der tijd groeit er iets.

Muziek-klassiek of rock. Philip Glass:

Ik ben geïnteresseerd in beide. Vergelijkingen met Philip Glass vind ik belachelijk; recensenten proberen altijd alles in te kaderen, Glass is wel goed maar toch niet zo goed.

U.S. - Engeland

Engelse bands zijn meestal reakties op wat in Amerika gebeurt. Drie jaar geleden trok o.a. Teenage Jesus door Engeland, waarna Engelse bands als Gang of Four en Mekons met ongestemde gitaren vreemde geluiden produceerden in hun muziek. Ook de No New York elpee was erg belangrijk. De Sex Pistols zijn eigenlijk een kruising tussen de New York Doll's en de Ramones.

Groepen:

Bands of mensen die niet zo bekend zijn maar wel erg interessant: Liquid liquid, Y Pants, Doggy Dog, Jeffrey Long, Rudolf Grey and the blood humans, Ut, Rhys Chatham, Jules Baptiste, Andy Blincks, E.S.G.

Plaat:

Lesson no. 1 for electric guitar op 99 records. Ze zijn bezig met het opnemen van een elpee ook voor 99 records.

Glenn Branca Band:
Glenn Branca (soprano, octavo, guitars)
Ned Sublette (tenor, octave guitars)
David Rosenbloom (baritone, octave guitars)
Lee Raynaldo (soprano, alto, octave guitars)
(Samen met Truus die in Nasmak speelde en David Lynton gaat Lee in april onder de naam Plus Instruments door Nederland touren).
Jeffery Glenn (bass, baritone guitars)
Sephen Wischerth (drums)

tekst: Ton van Gool foto's: Arjen Schrama

FELA ANIKULAPO

Brussel. 'n Lijk, vol Europese machtmakers en Nato-vlagvertoon; + Waals wauwelende amoeben. Ik mijd die vlek. Ze is de pest. 'n Concert van Fela Aníkulapo-Kuti met Africa '70 en al zijn 'african queens' is echter ruim genoeg om m'n ingeboren weerzin tegen het zich 'hoofdstad van Europa' noemende reactionaire bolwerk wat af te zwakken. Over 't -politiek getinte- concert straks meer. Eerst *Black President* (Arista 203554). Deze elpee bestaat uit drie delen: Sorrow, Tears and Blood, Colonial Mentality en I.T.T. (International Thief Thief).

Sorrow, Tears and Blood

De muziek begint met een gitaar-patroontje en de trommel van een drumstel. Er wordt een electrische piano ingevoerd en een tweede gitaar. Het ritme komt op gang: de piano speelt ritmische melodieslierten en lang doorklinkende accoorden. Dit had heel goed Amerikaanse Jazz-funk kunnen zijn maar het ritmische systeem van Sorrow, Tears and Blood is nog in opbouw. Afrikaanse trommels, ratelende percussie en een saxofoon verleggen het zwaartepunt naar Afrika. De sax speelt in op het pianothema, dat toetseninstrument is niet meer hoorbaar. De sfeer wordt gestaag jungle-achtiger.

'n Stem hmmmmm-hmmmmmt. Na enige malen luisteren weet ik: hier wordt 'n politiemotor geïmiteerd. Dit was af te leiden uit de tekst tegen het einde van de zang-partij.

Het koor roept/zingt korte kreten aan het begin van de maat; de zanger antwoordt: zang in Afrikaanse patronen: hoog in de toonladder beginnend om direct de melodie, de zin, het woord, naar de diepte te slepen om voor het oor halverwege uit te komen. Met de zang is het nummer volledig ontwikkeld. De kernzin: Dem Regular Trade Mark bring Sorrow Tears and Blood.

Colonial Mentality

Begint met een 'Afrikaans' gespeelde bas. Nauwelijks melodieus of afwisselend ten gehore gebrachte donkere ritme-groepen, nabij de grondtoon gespeeld met steeds dezelfde beklemtoning. Kort daarna valt een tenor-saxofoon in: 't centrale thema. Na een 'one, two, three, four, twee gitaren die 't ritme van de bas benadrukken en kleur geven. De één speelt lopend tegen de bas in, de ander herhaalt voortdurend twee jazzy accoorden. Op een tweede One, two, three, four komt het blazersensemble in beweging, dat voortborduurt op het tenor-thema van zoëven: door de baritonsax maakt het een brommerige indruk.

Nadat ten derde wordt afgeteld/opgeteld, volgt een revitalisering van het thema en volgen de solo's: saxofoon, trompet en een samenspel van kopergroep en alleenspelers. Nu leeft de muziek. Je kunt lopend dansen of dansend lopen op het ritme al naar gelang je je op 'de vloer' of op straat bevindt.

Na uitwerking van de melodieën, die door de sterke toonhoogteverschillen van de opeenvolgende noten een ritmische, massieve indruk maken, waarbij ze het onmogelijke presteren, namelijk de massa, de materie in beweging zetten, volgt de zéér masculine zang van Fela; het zangeressenkoor, aangevuld met enige heren. (Deze suppletie betreur ik: Afrikaanse vrouwenkoortjes kunnen schel en bont schreeuwen en kwetteren en alleen díe koortjes, die op andere Fela-elpees wél te horen zijn, maken je na kennismaking Afrikaanse-muziek-zuchtig. Anderzijds is door toepassing van mannenstemmen in het vrouwenkoor een welluidende harmonie mogelijk. Maar nogmaals 't is een wereldwonder, zo'n groepje naïef kwetterende 'African queens').

In Brussel viel het vrouwenkoor eens een keer te bezichtigen; zij waren gekleed in jurkjes, die zo strak en belicht waren dat -hoe snel, de fantasie bij 't incoeleuren van blanco gebieden- ik even de indruk kreeg dat zij, die zangeressen, bloot optraden hetgeen ik schandelijk noch pornografisch, maar juist natuurlijk en zinnestrelend had gevonden. Jurkjes waren onjuist, pervers en hypocriet prikkelend. Maar vergeet niet: Brussel is de hoofdstad van ons werelddeel.

I.T.T. (International Thief Thief)

Denk bij de laatste woorden niet aan je schoolengelse uitspraak. Don't put your tongue between your teeth. Zeg: tief tief.

Sorrow, Tears and Blood en Colonial Mentality staan op kant 1 van Black President. I.T.T. beslaat kant twee en duurt ruim 18 minuten. Die lange duur is bijna regel bij Fela Aníkulapo-Kuti. Dit vermeld ik omdat het te maken heeft met de Afrikaanse muziek zelve. De bedoeling van deze is immers anders dan die van de westerse. Vrijwel altijd wil zij bezweren, hypnotiseren. Dit wordt bereikt met eindeloze eentonigheid, volksminimalisme; geringe variaties, ritmische figuren, ritmisch gezongen of gespeelde melodielijnen die zo sterk op elkaar lijken dat je niet weet wat het één is en wat de andere elementen zijn. Dit leidt tot verwarring, verwarring tot overgave, overgave tot bezwering en bezwering tot het vergeten van jezelf en onbekommerd dansen, zó dat je je spieren onafhankelijk van elkaar kunt bewegen; hoewel de meeste westerlingen hiervoor te geremd zijn, waardoor het hypnotiserende lelijk in de ziel kan bijten per slot: 'n Lolletje is het niet om met je eigen remmingen en al tegen een afrikaanse geluidsmuur te worden gezet.

negro

Bij negroïde muziek wordt vrijwel nooit naar een hoogtepunt gestreefd. Het ritme wordt opgebouwd. Als alle elementen er zijn en door en onder elkaar gaan lopen, gaat het een eigen leven leiden. Er kan wat gesoleerd, er kan wat gezongen worden. Nooit, 'maar dan ook nooit', wordt het werkelijk onderbroken, versneld of vertraagd.

Dit statische element (het thema is er en wordt bewerkt zonder ontaarding in een climax) kom je ook en wel veelvuldig tegen in de rootsreggae. Luister maar 'ns naar Free Up The Prisoners van Lee Perry. Bij Fela is het 'n onvervreemdbaar kenmerk: zonder **het** zou zijn muziek tamelijk platte jazz zijn.

Voor 'n verdere uitwijding over I.T.T., de bespreking van het concert:

Brussel

Door enkele elpees van Fela Aníkulapo-Kuti (ik ben er trots op dat ik z'n naam zonder nadenken kan opschrijven) dacht ik grip te hebben gekregen op zijn muziek: westerse jazz, teruggebracht naar Afrika en ingekleurd in het vinyl geperst. Met die kennis als bagage toog ik Brusselwaarts.

M'n veronderstelling bleek 'n kaartenhuis. Fela Aníkulapo-Kuti is live veel negroïder dan, blijkens de opnamen, in de studio. Ook zijn elpee LIVE!, met Ginger Baker (1971 EMI 1A 038-04933) klinkt blanker.

Van de muziek tijdens het concert kan ik weinig méér vertellen dan ik in de bespreking van Black President al deed en zal doen.

Er kon gedanst worden in de piste van de zaal (Vorst Nationaal in het waals afgekort tot FN, initialen die me doen denken aan de wapenfabrikant), je kon er broodjes kopen en pilsjes drinken en piesen voor Bfr 20; en in de pauze was te horen dat 'la musique africaine très souple' is. Kortom 'n geanimeerd, 'n pietsje opgetrokken-wenkbrauwen-sfeertje.

Vooral ritmisch liet Africa '70 veel horen, en tòch kreeg ik het idee, dat andere bezoekers het idee hadden, dat zij bij de verkeerde party naar binnen waren gehuppeld. Wat bleek: -ondanks de slechte vertaling Engels-Frans- 't was 'n politiek concert. 'Oh lala ce n'est pas comme il le faut, hein!'

Het begon al met het doek dat tegen het front van het podium bevestigd was, waarop stond: 'Blackism is a force of the mind' en 'Pan-Africanism will save the world'. (Herinner je hierbij de titel van Fela's laatste elpee).

Na een voorprogramma van de Africa '70 o.l.v. de bariton-saxafonist werd Fela aangekondigd als een 'Black Prince' & 'the hope of Africa'. Vervolgens kwam Fela op, voorafgegaan door een donderend aankondigingsritme, dat elementen in zich had die me deden denken aan het geroffel in een circus vlak voordat de dochter van de burgemeester van het dorp waarin een voorstelling gegeven wordt, haar hoofd in de bloedminnendste leeuwemuil ter wereld steekt: manipulatie, aandoenlijk, doorzichtig en 'we zijn hier wel erger gewend', doch afkeurenswaardig en overbodig want Fela behoeft geen spierballenij: hij is een persoonlijkheid, die indruk is me sterk bijgebleven.

Hij kwam op en vroeg om licht in de zaal (dit deed hij in 't Engels). Toen aan dit verzoek niet onverwijld gevolg gegeven werd, draaide de man zich om, zijn armen strak langs het lijf gespannen, scherp informerend of zijn vraag wellicht translatie behoefde.

Enige tellen later werd 't licht tot volle sterkte ontstoken, en kon Fela, met zijn hand een zonneklep vormend, in de zaal turen. Met dit optreden had hij zich niet populair gemaakt bij de daar aanwezige blankes. Abrupt had ik de vermoeienissen van die dag van me afgeschud: dit kon 'n verdomd leuk avondje worden.

Na enige stroef verlopende aanvangsnummers -ik maakte van de gelegenheid gebruik om 20 vrangen bij de toilet-cassière te deponeren - verliep het geheel goed. Fela ging zich wat

tekst: Geart de Wijert

preparing for battle or the hunt.

KUTI

soepeler gedragen. Er kan zo nu en dan waarlijk een lach af voor de Brothers & Sisters & the beautiful friends in de zaal. Wèl liet hij ondubbelzinnig blijken wie er de baas was op het podium. Zo moesten de reeds gememoreerde zangeressen op een handgebaar van de zwarte prins het podium verlaten en liep hij geregeld naar één der twee gitaristen om diens g-snaar bij te stemmen. 'n Bleekneus die zich aan persoonlijke tintjes stoort.
Naast de swing de ernst. Fela vertelde dat zijn optreden beschouwd moest worden als een politieke performance. Dat de goede dingen die Afrika aan de wereld kon bijdragen in geweld gesmoord werden, het laatste werd niet vertaalt, hierop liep Fela vanuit het midden van het podium naar die zijde waar de vertaler stond, daar maakte hij een reeks hoekige gesticulaties. Er werd voor de pauze verder niet meer gepraat.
Na de pauze betraden de mannelijke leden van Africa '70 met bloot bovenlijf het toneel. Schril was de tegenstelling met de danseressen, die láter in de tweede helft een buitengewoon erotische dansdemonstratie ten beste gaven. Hierbij droegen zij slecht gestikte goudkleurige jurkjes en b.h.'s: 't laatste textiel onwennig zodat zij deze steeds probeerden te verschuiven, wat er lief, schuchter en weinig door de wol geverfd uitzag, maar iets afbreuk deed aan het schouwspel op zichzelf.
Fela behoefde dezelfde tam-tammerige aankondiging andermaal om z'n rentree te maken. Ook hij droeg geen overhemd. Nadat hij vertelde dat hij niet meer zou praten omdat hij het zo koud had, 'n strelend donsje tegen hèt plekje Zacht van de voetzolen der witmans: leuk 'n neger die kou te lijden staat; stak hij van wal. *'Africa heeft de wereld veel te bieden. Zo maken Afrikaanse geneeswijzen/kruiden je béter, terwijl de kapitalistische, communistische en islamitische artsenij steeds zieker maakt.* 'n Bétere metafoor voor Pan-Africanisme moet ik nog tegen komen. Ook vertelde hij dat hij twee maal daags neukte. Dìt saillante detail deed het goed. Zolang negers maar viriel zijn en in 't bezit van een buitenmodel pik en negerinnen voorzien van geprononceerde tieten is alles oké. Zíj hebben dan 'n 'prachtig lijf', waarmee wíj bedoelen dat zij nog in het bestiale stadium zijn, dat wij met de lendendoek in de bomen hebben laten hangen. Meer over dit blanke meergevoel, want-sex-blijft-'n-beetje-beestig, is er te lezen in het werk van Baldwin. Toen ik 't las dacht ik dat die schrijver gefrustreerd was en een minderwaardigheidscomplex had. Toen ik in Brussel 'n goeddeels blanke zaal dàt wat hij beschreven had, voelde meebeleven, was ik behoorlijk geshockeerd. Op Fela's vraag aan 't publiek druk uit te oefenen op de regeringen om afrika met rust te laten en het zich vrij te laten ontwikkelen werd gerepliceerd met: musique, music en muziek. Toen was het spoedig swingen geblazen.

I.T.T. (International Thief Thief) II

'n Samenvatting van de tekst: *Na true I want to talk again o. If I dey lie o Make Osiris punish me o Long time ago African man we dey carry no shit We dey shit inside big big whole Na* wordt vervolgd op pag. 46

JA MUSIC

Slavery Days

Jamaica is a beautiful island situated in the West Indies . . . with the Caribbean Sea on one side and the Atlantic Ocean on the other. Originally the home of the Arawak Indians, its name derives from the Arawak word 'Xaymaca' wich means the 'Land of Springs'.

'The Arawaks was here first'
Culture in 'Pirate Days'.

The Spanish (starting with Christopher Columbus in 1494) were the first Europeans to invade this lush carribbean paradise. Since the Arawaks were a gentle folk, and the Spanish attitude was one of conquest-pillage-dominion, things did not work out very well. By 1655, the year in which the British finally captured Jamaica, the Spanish had succeeded in totally exterminating the native population.
The lack of local recruits necessitated that the Spanish turn to the lucrative slave trade prospering on the west coast of Africa in order to supply their labor force. The British take over didn't alter anything except the language. Over 600.000 Africans were imported to Jamaica as slaves to work the sugar plantations . . . during British rule alone.

'Do you remember'
Burning Spear in 'Slavery Days'

Life on the colonial plantations was hard. The black slaves chanted and sang to lighten the burden of their work. Although the plantation masters tried to suppress this inner spirit, this pure vitality, they were not successful. The body could be shackled, but the soul would stay free. It is to the eternal credit of the Africans that the strength of their culture communicated itself in its music. It was the rhythms of Africa that maintained a common heritage. Because of this factor, Jamaican music today still retains a stronge sense of African roots – even after some 400 years since the initial abduction of the people who became at first slaves, and later the citizens, of Jamaica.

'Dem a pirate'
Ethiopians in 'Pirate'

Due the many natural coves and caves, Jamaica became the stronghold of many pirates and privateers. Port Royal became their headquarters, and became known as 'the wickedest city in the world' – it was almost totally destroyed by an earthquake on june 7, 1692. To the Africans, the independant pirates were only minor figures. While the black people worked the fields, their white masters reaped the immense profits – surely, this was piracy and theft on a major scale.

African Roots

African peoples were forcefully taken into bondage, cruelly abducted from their lands, then shipped from Africa to the West Indies under abominable conditions. Chained to the floor in cramped makeshift quarters built between the normal decks of the sailing ships, they were left to suffer the pains of hunger, sickness and deprivation. The slaves who managed to survive this ordeal were then sold in public auctions upon their arrival in Jamaica.
Most often there was a policy of separating individual family members and of isolating friends one from another. This heartless practice was intentional, it was thought to minimalize the chances of an organized slave revolt and to increase the slaves' dependance on their colonial masters. In fact, however, it strengthened the remaining factor of African heritage, and Jamaica has had more rebellion than any other colony.

The land of music versus Babylon

With Jamaica's independence from the British on August 6, 1962, we discover a people who have never really considered Jamaica as their true home, a citizenry who never had the opportunity for self-destiny, and a populace who suffer under a terrible economic situation inherited from the British. But we also discover a vast treasure-house of music with immense powers of inspiration and communication.
The amazing output of Jamaican music and its global influences has turned Jamaica from the 'Land of Springs' into the 'Land of Music'. But why has the music industry and the press given Jamaica music hardly any support? Why are the songs and rhytms being used commercialy by others and the original Jamaican artists ignored? Is it because it's Black music with something to say?'
In the next issue of Vinyl: The Ska Years – the first invasion of Europe by Jamaica.

tekst: H. W. Targowski

elpee

GANG OF FOUR: Solid Gold *(EMI)*

Eerlijkheid staat hoog in het vaandel van de G.O.4. De tekst, de muziek en de produktie worden dan ook alleen met deze gedachtengang in het achterhoofd uitgevoerd. Vreemd lijkt daarom het aantrekken van Jimmy Douglas als producer voor Solid Gold. Deze heeft nogal veel glad disco-werk op zijn repertoire staan en poogde aanvankelijk ook de Gang in een soort 'commerciële funk' richting te duwen. Het is 'm niet gelukt, deels door een afwijzende houding van elk der groepsleden, deels door het feit dat deze Leeds-muziek zich gewoonweg niet leent voor het Amerikaanse-disco-werk. Zo komt de groep er bijvoorbeeld eerlijk voor uit dat Entertainment niet om aan te horen was en een verkeerde afspiegeling was van hoe de groep eigenlijk klonk: krachtig, energiek en zelfbewust. Alle ingrediënten die wèl aanwezig zijn op Solid Gold. Er zijn wel Amerikaanse invloeden aanwezig (cheeseburger), maar die worden heel consequent verwerkt in de Europese atmosferen en benaderingen.

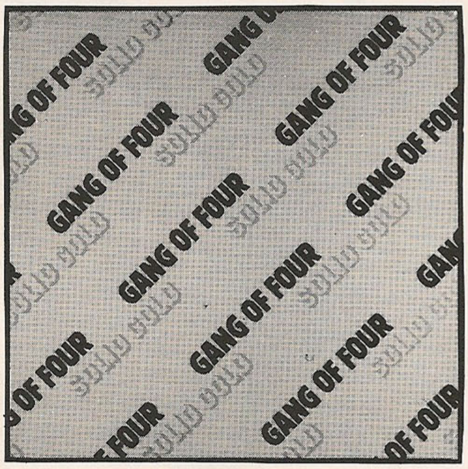

Jon King: 'Bij de 10 nieuwe nummers hebben we het tempo omlaag geschroefd om het ritme zelf meer tot zijn recht te laten komen. En wat die funkinvloeden betreft, we willen geen zwarte ritmes spelen met een punky gitaar en vocalen er overheen gedubd. We zijn vanaf het begin al bezig om de instrumenten op een nauwe manier in elkaar te laten grijpen; dat je dan ook funkritme-invloeden kunt horen ligt aan het feit dat daar veel meer met ritme wordt gespeeld'.

De tendens op Solid Gold is meer toegankelijkheid, echter geen lichtzinnigheid. Politieke betrokkenheid is bijvoorbeeld nog volop aanwezig in alle teksten, waarvan titels als Paralysed, Why Theory? en The Republic getuigen.

De produktie heeft ervoor gezorgd dat het een live-achtig geluid is geworden, iets wat de G.O.4 ten goede komt. Dat vinden zij zelf ook: 'we zijn een typische live-band'.

De vergelijking met Entertainment is overigens wel te trekken op het gebied van de songstructuren en uitvoeringen. Uitgekiende, staalachtige gitaargeluiden, een slim-beukende ritmesektie en bezielde zang in het refrein-coupletjasje gestoken; maar er is toch een zekere wending aan gegeven door alle refreinen en coupletten in een onregelmatig matenaantal te laten voortduren.

Dus: Solid Gold staat in grotere relatie tot de groepsoptredens dan de eerste LP en dat is precies wat de groep voor ogen stond. Of ze daarmee de luisteraar tegemoetkomt is ter eigen beoordeling.

Stephen Emmer

cassette

RICHARD H. KIRK: Disposable Half-truths *(IRC 34)*

CABARET VOLTAIRE: '1974-1976' *(IRC 35)*

Sinds kort brengt Industrial Records uitsluitend nog cassettes uit. Een cassette-label dus. De cassette van Cabaret Voltaire zou je best wel een negatief effect van het verkrijgen van naam-en-faam kunnen noemen. Het materiaal uit l974-1976 (!) kan je met een positieve instelling nog wel sfeermuziek, of achtergrond-huiskamer-muziek, noemen, maar is dus in feite het soort zolderkamergefriek, waar ik totaal niet op zit te wachten. Slaapverwekkend oersaai gewriemel.

IRC 34. Richard H. Kirk. Hoewel hierop tenminste nog wel een enkel aardig nummer te ontdekken valt, is het verschil met Cabaret Voltaire over het geheel genomen nihil. (Kirk speelt in Cabaret Voltaire). Volgens de informatie scheelt het een jaar of vier/vijf. Easy listening of zoiets zal ik het maar noemen.

Eigenlijk is het ongelooflijk wat hier voor het bizarre bedrag van ƒ 31,90 (!!) voor een enkele cassette (die echt hooguit zes gulden kost) door Industrial Records geboden wordt. Zoiets noem ik oplichterij. Of op z'n minst toch bedrog.

André Bach

NIEUW UITGEKOMEN PLATEN (tot begin april 1981)

LP's

PIL-Flowers of romance
RUTS DC-nieuw
DIDIER BOQUET-Sequences
MASS-nieuw op 4AD
JOY DIVISION-Dubbel lp
THE LONG HELLO-verz. vol. 2
SYSTEM PLANNING KORPORATION-Information overload
STEVE BERESFORD-(v/d Popgroup)-Double indemnity
INDUSTRIE
ROBERT FRIPP-Let power fall
SCARS-nieuw op Pre
TEMPORARY TITLE-eerste op Secret
STEVE MYRO-Second sentence
THE BIRTHDAY-Prayers on friday (4AD)
MODERN ENGLISH-Mesh and lace (4AD)
GARY NUMAN-Live ornaments 79
GARY NUMAN-Live ornaments 80
NOCTURNAL EMMISSIONS-Tissues of live
COSMIC OVERDOSE-tweede lp
A CERTAIN RATIO-eerste lp
P. COCK-op lc
RICHARD WAHNFRIED-op lc
BAFFO BANFI-op lc
PD-duits, electronisch
INSTANT MUSIC-10-inch lp
DER PLAN-Normalette surprise
MONOGAM-verz. new wave uit Berlijn
DAS IST SCHÖNHEIT-Hamburg mai 80
RADIERER-eerste lp
VORGRUPPE
MINISEX-uit Wenen
JJ SPARKS AND CITY GENTS-Brixton bluebeat
KING TUBBY/PRINCE JAMMY+SCIENTSITS-123 generation of dub
LITTLE ROY-Columbus ship

cassette 12 inch

BRITISH ELECTRONIC FOUNDATION: Music for stowaways *(Virgin, cassette)*

HEAVEN 17: (We don't need this) Fascist Groove Thang/

The decline of the west. *(12-inch)*

Muzikaal gezien is het uiteen vallen van de Human League geen dramatische gebeurtenis geweest. Er zijn twee uitstekende groepen uit voortgekomen. Phil Oakley en Adrian Wright gaan, aangevuld met twee dames, onder de naam Human League verder, daarnaas is de BRITISH ELECTRONIC FOUNDATION opgericht door oud Human League-leden Maryn Ware en Ian Craig Marsh samen met Glenn Gregory.

BEF is een produktiemaatschappij, als zodanig hebben ze dan ook een kontrakt met Virgin getekend. De BEF draagt projekten aan die Virgin zal uitbrengen. Vrij snel na de oprichting zijn al de eerste resultaten zichtbaar, in de vorm van een cassette en een 12-inch van de drie eerder genoemde heren. 'Music for stowaways' (verstekelingen) heet de cassette. Hij is genummerd en gelimiteerd uitgebracht (10.000 exemplaren). Doet de titel al denken aan 'Music for airports' van Brian Eno, een nummer als 'The old at rest' kan helemaal als Eno-achtig worden beschouwd. Dit dollen met Eno staat duidelijk lijnrecht tegenover het vrij serieuze bezig zijn met de Human League vroeger en mag tekenend zijn voor de benadering van BEF. Als basis voor (We don't need this) Fascist groove thang op de 12-inch (onder de naam Heaven 17 uitgebracht) zijn een aantal kenmerkende woorden uit titels van diskoplaten genomen. Terwijl de titel vrij is naar de Popgroup's 'How much longer' (NME 14-3-81). De uitkomst is een echte diskostamper, inklusief opwindende bassolo van de 17-jarige John Wilson, met een tamelijk politieke inhoud. Op de cassette staat hetzelfde nummer zonder vocalen. De achterkant van van de 12-inch staat wel in dezelfde uitvoering op de cassette. De geheel instrumentale cassette heeft een 'Downtown' en een 'Uptown' zijde. Op de 'Downtown'-kant staat het rustige 'The old at rest'. Music to kill your parents by kon een soundtrack zijn door de spanningsvolle synthesizer en roffelende perkussie. 'Rise of the east' is een perkussienummer en heeft daardoor een wat opgewekte stemming, in tegenstelling tot 'Decline of the west'. Hier zie je de westerse beschaving als het ware wegzakken in de modder begeleid door passende begrafenismuziek en regen en onweergeluiden. Aan het einde van deze kant staat de

SUGAR MINOTT-Ghetto-ology
ASWAD-Showcase

12-inch
NORMIL HAWAINS-Gala failed
SPANDAU BALLET-Musclebound
PIL-Flowers of romance
FRESHIES-ep
4 BE 2-All of the lads
ALABANIA-Man in a million
KEN LOCKIE (van Cowboys international)-Dance house
AIRSTRIP 1-Longer to live
MECANO-Un-en Subtitled (beide voor het laatst!)
NEW ORDER-Ceremony
HOMOSEXUALS-ep
SAMMY AMERICA'S GASPHETTI-op Torso
FACTION-o.a. mensen van Wah Heat
MODERN ROMANCE-Tonight
SHOCK-Angelface
LANDSCAPE-Einstein a gogo
CLASSIX NOUVEAUX-Guilty (+ekstra nummer)
BAUHAUS-Kick in the eye
BILL NELSON-Banale
CULTURE-Forward to Africa

Singles
HALF JAPANESE-Spy
KEVIN DUNN+REGIMENT OF WOMAN-Oktyabrina
THE PRESIDENTS MEN-Reason for leaving
SPROUTS HEAD UPRISING-Electric animals
BIG JOBS-Ayatollah masturbates in a gasmask
EYELESS IN GAZA-ep
ELECTRONIC CIRCUS-Direct lines
ORCHESTRAL MANOEUVRES-nieuw
COWBOYS INTERNATIONAL-nieuw
JOHN FOXX-nieuw
MY CAPTAINS-Fall (33 toeren ep)
PAST SEVEN DAYS-Rain dance
ELECTRIC GUITARS-Health
FATAL MICROBES-Violence grows (met Hony bane, herrelease)
ORANGE JUICE-Poor old soul
AZTEC CAMERAS-op Postcard
BLUE ORCHIDS-Work
MARK BEER
BLITZ BOYS-Eddy's new shoes
AK 47
BOB MENTE
DOCTOR COSGIL
OUTSKIRTZ-Blue line
BUREAU-Only for the sheep
XTC-Respectable man (opnieuw gemixd)
CULTURAL DECAY-End of the corridor
HONEY BANE-Baby love (Supremes!)
TINA WEYMOUTH-Wordsworth
DANGEROUS GIRLS-Step out
IL Y A VOLKSWAGENS
JOSEF K-Sorry for laughin' (op Crepuscule)
STRANGLERS-Just like nothing on earth
LEAGUE OF GENTLEMAN-Dislocated
BAUHAUS-Kick in the eye
SCARS-All about you
FLYING PADOVANIS-Western pasta
DIAGRAM BROTHERS-Bricks
SAD AMONG STRANGERS-My kind of loser
ERASSERHEAD-Assault
STEPHAN EICHER-Noise boys
GRAUZONE-ep
MANIA D-ep uit Berlijn
KANZLERS-ep
BALASTUNGSPROBE-ep
DEUTSCHE KAISER-Hali gali Tanzmusiek
DIE LEMMINGE-Maffiosen
FALSCHE FAHNEN-Ein produkt
GEGENSLAG-ep
KATASTROPHEN THEORY-Duits
THE EX-Weapons for El Salvador (gratis bij tijdschrift Gramschap)
CRAVATS-Your driving me
STRANGER STATION-Minutes to silence
VICTIMS OF CIRCUMSTANCE/THE OPPOSITION-ep
AMBER SQUAD
AVO 8-Gone wrong
SPANGS-Frightened of the night
METABOLIST
TONY BASIL-Nobody (werkte met Eno)
SECOND LAYER-State of emergency (herrelease)
PIL-Flowers of romance (onbekende achterkant)
ANDY GIORBINO-Kredit (Duits)
DEFINITIVOS-The modern dance
MARTIAN DANCE-The situation
MARTIAN DANCE-The situation
DEEMUS MINT-Echoes of history
TRONICS-Shark funks
EAST SIDE BAND
MOOD-Is there a reason
SLOW CHILDREN-Talk about horses
LONESOME NO MORE-Turned insane
PHOSPHOR-ep
MECANO-Robbespierre
PAUL TORNADO-Van Agt cassanova (opnieuw!!)
NIGHTINGALES
ANOTHER PRETTY FACE
DEALERS
THEATRE OF HATE-niet op lp

KASSETTES
LUDUS-Pick pockets
ANDY GIORBINO-Frecheit siegt
ETANT-Donnes
DIE FORM-Virgin flavour
KRYLON HERTZ-Smuggle death
SPHERICAL OBJECTS-Live
RICHARD KIRK-op Industrial (IRC)
CABARET VOLTAIRE-op IRC
ETAT BRUTE-vol. 2
ROUGH TRADE/NME KASSETTE

BEF herkenningsmelodie (volgens de bijgevoegde informatie gekomponeerd in de stijl van Bach en Purcell). De 'uptown' kant is meer uptempo en staat vol met beweeglijke opwindende electronische muziek waar onder het voornoemde 'Groove thang'.

elpee

TUXEDOMOON: Desire *(Celluliod)*

Deze Amerikaanse formatie bestaat al sinds 1977. Ze brachten in verleden diverse 12-inch singles uit en de elpee Half Mute. Met dezelfde bezetting als bij hun eerste elpee is nu Desire tot stand gekomen. Peter Principle: bas, percussie en gitaar, Winston Tong: zang, Blaine Reiniger: viool, gitaar, toetsen en zang en Steve Brown: blaasinstrumenten, zang en toetsen.
Desire komt bij mij nogal divers over. De nummers vormen qua geluid niet een eenheid zoals die te bespeuren valt op Half Mute. Muzak (East) wordt afgewisseld door een dansnummer (Jinx). Het gebruik van de ritmebox is afgenomen; het is althans een niet zo veel meer op de voorgrond tredend geluid. Het woord experimenteel is niet meer zo van toe-

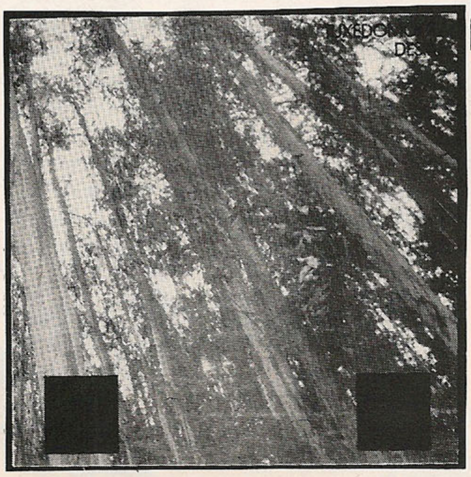

passing op Tuxedomoon. Het geluid komt mede door het veelvuldige gebruik van allerlei electronische orgels traditioneel over. Toppunt van de traditie is het nummer 'Holyday for Plywood', waarbij Tuxedomoon wordt bijgestaan door een extra violiste en een cellist, die een prima pizzicato ten gehore brengen, als enig vreemd geluid speelt er de ritmebox; een vijtiger jaren tune, waardoor het eigenlijk toch wel weer leuk is.
Dick Koopman

12 inch

COMSAT ANGELS: Eye of the Lens -
12 inch (Polydor)

Een 12-inch opnemen en lanceren tussen twee LP's in is heel gangbaar. In sommige gevallen is zo'n produkt de voorbode van de door de groep nieuw ingeslagen koers. Zo ook in dit geval. De Comsats bevinden zich momenteel in een overgangsperiode. Er is het streven om een grotere ruimte binnen een struktuur open te laten en om die vervolgens nog vrijer en spaarzamer in te vullen dan voorheen. Bij alle vier de nummers is deze tendens al duidelijk te bespeuren. Een gestage ontwikkeling van deze nieuwe visie zal wenselijk zijn, wil de groep de cirkel weer kunnen sluiten.
De plaat klinkt vrij inkompleet en eigenlijk onaf, maar het is op zich een goed idee om de achterban de ontwikkeling van nabij te laten meebeleven. Het titelnummer is bijna pakkend als een hitsingle; het is echter zeker niet zo bedoeld, ondanks dat Eye of the Lens ook op een 7-inch is uitgebracht. De zang klinkt ietwat afstandelijker, zowel in tekstueel als in produktioneel opzicht. De baslijnen krijgen steeds duidelijker vorm en de drums schitteren door voornamelijk

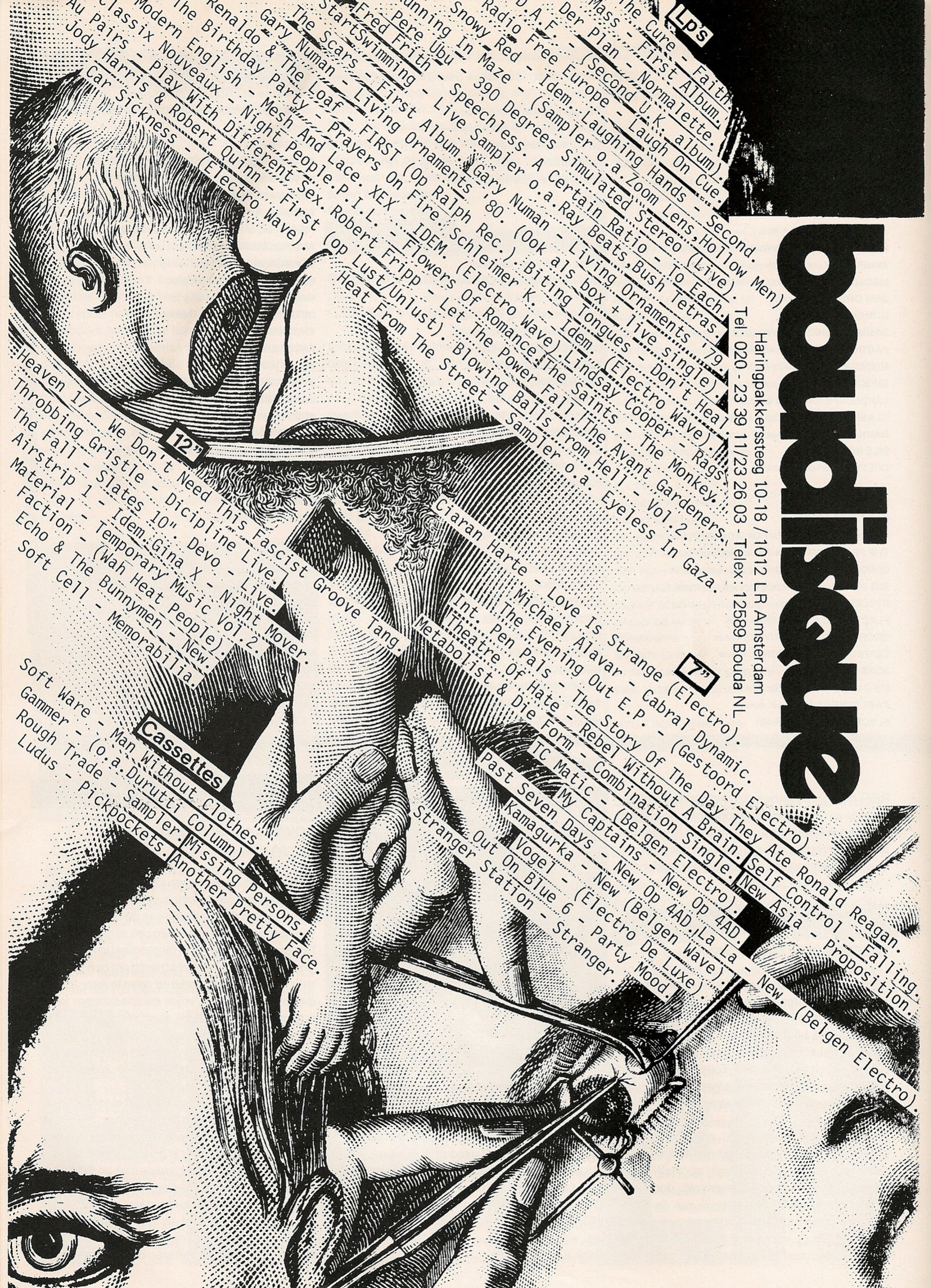

Weirdo Tip. "150 Murderous Passions"(From the Come Organisation).

de inventieve gedachtengang erachter. Keyboards en gitaar larderen het geheel slechts hier en daar op een ruimtelijke wijze.
De momenteel onuitgebalanceerdheid zegt weinig over het nieuw te volgen concept en slechts het vervolg op deze overgangsplaat zal een eventuele progressie kunnen aantonen.
Stephen Emmer

single

SIGLO XX: Individuality/Lines of hope/The naked and the death. *(Straatlawaai)*
CULTURE DECAY: Brave new world/End of the corridor. *(Sexy Robot).*
THE END: Fade away/The one for me *(Monopole)*
RED ZEBRA: I'm falling apart/TV activity *(Red Zebra)*
DEFINITIVOS: The modern dance/Mister C/ All I know *(Deaf records)*
SIMPLETONES: Gibst mir dein hand, und geht mit mir auf dem strand/Don't be cruel

Bij een bezoek aan Brussel, bleek dat de informatie die wij nederlanders over belgiese muziek hebben vrij onvolledig is. Alleen via de bekende commerciële kanalen (Hilversum 3, platenmaatschappijen) komt nieuws over groepen als Machiavel en de Employees tot ons. Het blijkt echter dat er naast deze bekende groepen nog meer bands bestaan, die vaak op eigen/ kleine labels zitten. Deze krijgen vaak alleen airplay op belgische piratenstations als 'FM BRUSSEL'. Via de bekende importkanalen moeten deze platen echter wel te krijgen zijn in ons land.
Over de Genkse groep SIGLO XX staat elders in dit nummer ook iets te lezen. Op hun eerste singletje staat tamelijk lome, zware, zwarte muziek: *'dead bodies in the darkness of the night'* (uit: *the naked and the death).* 'Individuality', met een op de voorgrond tredende bas, heeft ook nog een soort 'Idon't care'-thema meegekregen: 'I wanna destroy your rules, I will spit on your values'. In het derde nummer is de muziek wat minder zwaar en wat sneller.
Een andere groep met het doemdenken hoog in het vaandel, is CULTURAL DECAY. Qua tekst zitten ze in ongeveer dezelfde hoek als de Brassers (zie Vinyl 1). Aldous Huxley is in dit geval de grote inspirator. Bij hem vonden ze hun visie op de nieuwe wereld: 'Killing for living and living for killing, we'll all be watched by a tv-screen'. Na een metaliek intro blijft de gitaar op de voorgrond, terwijl de synthesizer voor donkere geluiden zorgt. In 'The end of the corridor' vormt de ritmesektie de enigszins stuwende kracht, terwijl de gitaar heldere akkoorden speelt en de synthesizer een soort blaffende geluiden maakt.
THE END maakt op een uiterst simpele, bijna amateuristische manier tamelijk conventionele muziek, waarbij op de A kant het amateuristische en op de B kant het pop-achtige element overheerst.
RED ZEBRA (in Vinyl 2 stond er al een foto van hen) komt uit Brugge en hun eerste single is op hun eigen label verschenen. 'I'm falling apart' wordt gekenschetst door een indringend, donker gitaarloopje en roffelende drums. Door de manier van zingen (bijna het opdragen van de tekst) wordt het geheel opgezweept naar een zeer indringend slot met door elkaar lopende teksten. Ook in 'TV activity' bepalen de gitaren weer het indringende geluid, waardoor af en toe een tamelijk factory-achtige sfeer ontstaat. De single is gehuld in een prachtig zwarte hoes.
De DEFINITIVOS uit Kortrijk, zijn een vrij conventioneel muziekkwartet (zang, bas, gitaar en drums). Ze maken gewoon ongecompliceerde new wave. 'Modern dance' (nee, niet van Pere Ubu) en 'Mister C' zijn twee snelle werkjes. Vooral eerstgenoemde titel heeft een aantrekkelijk ritme, met name als de Definitivettes even meedoen (jammer dat ze zo kort aan het woord komen). 'All I know' is wat langzamer. Hierdoor komt helaas de slechte engelse uitspraak van de zanger naar voren.
In Gent vinden we de SIMPLETONES (niet te verwarren met hun amerikaanse naamgenoten). De groep is opgebouwd rond vocalist Danny Devos. Ze hebben een 33 toeren 7 inch uitgebracht, live opgenomen in Den Bosch, met een monotoon disco bizar geluid. Beide kanten duren 8 minuten. De A-zijde wordt gedragen door een ritmebox, terwijl de organist een gitarist simpele akkoordjes spelen. Hier tussen door hoor je; 'Gib mir deine Hand, und geht mit mir auf dem Strand'. Het Elvisnummer 'Don't be cruel' is niet meer te herkennen. Hier is de ritmebox naar de, bijna onhoorbare, achtergrond gedrongen en treden gitaar en orgel naar voren. Het nummer is geheel instrumentaal met af en toe ondefinieërbare (stem?)geluiden.
Oscar Smit

elpee

ANDROIDS OF MU: Blood Robots *(FLP 001)*

Het maakt me eigenlijk een beetje verlegen om een recensie te moeten schrijven over de Androids of Mu. Voor mijzelf mompel ik schitterend en dan ben ik klaar, maar is dit voor de gemiddelde gek zoals jij nog wel muziek, denk ik dan. In het rode waas van de hoesfoto tel ik weer zeven Androids, zeven meiskes die de absolute antipool vormen van de Dolly Dots. Instrumenten zijn aanwezig: een krakkemikkige gitaar, een synthesizer, drumstel en wat riedeltjes en rammelaartjes, percussie heet dat meen ik. Of de Androids hierop kunnen spelen moet je zelf maar uitmaken, ik ondervind het in ieder geval als uiterst aangename klanken. Als we persé

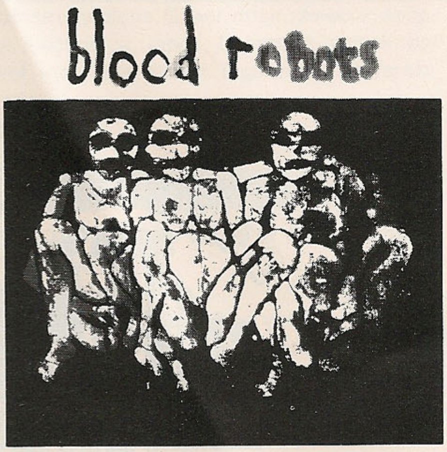

willen vergelijken zullen we het moeten zoeken in groepjes als de Slits, de Raincoats, Liliput en de Petticoats, maar de eerste twee zijn vergeleken bij de Androids gewoon beschaafde damesgroepjes. De meeste overeenkomst hebben ze misschien wel met de Fall, al zijn de teksten van de Androids feministisch van inslag. De eerste drie tracks (Atomic X, Who Cares en Fast Car) worden met een welhaast sadistische vreugde in de mikes gegild en ik raad ze daarom aan voor je volgende party. Bij Subtitles en Confusion zal een enkeling nog wel wat groteske dansbewegingen invallen, maar de overige tracks waarin de Androids muziek vieren gaan in de richting van de improvisatie en voor de notoire TopFlop-kijker in de richting van de anarchie. Er wordt gepraat en gebabbeld, aan de instrumenten geplukt en gerammeld, je komt aan de weet dat Barbara Streisand een jongen is en hoe een verveelde huisvrouw zich voelt (ik heb net de kinderen naar bed gebracht en nu maar hopen dat de kleine rotzakken ook gaan slapen).
Een hoogtepunt is het nummer Jeen Dreems, waarin de Androids of Mu een naïeve kinderlijkheid bereiken die ik bij volwassenen niet meer voor mogelijk had gehouden (In a tiny house, in a tiny street, had a lovely dream, and the dream came through . . .). Alle tracks zijn life opgenomen bij Streetlevel. Cozmic, Corrina, Suzy, Birsen en al de andere Androids of Mu wonen nu bij mij thuis. Want ik heb ze in mijn hart gesloten.
Rafael

elpee

PINPOINT: 'Third State' *(Albion Records - ALB 103)*

In deze tijd waarin platen uitkomen die nogal teleurstellend aandoen, en daar waar het opvallende produkties betreft, het meestal plagiaat is wat de klok slaat, mag het een onverwacht genot zijn iets in handen te krijgen, dat de frisheid bezit van een koel bad tijdens warme dagen.
Pinpoint's debuut blijkt dan ook een van de weinige verrassingen die niet de sporen van bederf vertoont, doch een onvervalste oprechtheid uitstraalt. Het aantrekkelijke brouwsel dat de heren (Mr. Griffiths-drums, Mr. Allen-bass/ vocal, Mr. Billingsley-guitar/vocal, Mr. Hart-

SALISBURY SOUND

GELUIDSPRODUCTIES IN STUDIO EN OP LOKATIE
Zuidendijk 327-3317 NR Dordrecht-Holland
078-175654

16 sporen Ampex MM-1000 - Alice 16/16 mengtafel - Ampex en Revox Mastermachines - Compressors, limiters, expanders, noise gates, equalizers (ADR, Scamp, Urei) - Microfoons: Neumann, AKG, Shure, Calrec - Stereo galm, echo, ursa space station - Monitors: JBL en Auratone.

behalve vele nederlandse en engelse FANZINES
hebben wij ook nog : ID, ZG, ZIGZAG, VINYL
NEW YORK ROCKER, BLACK MUSIC, BLACK ECHOS,
BLUES AND SOUL, BILLBOARD, CASHBOX, RECORD WORLD
CODA JAZZ MAGAZINE, JAZZ MAGAZINE, JAZZ HOT,
JAZZ JOURNAL, NEW MUSICAL EXPRESS, MELODY
MAKER, SOUNDS, KEYNOTES, GUITAR PLAYER, ROCK&
FOLK, MUSIC MAKER, MUSIC & MUSICIANS, MUSIC
WEEK, ROLLING STONE, MONDE DE LA MUSIQUE,
BLUES UNLIMITED, LIVING BLUES, ETC. ETC.
EN EEN KLEINE SELECTIE L.P.'S EN SINGLES!

A|B

ATHENAEUM NIEUWSCENTRUM
Spuistraat 305, Amsterdam,
Tel. 020 - 24 29 72

STILETT Tshirts

Damstraat 14 1012 JM Amsterdam telefoon 020 - 252854 *T Shirts van Bauhaus, The Jam, Joy Division, Siouxsie . .*

nell-keyboards) ons voorzetten is een snelle pittige punk-rock, die vormen aanneemt van dwingende kracht, op tijd uiteenspat met de precisie die het gebruik van een figuurzaag vereist en tenslotte uitmondt in een kloppende polsslag. Afgezien van twee prima singles t.w. 'Richmond' en 'Waking Up The Morning' – deze laatste vinden we terug op dit debuut – is het verheugend dezelfde maniakale energie, welke ze ons reeds in het verleden voorschotelden, wederom aan te treffen. Nummers als 'Hospital', 'Listen To the Snow' en niet te vergeten 'Third State' zijn niet van het repertoire geschrapt, maar hebben een robuuste afwerking meegekregen. De actie valt met het, overigens enige, slaapverwekkende nummer 'Somebody Told Me'.
Pinpoint-adepten hebben geruime tijd moeten wachten alvorens ze hun wens - het verschijnen van een langspeler -, in vervulling zagen gaan. De groep heeft in deze tussentijd een belangrijke verandering ondergaan, in hun voordeel zou ik willen zeggen. Toch blijft de meest opmerkelijke ontwikkeling de komst van Mr. Hartnell. Zijn economisch synthesizer werk geeft de groep een vitaliteit, die het geheel een extra dimensie bezorgt. Een welkome variatie op het bodemloze disco-geluid dat zoveel electro-bands in haar greep houdt. Pinpoint heeft een graad van gekunsteldheid bereikt die weinigen voor mogelijk hadden gehouden. Een primitieve kijk op het futurisme, maar een must for Pinheads.
P.S. In Engeland wordt de plaat geleverd met bijsluiting van een gratis 12-inch, met daarom nummers van de nieuwe single w.o. het fantastische Yo Yo.
Sander Jonkergouw

single

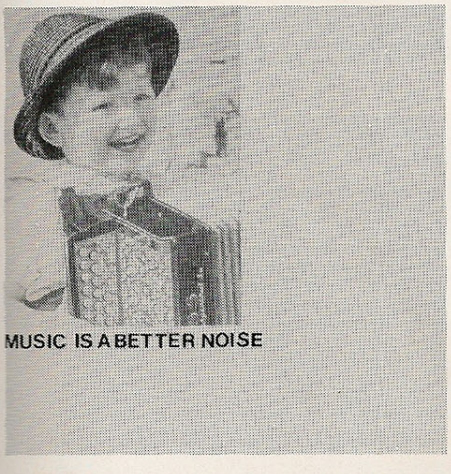

ESSENTIAL LOGIC: Music is a better noise/ Moontown *(Rough Trade).*

Essential Logic is de groep van Laura Logic. Nadat ze uit de X-Ray Specs was gestapt, startte ze deze groep. Helaas is dat nu ook verleden tijd. De groep is uit elkaar. Eén LP en een viertal singles lieten ze na. Dit is hun meest recente. De saxofoon van Laura bepaalt sterk het geluid van de groep. 'Music is a better noise' zou je dan ook kunnen omschrijven als saxofoon-funk. 'Hoewel het nummer door de vele tempo-wisselingen, moeilijk dansbaar is. 'Moontown' wordt naast het af en toe swingende ritme, gekenmerkt door het, soms overgedubde, hoge stemgeluid van Laura.
Oscar Smit

single

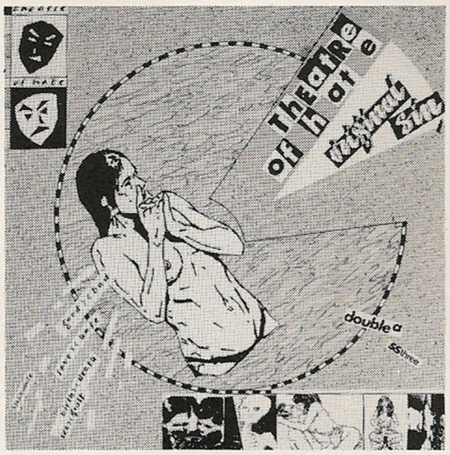

THEATRE OF HATE: Legion/Original Sin *(SS-Label)*

Het is in de mode om Theatre of Hate aan te hangen en wie dit zeer emotionele Legion nog wil bemachtigen zal snel moeten zijn.
Theatre of Hate, voortgekomen uit THE PACK, stikt bijna in zijn eigen agressie. Legion klinkt zonder meer heavy, maar de blik staat niet op oneindig zoals bij de honderden punk-singles die voor één piek in de ramsj terechtkomen. Nee, dit is intelligent spul. Zelfs het rustige intermezzo is gewelddadig omdat het vol opgekropte spanning zit. Vooral het vasthouden van die spanning doet je de vuisten ballen en de tanden knersen.
Rafael

single

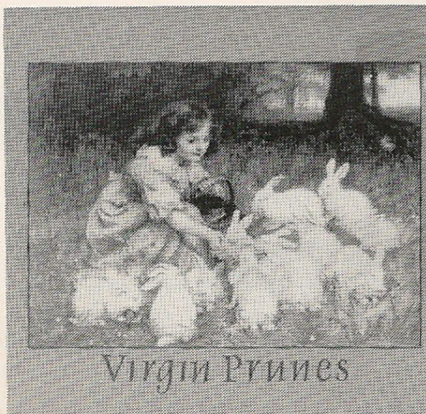

VIRGIN PRUNES: Virgin Prunes *(Baby 001-Rough Trade)*

Een uitstekend debuut van de Ierse formatie Virgin Prunes, deze 7 inch-EP, uitgebracht op eigen label (Baby Records), gedistribueerd door Rough Trade, geproduceerd door de band met hulp van Paul Thomas en Mayo Thompson. Vier nummers: Twenty Tens (let op het fantastische drumgeluid), Revenge, The Children are Crying en Greylight. Afwisselend en vindingrijk in instrumentatie. Gitaar, drum, ritmebox, andere electronica, tapes. Depressie-muziek, dat wel, maar interessant. Eigenzinnig en verstorend.
HS

elpee

SECOND LAYER: World of Rubber *(Cherry Red, B red 14)*

Een ritmebox-groep. Naast vervormingen over dat doosje zelf, waardoor dat hele bekende geluid een beetje vermeden wordt, gaat Second Layer sowieso wel vindingrijk in op de strakke ritmebeperkingen. Stem en stemmen zijn belangrijk, de toegevoegde geluiden trekken de muziek uit een al te gewone benadering. Ik hou van wat aktievere nummers, maar die missen dus op de tweede kant, die ik trouwens niet enkel daarom minder vind. Het lijkt alsof de leukste vondsten toch wel uitsluitend op de andere kant te horen zijn. Ritmebox-muziek is wat mij betreft per definitie afstandelijk en al te nadrukkelijk uitgedacht, maar dat wil dus helemaal niet zeggen dat het per definitie vervelend is, zoals Second Layer met 'World fo Rubber' aantoont.
André Bach

single

STORM BUGS: Storm Bugs *(Loop Records, loop 323)*

Een plaatje met vijf geluidsexperimenten van de Engelse Storm Bugs. De meeste zijn gebaseerd op de herhalingspatronen die je krijgt als je het begin en einde van een stukje geluidsband aan mekaar plakt en dan afdraait, de tape-loop. De naam van het label spreekt wat dat betreft boekdelen. De Storm Bugs versieren hun tape-loops verder met meestal onduidelijke vocalen en diverse andere geluiden, waaronder 'scratchy records'.
Adres: Loop Records, 26 Povey Avenue, Strood, Kent, U.K.
HS

single

MASS: You and I/Cabbage - *(4 AD records)*

Wie denkt dat met Public Image Limited, Foetus Under Glass en Soft Cell de toppen van cynisme wel bereikt zijn, heeft Mass nog niet gehoord. You and I is een bittere aanklacht tegen de martelpraktijken op deze aardkluit en is een afschuwelijk fascinerende single. Gedurende de hele track hoor je de ijzingwekkende kreten van een gemartelde homo sapiens die het uiteindelijk onder het gebeier van doodsklokken aflegt. De felle tekst klaagt de luisteraar aan: 'Can't take much more of your ambiguity, your righteous ambiguity'. Voor als je sterke zenuwen hebt. Bijgeleverd worden de tekst en een tekening van een menselijke romp waarvan hoofd en ledematen nogal abrupt verwijderd zijn.
Rafael

In deze rubriek worden binnenkort verwachte groepen of gebeurtenissen kort besproken. Voor de juiste data raadplege men de programma's van koncertgelegenheden, theaters e.d. Samenstelling: Dick Koopman, Harold Schellinckx, Oscar Smit.

PLASTICS

Het bezoek van de Japanse groep de Plastics aan Europa gaat gepaard met een grote hoeveelheid promotie; grote voorbereidende artikelen in Engelse muziekbladen en een goudkleurige flexidiskje (gestoken ine een keurig hoesje, voor een luttel bedrag te koop). De vier heren en één dame maken *geen* synthesizermuziek à la Yellow Magic, echter gewone middelmatige new-wave met vrij tradtionele gitaarpatroontjes en zelfs het gebruik van een harmonika wordt niet geschuwd. Hun Engelse teksten zijn moeilijk te verstaan. Hun plaatwerk, singles en lp's, is alleen als Japanse import te verkrijgen. Recentelijk verscheen echter een Europese lp 'welcome back plastics'.

CREATION REBEL

Een harde bas, swingende perkussie, in echo wegstervende gitaren, een orgel en af en toe een melodika; dit zijn de ingrediënten van de voornamelijk instrumentale dub gemaakt door de reggaegroep Creation Rebel. Recht voor z'n raap dub zou je kunnen zeggen, zonder de poespas van bijgeluiden en effektjes als op bijvoorbeeld 'African dub' te horen is. De groep heet een drietal lp's gemaakt, terwijl ze tevens te horen zijn op Prince Far I's 'Message from the king'.

TUXEDO MOON

Amerikaanse groep, die zich volgens geruchten in Rotterdam wil gaan vestigen. Zij hebben allen een conservatoriumopleiding gehad. Zij maken muziek van technisch hoog peil. De mechanische, electronische composities worden bepaald door viool, saxofoon, synthesizers, ritmebox, bas en gitaar.

ROBERT FRIPP

Deze gitarist heeft nauwelijks meer toelichting nodig. Hij is bekend geworden toen hij nog speelde in King Crimson. Na het verlaten van deze groep heeft hij verschillende soloprojecten gedaan, o.a. met Eno.
Bekendheid op grote schaal kreeg hij door zijn elpee 'Exposure' waarop hij volop experimenteerde met gitaar en tapeloops. Nu samen met een groep de 'League of Gentlemen' waarvan onlangs een elpee verschenen is.

RICHARD STRANGE

Richard Strange, initiator en organisator van de Londonse 'Ultra'-club Cabaret Futura, is de hoofdpersoon in en uitvoerder van het rockepos 'The Phenominal Rise of Richard Strange'. Met als begeleiding een rockgroep vereeuwigd op een via een heuse Revox afgespeelde tape neemt Richard in zijn eentje bezit van het podium om ongehinderd alle poses van de ware 'rock 'n' roll hero' te kunnen doorlopen, daarbij af en toe bijgestaan door een levende saxofonist en een roadie die zijn best doet om de microfoonstandaard, die de meester naar alle hoeken van het podium slingert, op tijd weer op de juiste plek te krijgen.

MONTEVIDEO

Begin dit jaar werd de stichting MonteVideo opgericht. Ze hebben oa. als doelstelling het regelmatig tonen van videokunst of andere geavanceerde technologieën (bijv. holografie) en het laten funktioneren van een werkplaats waar men zelf kan beschikken over de nodige basisapparatuur. Een lidmaatschap hiervan geeft recht op onder meer huur van de technische faciliteiten. Inlichtingen: MonteVideo, Singel 137, 1012 VJ Amsterdam, tel. 237101.

KALAMITEIT

Kalamiteit heeft niet direkt met muziek te maken. Het is een uitgeverij opgezet door een aantal kunstenaars. Een door hen geinviteerde kunstenaar kan zelf een boekje ontwerpen (andere ideeën zijn ook welkom), wat door Kalamiteit in een oplage van 600 wordt uitgebracht.
Per jaar zullen elf uitgaven verschijnen. Op de hele serie kan van te voren ingetekend worden, zodat de boekjes op de voorhand worden verkocht. In april start de eerste serie. Om dit kenbaar te maken worden er in die maand een soort kennismakings-tentoonstellingen georganiseerd in Amsterdam (Galerie Jack Visser, Art Book, Galerie Cri Cri), Deventer (Kunstuitkijk) en Franeker ('t Coopmanshûs).
Mensen van wie oa. een uitgave te verwachten is zijn: Paul Gorter, Fred Sötebar, Moniek Toebosch (!), Wim Roose en Vilmar Huszar (!).
Voor inlichtingen: Stichting Kalamiteit, Parksteeg 1, 9101 MA Dokkum.

CONFERENTIE

INTERNATIONAL CONFERENCE on POPULAR MUSIC RESEARCH

Van 12-26 juni wordt aan de Universiteit van Amsterdam een internationale konferentie over het onderzoek naar populaire muziek gehouden. Zo'n gebeurtenis zal voor velen te droog en theoretisch zijn en onderwerpen als: 'Musicologische studies van evergreens' en 'Blues en het binaire principe' zijn ook geen grote trekkers. Echter in het kader van de toenemende aandacht voor Afrikaanse muziek is misschien 24 juni toch wel interessant, met lezingen over populaire muziek in West-Afrika en de radio- en platenindustrie in Kenia. Voor de liefhebbers!
Inlichtingen: Gerard Kempes Muurhuizen 9, 3811 EC Amersfoort, tel. 033-17343.

SIGNALEMENT

EYELESS IN GAZA

Engelse tweemansformatie (Martyn Bates en Pete Becker) die onlangs opviel door een niet-alledaagse LP voor het Cherry Red-label ('Photographs as Memories'). Kale slaggitaarstructuren en electronica als draagstoel voor de heftige emoties in Martyn Bates zangpartijen.

GANG OF FOUR

Dit viertal uit Engeland speelt reeds sinds 1977 in dezelfde bezetting. Hun muziek, die je stevige beat kunt noemen, heeft een apart tintje.
De gitaar neemt een belangrijke positie in. Dit alles tesamen is bijzonder dansbaar. Van hen verschenen twee lp's en een Amerikaanse 12-inch, een single-compilatie.

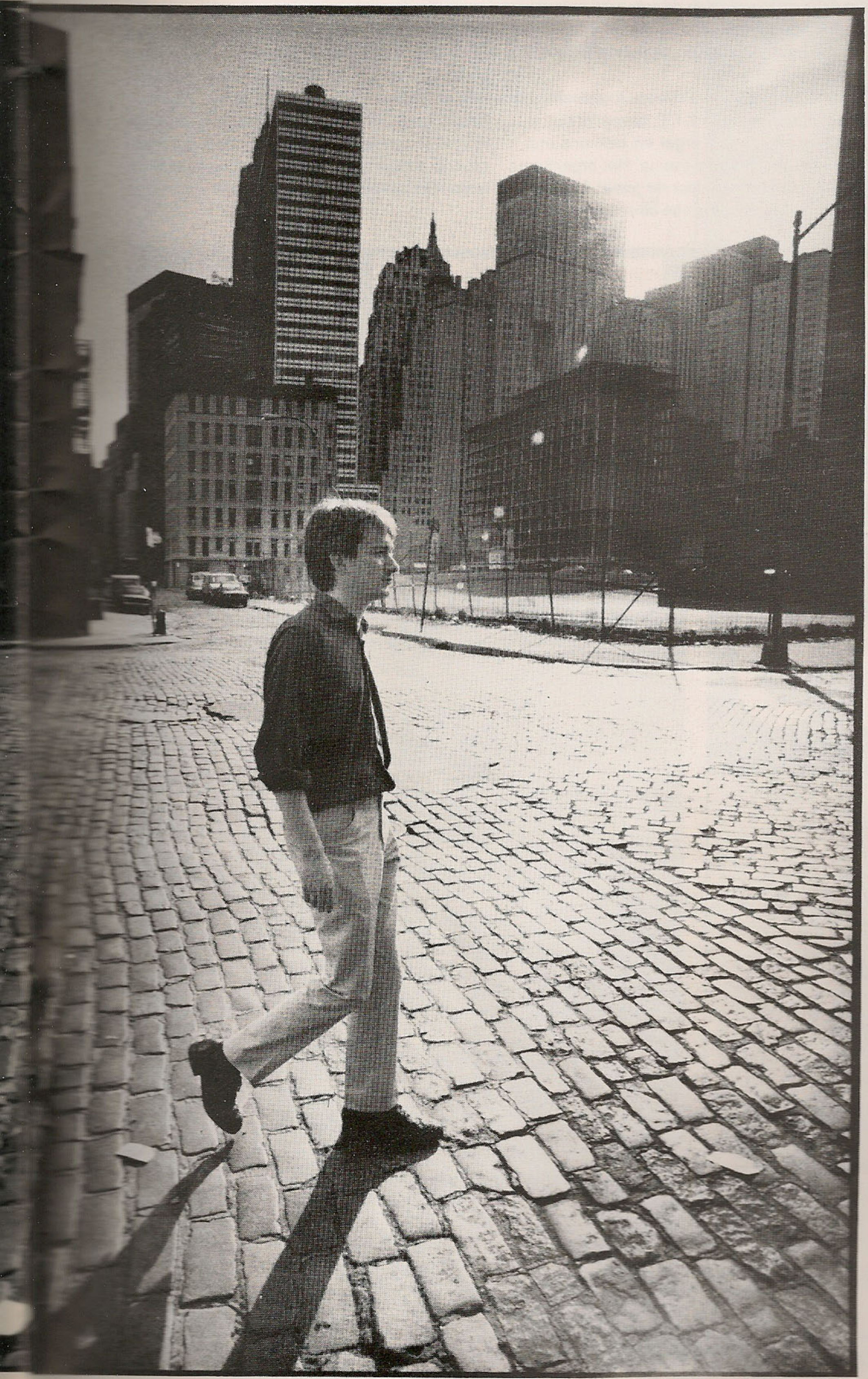

gang of four – andy. foto: Anton Corbyn

BRIAN BRAIN

Ex-PIL-drummer Martin Atkins vormt samen met bassist Pete Jones en gitarist Bobby Surgeoner Brian Brain. Hun muziek is ritmisch en wijkt totaal af van het PIL-geluid. Atkins zit tijdens de optredens niet achter een drumkit, maar doet de zang. De perkussie en synthesizereffecten staan op tape. Tot nu toe hebben ze één 12-inch en een elpee uitgebracht.

THEATRE OF HATE

Om na een eerste single (Original Sin/Legion) direkt al een live-lp (He who dares win) uit te brengen getuigt van moed. Op deze in Leeds opgenomen plaat staat tamelijk stuwende up-tempo muziek, met af en toe indringend schreeuwende zang. Vooral de saxofonist zorgt voor swingende stukken blaaswerk. Hun teksten zijn in tegenstelling met wat hun naam doet vermoeden, niet doorspekt met haat maar met een soort pessimisme en angst voor dingen als komputers, kamera's op gebouwen, de Kerk e.d.

THE DURUTTI COLUMN

Eén van de paradepaardjes van het Engelse Factory-label. De Durutti Column is gitarist Vini Reilly, alléén, of met wisselende begeleiding (ritmebox, drum, toetsen). Vini speelt sfeervolle, ingetogen gitaarmuziek, met veel phasing/flanging en echo/galm. Zijn meeste werk is instrumentaal, hoewel de laatste tijd geruchten de ronde doen dat Vini binnenkort ook zijn stem een kans zal gaan geven. The Durutti Column is te beluisteren op diverse platen voor Factory, Factory-Benelux en de Brusselse Crépuscule compilatie-cassette.

FAMOUS NAMES

De dame(s) en heren van de Famous Names maken een soort onbezorgde new wave-achtige muziek. Dit is te horen op hun enige single Holiday romance/Take it out. Hierop wordt een vakantieliefde in Frankrijk bezongen. Het geheel doet echter vaak kwalijk veel aan een soort 'gruppo'-achtige toestanden denken.

European man nahim dey carry shit Durring di time dem come colonize us Dem come teach us to carry shit Dem carry all our money go
I read about one of dem Inside book dem call him name na I.T.T. Dem go dey cause confusion, Cause inflation Cause corruption Cause oppression Dem goe pick one African man
A man with low mentality Dem go give-am million naira-bread To become of high position here Him go bribe some thousand naira-bread To become one useless chief Ass rat dey do, dem go dey do From under under pass-pass in-in pass-pass Up-up pass-pass Corner-corner pass-pass Peep peep pass-pass
Then gradually gradually, gradually Dem go be friend friend to journalist Friend friend to commissioner Friend friend to permanent secretary Friend friend to head of state Dem start start to steal money Start start dem corruption Start start dem inflation
Like Obasanjo and Abiola International Thief Thief We go fight dem well-well- We don tire to carry anymore of dem shit

Op de hoes van de elpee *Upside Down* van Fela Aníkulapo-Kuti (London SP 44290) is een patroon van een afrikaanse lap afgedrukt. Het bestaat uit kleine verschillende rechthoekjes die vertikaal in het gelid staan, maar er sluiten geen twee dezelfde rechthoekjes bij elkaar aan. Deze lijnen worden van links naar rechts, horizontaal herhaald, zodanig dat gelijke rechthoeken ten opzichte van elkaar verschoven zijn ('t Doet denken aan de schuivende trappen bij de ingang van een lunapark). Zo is het patroon overal anders en, oppervlakkig gezien, overal hetzelfde.

Deze hoes geeft het afrikaanse gedeelte van Fela uitstekend weer. I.T.T. bevestigt het.

De track begint met orgel en bekkens met 't ritmische- en melodie-thema. Het orgelthema wordt overgenomen door de gitaar. Na 'n lang aangehouden accoord van de eerste: kortstondige zang: International Tief Tief, op een deel van de orgel-gitaartonen uit het begin.

Met een drumslag wordt 'n tweede gitaar geïntroduceerd die voortdurend bij afwisseling enkele accoorden pingelt. Het thema wordt omgevormd op de tenorsax, die zo de komende zang voorbereidt. Het blazersensemble neemt het koorpart voor z'n rekening en achtereenvolgens de tenor. de trompet, en sologitaar, de leadzang.

Met 'n reeks monotone lettergrepen begint de zang. Op de achtergrond: roerige stemmen. De zangstem zegt: fuckers, bastards, fuckers, en het koor zegt Yeah. - Dit gebeurde ook in Brussel. Fela schold en de zaal riep Yeah. Dat was 'n leuk moment. -

Na de zang, ritmisch orgelspel herhaald zangrefrein (International Tief Tief) stopt het complex op 'n drumslag. Dan spelen de gitaar en de tenor. De laatste der laatste tonen.

GIGANT
SCHOOLSTRAAT 52
APELDOORN

ZA 2 MEI FAMOUS NAMES
ZO 3 MEI DANNY LADEMACHER &OH BOY
WO 6 MEI DURUTTI COLUMN
ZA 9 MEI COCKNEY REJECTS &ANGELIC UPSTARTS
ZO 10 MEI FALL

VR 15 MEI THEATRE OF HATE
ZO 17 MEI 999
VR 22 MEI TUX[...]MOON UITGESTELD
ZA 23 MEI EYELESS IN GAZA
ZO 24 MEI ECHO & THE BUNNYMEN

TELF: 055-216346

PLATO

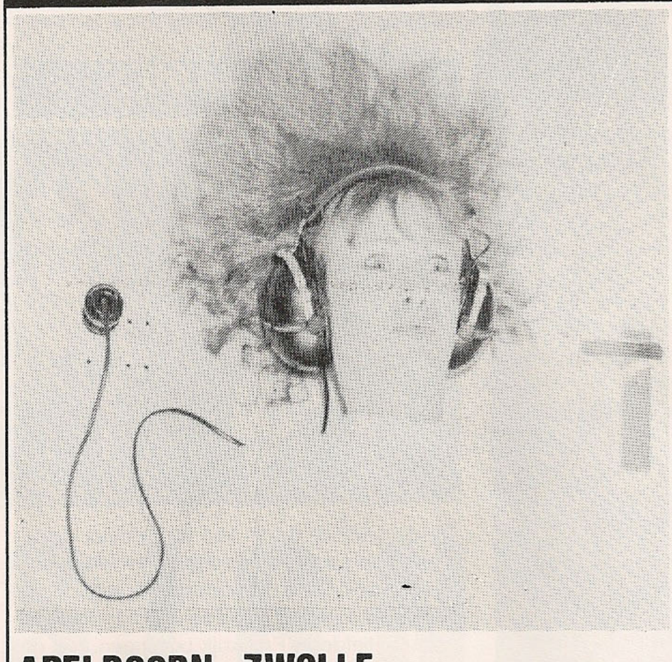

APELDOORN . ZWOLLE

AKHNATON

PROGRAMMA VOOR DE MAAND MEI:

FILMS
DO. 30 - 4 REMEMBER THE DEATH (muziekfilm)
(met Janis Joplin, Jimi Hendrix, Jim Morrison, (Brian Jones, Sid Vicious e.a.)
VR. 1 - 5 DUCK SOUP - Marx Brothers
ZA. 2 - 5 zie do. 30 - 4.
DO. 7 - 5 THE DOORS LIVE (muziekfilm)
(registratie van een optreden van de Doors, met in het voorprogramma Led Zeppelin)
Voorfilm: registratie van het eerste optreden van Alice Cooper. (nog niet eerder in Nederland vertoond)
VR. 8 - 5 A NIGHT AT THE OPERA - Marx Brothers
ZA. 9 - 5 zie do. 7 - 5.
DO. 14 - 5 FLEETWOOD MAC (muziekfilm)
(met o.a. de nummers: Say you love me, you make loving fun, Rhiannon, go your own way)
VR. 15 - 5 geen film. Wel een optreden van de Akhnaton Theatergroep, over het thema:WERKLOOSHEID !
ZA. 16 - 6 zie vr. 15 - 5.
DO. 21 - 5 ROD STEWART IN CONCERT (muziekfilm)
(laatste optreden van Rod Stewart met The Faces, waarbij de band nog extra ondersteund wordt door Keith Richard (Stones) en Tetsu (Free)
VR. 22 - 5 A NIGHT IN CASABLANCA - Marx Brothers
ZA. 23 - 5 zie do. 21 - 5.
DO. 28 - 5 ROCKERS (muziekfilm)
(met muziek van Inner Circle, Peter Tosh, Third World, Burning Speer en vele anderen)
VR. 29 - 5 ANIMAL CRACKERS - Marx Brothers
ZA. 30 - 5 zie do. 28 - 5.

HET AKHNATON RESTAURANT IS GEOPEND VAN DI. T/M VR. VAN 17.00 - 20.00. EEN GOEDE MAALTIJD VOOR SLECHTS ƒ 8,50 (met voor en/of nagerecht)

nieuwe zijds kolk 25 tel. 020-243396

VERA

Oosterstraat 44
GRONINGEN

zo.	3 mei	DURUTTI COLUMN
do.	7 mei	JAMES SON THOMAS + MEMPHIS PIANO RED
zo.	10 mei	COCKNEY REJECTS + ANGELIC UPSTARTS
z0.	17 mei	THE FALL
do.	21 mei	ECHO & THE BUNNYMEN
z0.	24 mei	EYELESS IN GAZA

MELKWEG

do 23	G R O E P E N A V O N D
	-- ROSE TATTOO -- ←
	-- JUDY NYLON -- → ST. POP
	-- TRAILER -- ← NEEMT OP
vr 24	SKYLINE
	FRANK GRASSO/PETER GUYDY KWINTET
za 25	L A T I N D A G
	xx THE STEEL ELECTRIC BAND xx
	xx CASCADA BIG BAND xx
zo 26	PATRIK FITZGERALD gitaar/zang
	TUXEDO MOON
do 30	FAMOUS NAMES
vr 1	AMSTERDAMS JAZZ ORKEST
za 2	THE SCENE
zo 3	FARGO
do 7	THE FALL
vr 8	EMBRYO
za 9	STRAIGHT 8
zo 10	FRED BANANA COMBO
	CROWN

ma 11 t/m di 26 mei MW G E S L O T E N

Lijnbaansgracht 234a AMSTERDAM 241777

EFFENAAR
040-448861

24.04	ComSat Angels + Patrick Fitzgerald
01.05	Medium Medium + Neon
08.05	Mekanik Kommando + Tox Modell e.a.
16.05	Theatre Of Hate + Siglo XX
22.05	Eyeless In Gaza

EKSIT

EENDRACHTSSTRAAT 87 ROTTERDAM TELEFOON 010 - 146775

zaterdag 2 mei
LADEMACHER'S INNERSLEEVE
voorprogr. OH BOY

dinsdag 5 mei
POSER

vrijdag 8 mei
ULYSSIS

zaterdag 9 mei
THE FALL

dinsdag 12 mei
RIP VAN WINKEL

donderdag 14 mei
GANG OF FOUR

vrijdag 15 mei
HOLY AND THE ITALIANS?

zaterdag 16 mei
999

dinsdag 19 mei
THE TOILETS

vrijdag 22 mei
J.B. HUTTO
DAS DRITTE OHR

zaterdag 23 mei
THE TAPES

DOORNROOSJE

GROENEWOUDSEWEG 322 NIJMEGEN
TEL. 080 - 559887 BANK NCB rek. nr. 232440336

VR. 1	NIJMEEGSE ROCK
ZO. 3	CREATION REBEL
DO. 7	THEATER:BLOEMGROEP
VR. 8	THE FALL
ZA. 9	BRIAN BRAIN?
WO.13	FILM: TROJ-PAARD
DO.14	GOTTERFLIEZ
	THEATRE OF HATE?
VR.15	WERK IN UITVOERING
ZO.17	COLIN NEWMAN?
DI.26	ECHO AND THE BUNNYMEN

deKoer

cocktailbar - nachtclub

Nieuwe Zijds Voorburgwal 155
1012 RK Amsterdam
open: vrijdag • zaterdag • zondag